

ΟΗΣΙΣ

№
349

ΤΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ΚΑΙ Ο ΓΑΜΟΣ

Ποιοι είναι οι καλύτεροι σύζυγοι

Έχει καμιά οχέοι το επάγγελμα του συζύγου με την ευτυχία ή την ατυχία στο γάμο;

Ο αμερικανός δόκτωρ Λιούις Μάτζον, πού κατέγινε πολύ στο ζήτημα της ερωτικής ψυχολογίας, ακολουθώντας το παράδειγμα του μεγάλου συμπατριώτου του Χάβελock Έλλις, υποστηρίζει πως τα δύο αυτά πράγματα είναι αλληλένδετα και επηρεάζει μια συγκριτική μελέτη πάνω στο ζήτημα αυτό, πού την συγρίζει στην ιστορία, στην εξέταση των άφορων χιλιάδων διαζυγίων πού έγιναν στις 'Ηνωμένες Πολιτείες κατά το διάστημα της τελευταίας δεκαετίας και στις εγγράφους εκμισσηρεύσεις τριών χιλιάδων περίπου προσώπων διαφόρων επαγγελμάτων, στα οποία απευθύνθη, θέτοντάς τους διάφορα ερωτήματα.

Σύμφωνα με τα συμπεράσματά του, λοιπόν, οι άτυχότεροι γάμοι είναι εκείνοι πού συνάπτονται οι διδάσκαλοι και οι καθηγητές όλων των κατηγοριών και όλων των ειδικοτήτων.

Χωρίς αυτό να οφείλεται στη μεγάλη τους μόρφωση, παρατηρεί, γιατί πολλοί απ' αυτούς μόλις προεγγίζουν τα όρια του μετρίου, οι διδάσκαλοι και οι καθηγητές παθάνουν ένα είδος αμβλυωπίας και γίνονται δούλοι σε ώριμους τύπους, πού τους αποξενώνουν από το ζωντανό ρεύμα της ζωής. 'Ετσι και οι ίδιοι δεν μένουν ικανοποιημένοι και τους άλλους πού ζουν κοντά τους κάνουν δυστυχισμένους.

Το ίδιο, λέγει ο αμερικανός επισημύων συμβαίνει και με τους στρατιωτικούς σε καιρό ειρήνης. 'Η ζωή του στρατιώτη τους (άποψη) και τους κάνει άτυχους και, μάλιστα, άποικιστικούς. Τό αντίθετο, όμως, συμβαίνει σε περίπτωση πολέμου. Γιατί ο πόλεμος ζωντανό το συναισθηματικό τους κόσμο, τους γεμίζει με ζωηρές συγκινήσεις και τους μεταβάλλει σε φλογερούς εραστές και σε τρυφερούς συζύγους και οικογενειάρχους.

Πιο άτυχες στο γάμο και από τις δύο αυτές κατηγορίες, κατά τον δόκτωρ Μάτζον, είναι οι ποιητές, οι συγγραφείς οι καλλιτέχνες, οι δημοσιογράφοι, οι ηθοποιοί και γενικότερα οι διανοούμενοι.

Κανείς, λέγει, δεν θα μπορούσε να περιγράψει το δράμα των ανθρώπων αυτών και το δράμα των συζύγων των. Συνθεστέρα παντρεύονται από έρωτα. Και το χειρότερο είναι ότι ερωτεύονται—99 φορές επί 100—πλάσματα άνικα να αντιληφθούν τον πλούσιο συναισθηματικό ή πνευματικό τους κόσμο. Οι δυστυχισμένοι οι γυναίκες δεν φαίνε καθόλου ο' αυτό. Κι' έτσι άρκοις μερικές εβδομάδες συνιώσεως για να διαλύσουν τη γοητεία και να βάλουν τα πράγματα στη θέση τους. Και, τότε, άρχίζουν οι γκρίνιες, οι απογοητεύσεις και τα διάφορα άλλα επακόλουθα.

Ο δόκτωρ Μάτζον κατατάσσει όλους τους διανοούμενους και τους καλλιτέχνες στην κατηγορία των 'μεταγωγικών τύπων'. 'Η γυναίκα πού θα μπορούσε να τους κάνει ευτυχισμένους θα έπρεπε να είναι ένας πραγματικός άγγελος. Δυστυχώς, όμως, είναι τόσο λίγες οι άγγελοι πάνω στη γη μας!

Ευτυχέστεροι στο γάμο τους είναι οι δικηγόροι. Δεν παίρνουν τη ζωή στα σοβαρά και την βλέπουν μόνο από την ευχάριστη όψη της. Συνθεστέρα, είναι άδολοι απαίτητοι και προσαρμόζονται εύκολα στις περιστάσεις, άρκει μόνο να μην τους λείπει ένα ποσοστόν ευθυμίας και χαράς.

Οι γιατροί είναι άνικανοι να κάνουν την απαραίτητη διάκριση μεταξύ όνειρου και πραγματικότητας και γι' αυτό την παθαίνουν πολύ συχνά στο γάμο. Όμοι και τρυφεροί διαδοχικά, σύμφωνα με το κέφι τους της στιγμής, άλλ' όχι όταν και όπως θα έπρεπε. Διέπουν τα πάντα (αντικειμενικά)—απαράλλαχτα όπως και τον άσθενή τους—και πολύ δύσκολα δημιουργούν μίαν άτμοσφαιρα πραγματικής οικειότητας και τρυφερότητας μέσα στο σπίτι τους. Και όταν αυτό συμβεί κάποτε, την καταστρέφουν πολύ σύντομα με τα ίδια τους τα χέρια.

Οι έμποροι, οι βιομήχανοι και γενικά οι επιχειρηματίες—και περισσότερο εκείνοι πού εργάζονται εμπορικά, εργοστάσια κτλ., όπως είναι οι προμηθευτές—είναι παντός είδους οι παραγγελιοδόχοι γι' αυτό με την προοπτική ότι και οι γυναίκες τους είναι άποικιστικές, όχι πολύ αισθηματικές και άρετικές.

Οι υπάλληλοι και όταν άκόμη είναι τρυφεροί ερωτευμένοι καταπονούν ως συζύγοι πολύ μονότονοι και τυπικοί. Τους λείπει το άπρόοπτο, πού δίνει τον πραγματικό τόνο στη ζωή.

Στις εργατικές μάζες, ο έρωας είναι πιο αυθόρμητος και πιο ανεπιτήδευτος και ο γάμος από έρωτα γίνεται μια πραγματική ευλογία θεού, όταν υπάρχει και κάποια οικονομική άνεση.

Οι άθληται πολύ άπαντα είναι καλοί συζύγοι. Γιατί, όσο κρπατούν τη θέση τους στο στίβο, κυριαρχεί ο έγωισμός τους, πού άπομακρύνει κάθε άλλο αίσθημα. Κι' όταν περάσουν στο περιθώριο, γίνονται γκρίνιάρδες και νομίζουν πως τίποτε πιο δεν έχει άξία, άφου αυτοί έφυγαν από τη μέση.

Έκείνος πού φίλησε την Γκοντσάγκα

Ιστορικά διηγήματα

Στο φόντο οι λιγοστοί σκοπλοί του πύργου των Κολόννα ξεγυρνούν για τη ζωή μιας πανέμορφης γυναίκας, πού γι' αυτήν χτυπούν οι καρδιές όλων των άρχοντων της 'Ιταλίας. 'Η γυναίκα αυτή, η Τζούλια Γκοντσάγκα, η χήρα του Βεσπασιανού Κολόννα πού δεν είχε άκόμα τριάντα χρόνων κοιμάται τώρα σκεπασμένη με άραχνόφανα λινά πού δείχνουν πού πολύ άντι να κρύβουν, το κορμί της, πού μοιάζει με άγαλμα.

Άξονα ή κραυγή του κινδύνου πού βγάζει ένας σκοπός παράσσει τη γαλήνη της νύχτας. Γύρω από τον πύργο μαζεύθηκαν οι Τούρκοι του Μπαρμπαρόσσα, πού έρχονται από τα δάση της Σπερλόγκα, οδηγημένοι άνάμεσα από σκοτεινά μονοπάτια από ένα προδοτή, πού τον άνδρασαν με άφθονο χρυσάφι. Αυτή τη φορά ο πειρατής θέλει να αιχμαλωτίσει με όποιονδήποτε θυσία την πανέμορφη δέσποινα και την προορίζει για το χαρέμι του άσθενή του.

Ο Σουλεϊμάν έκανε τον κοκκινόγενή παλιό Λεβαντίνο άγγελοπλάστη Μπαρμπαρόσσα άπεπταν πασσών της άρμάδας του 'Ισλάμ. Ο Χαϊρ—έλ—Ντίν πού του άνομα του σημαίνει 'Τό καλό της θρησκείας' ήταν ο τρώας των θαλασσοίων και οι 'Ιταλοί των Έλεων 'Χερνίνος' οι δέ ναυτικοί της Μεσογείου 'Μπαρμπαρόσσα.

Ο Μπαρμπαρόσσας χύθηκε τον Αύγουστο του 1534 στη Σπερλόγκα, τη ρημάζε για να μη μπορεί να βρη βοήθεια το φόντο, προσποιήθηκε ότι φεύγει κι' έπειτα έξαγυρίσει μέσα στη νύχτα για να βρη πάλι στ' άκρογιάλι, με μια πάληγα παλληκαριών πού τους έταξε από μια φούχτα χρυσάφι, αν πετύχαιναν το σκοπό τους. Ο Χαϊρ—έλ—Ντίν έξερε καλά ότι η Τζούλια Γκοντσάγκα βρισκόταν στον πύργο της. Και την ώρα πού οι δικοί του φάνονταν κάτω απ' τον πύργο, χωρίς να τους νιώσει κανείς, φαντάστηκε κίολας τη στιγμή πού θα παρουσιάσει στο Σουλεϊμάν την πεντάμορφη χριστιανή. 'Η έπίθεσις σάρκας τα πάντα στην όρμη της. Οι καμπάνες χτυπούν, μά λίγες τρέχουν για να βοηθήσουν. Οι άλλοι φεύγουν τρομαγμένοι. Ο φρούραρχος το φόντο καταλαβαίνει ότι δεν μπορεί ν' άντισταθή και τρέχει να ειδοποιήσει τη δέσποινα του. Πρέπει να φύγη από τη μεριά του άσους πού υπάρχουν άρκετη φρουρά από άρματαμένα παλληκάρια.

Η Τζούλια Γκοντσάγκα κοιμάται άκόμα. 'Η όγληνυχία πού έρχεται από τα τέλη της φαίνεται σαν ένας κακός εφιάλτης. Όταν όμως άκούη βήματα μέσα στην κάμαρά της τρομάζει, σηκώνεται το κεφάλι της και κυττάζει να βη ποιος τόλμησε να μη μέσα. Βλέπει το φρουράρχο, μά δεν προφταίνει να τον μαλώσει.

—Δέσποινα, της λέει, πρέπει να φύγετε. Ξαναγύρισε ο Μπαρμπαρόσσας και άφανίζε τους δικούς μας. Πρέπει να φύγετε για να μη σας πάρουν σκλάβοι οι Τούρκοι. ...

Υπάρχει ένα μικρό παράθυρο πού βλέπει προς το δάσος κι' από κει φεύγει η Τζούλια μισόγυμνη μ' έναν άκόλουθο πού τη βοηθάει να κατεβή μ' ένα σχοινί ως κάτω. ... Ο φρούραρχος γυρίζει πάλι πάνω στα τέλη και πεθαίνει για να κρατήσει τη φυσικοκαθαλασία των πειρατών.

Η Τζούλια με γυνιά πόδια άναγκάζεται να τρέχει πάνω στις πέτρες κι' άνάμεσα από τις βαλανιδιές πού της κουρελιάζουν το λεπτό της φόρεμα. Φτάνει πάνω στο δρόμο πού πάει στο Καμποντιμέλες, ντυμένη τώρα μονάχα με τα μαύρα της μαλλιά και με την όχη όμορφιά της. Και δεν μπορεί πιά να τρέξη. Θέλει να ξεκουραστή. Ο άκόλουθος της της δίνει κουράγιο, την έφορξίζει κι' έπειτα της δείχνει το φόντο, απ' όπου ο άέρας φέρνει μισοσβούστες από την άπόστασι τις άπαισιες κραυγές της σφαγής. Τον ούρανο άρχίζουν πιά να τον σκεπάζουν καπνοί, γιατί οι Τούρκοι βάζουν φωτιά στα σπίτια. ... Ξεχύνονται μάλιστα τώρα στους κάμπους μ' έπί κεφαλής τον Μπαρμπαρόσσα, ο όποιος βρήκε άδεια τη φωλιά της περισσότερας και μάχεται να την βρη.

—Είτε ένα μοναστήρι έδω κοντά! λέει η Τζούλια. Πήγαίνε με εκεί πάρα. Οι μο-

ναχές θα μοι δώσουν άσυλο και θα σωθώ.

Μά ο άκόλουθος κουνάει το κεφάλι του. 'Ηταν κι' αυτός στρατιώτης, πού έμπεσε πάνω στα καρδιά και έξερε καλά ότι τα μοναστήρια δεν άντέχουν στη λύσσα του Μπαρμπαρόσσα.

—Πρέπει να πάμε πιο μακριά! της άποκρίνεται. Θά πάσουν πρώτα εκεί κάτω, δίχως άλλο, για να σας βρούν. ...

Κι' είχε δίκιο. γιατί το ίδιο βράδυ το μοναστήρι μετεβλήθη σ' έρείπια.

—Κάνετε κουράγιο! της λέει κάθε τόσο ο άκόλουθος. Το Καμποντιμέλες άπέχει παρά λίγα μίλια. Ξεκουραζόμαστε πιο ύστερα. Τώρα πρέπει να πηγαίνουμε. ...

Κι' όμως η Τζούλια δεν μπορεί να περπατήσει. Κλαίει και τρέμει συγκορμη. Ο άκόλουθος τότε την παίρνει στην άγκαλιά του και ξεκινάει πάλι. Περπατάει και βασανίζεται να μη συλλογίζεται ότι σφίγγει ένα άπέρχο κορμί γυνής γυναικας. Τα χέλια της Τζούλιας είναι ώχρα, το πρόσωπο παραμορφωμένο από τον τρώο, μά το στήθος της άνεδοκατεβαίνει ρυθμικά με άγωνία. Ο άκόλουθος ξεχνάει τώρα ποιος είναι και ρωτάει μ' ένα παράφορο φιλή το στόμα της δέσποινας του. Κι' ύστερα, άφου τόλμησε να το κάνει αυτό, την άφηνει στη γη και στέκεται και την κυττάζει, γεμάτος λαχτάρα.

Η Τζούλια άνοίγει τα μάτια της και τον κυττάζει. 'Εκείνος τότε γονατίζει και της ζητάει συγνώση. Ο ήλιος, οι Τούρκοι, η κορύσις των Έλεων τρέλλοι. ... της λέει.

Η Τζούλια σηκώνεται σαν να βρήκε καινούργια δύναμη και περπατάει για να φτάση στο Καμποντιμέλες.

Κατά το μεσημέρι φτάνουν εκεί πέρα κι' ο άκόλουθος πηγαίνει στο κάστρο για να φέρη ρούχα κι' ένα ζωο στη δέσποινα. ... Η είδησις παθευτική την πύλη κι' όλοι τρέχουν να δούν τη δέσποινα πού σώθηκε από τα χέρια των πειρατών και πού θα μείνη στο φέουό τους, γιατί ο Μπαρμπαρόσσας λυσάσε πού δεν πέτυχε το σκοπό του. Από το Καμποντιμέλες φεύγουν σε λίγο για τη Ρώμη καθάλαρήδες να πάνε την είδηση της έπιβρομής. Μά η Τζούλια Γκοντσάγκα έχει να κανονίση κάποιο λογαριασμό.

Υπάρχει ένας άνθρωπος πού την είδε γυμνή, πού φίλησε το στόμα της, και ο άνθρωπος αυτός πρέπει να πεθάνη! Δεν μπορεί να βρη χάρη από την πανάγνη χήρα του Βεσπασιανού Κολόννα πού άπαρηγήθηκε βασιλικούς γάμους, για να μείνη πιστή σ' εκείνον πού την παντρεύτηκε μικρό κορίτσι και την άγάπησε με τον πιο τρυφερό έρωτα του κόσμου.

Πρέπει να πεθάνη αυτός πού τόλμησε να τη φίληση.

Και πέσανε πραγματικά, δίχως να ξε. τον λυπόταν και μάτια ζητούσε να του χαρίσουν τη ζωή. Ο πέλεκυς του δημίου έπεσε βαρύς και το αίμα πού ξεχύθηκε από το κομμένο κεφάλι του σκέτασε για πάντα την άνάμνησι της προσβολής πού έγινε στη Τζούλια Γκοντσάγκα.

ZAN BERAN

150 άιώνες στη φυλακή

Ξέρετε ποιος είναι ο άνθρωπος, στον όποιο επέβληθη η πιο μακροχρόνια φυλάκιση; Κάποιος 'Όττο Νόντλινγκ, απ' το Μείνις της Γερμανίας. 'Ηταν ζωοπάλης κι' είχε κάμει μια βαρεία φορολογική παραβάσι. Κατεδικάσθη λοιπόν σε πρόστιμο 82.000.000 μάρκων. Καθώς δεν μπορούσε να το πληρώση, κλεισθηκε στο φρέσκο. Κάθε μέρα φυλακιστός του είχε όριση ότι θ' αναλογούσε με 15 μάρκα. Συνεπώς, έπρεπε να μείνη στη φυλακή 14.975 χρόνια, για την τελεία εξόφλησι! Αυτά συνέβησαν τον Δεκέμβριο του 1927. Με τον πόλεμο όμως πού μεσολάβησε, άγνοούσε τι άπέγινε ο άνθρωπος πού έπρόκειτο να μείνη φυλακισμένος 150 άιώνες!

Οησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛΕΦ. 29.967 • ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 70

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Μιά ώραία πέρασε

Σε μια πολυσύχναστη πλάξ του Σαρωνικού. Όλες οι ήλικίες, όλα τα φύλα, όλα τα χρώματα, αλλά και όλες οι διαστάσεις τών μαγιά, από τα καχεκτικά φύλλα σκυής, ως τα άλλα πού είνε περισσότερο φειδωλά στην άποκάλυψι γυνών εκτάσεων.

Κυριαρχούν φυσικά τα πρώτα νιάτα. Καλοδεμένα, μπρούντζινα, ημμένα στον ήλιο, δαρμένα από τούς άνέμους, άμυρσιμένα από τη θαλάσσα, ζωντανά, ζωηρά, άτίθασσα, θορυβώδη, με τις μπάλες, με τις φωνές, με τα τραγούδια, με τα περάγματα, με τις βουτιές τους. ... Όμορφα και γερά παιδιά της νέας γενιάς, καμάρι του τόπου και παρηγορία για το μέλλον του.

Άλλα και οι άλλες ήλικίες δεν ύστερούν. Τα προχρημένα νιάτα με τούς άλκιμους εκπροσώπους τους 'Η ώριμότητα ύστερα. Οι μεστωμένοι άντρες με τούς γκρίλους κροτάφους, με τις πρώτες χαλαρότητες του σώματος, με τα μαλλιά πού άρχίζουν ν' άραιώνουν, με τούς μελαγχολικούς προλόγους της φθοράς, πού γίνονται άκόμα περισσότεροι μελαγχολικοί όταν συναντώνται στις ώριμες γυναικας. Πόση άγωνιώδης προσπάθεια για τη συγκαλυψη. ...

Πόσες έπινοήσεις για να έπιερασυνθή η προέλασις της φθοράς. Το καθρεφάκι, η πούβρα, το ρούζ, όλες οι βοηθητικές όπηρεσιες, πού κατά ένα ποσοστό βελτιώνουν τις κακές καταστάσεις, πρόχειρες στα χέρια τους, τις συνοδεύουν και με τα μαγιά άκόμα σε κάθε βήμα τους στην πλάξ. Όστε στιγμή χωρίζονται απ' αυτά. Συνεχώς έπισκεύες των ζημιών πού κάνει ο άέρας και ο ήλιος. Με το μάτι στο καθρεφάκι, έπιμονες παρατηρητές του αυτού των, πάντα σε άγωνιώδη έπιφυλακή οι άριμες κυρίες φρουρούν τα καλά τους πού βρισκονται στα πρόθερα της παρακμής. Μην τις ερωτευθήτε άδες νέες άκόμα, όχι μόνο δε δοκιμάσατε, αλλά ούτε καν διανοήθηκετε τον καυμό τους.

Μεγαλύτερη άκόμα συμπάθεια θα σας χρειασθή για τις άλλες, γι' αυτές πού έπέρασαν και της ώριμότητας το στάδιο και με ύπερσυντηρημένο το μισό αιώνα τους, στα πενήνταπέντε, στα έξήτα τους, έχον τη γεναιότητα να εκθέτουν γυνιά τα περασμένα τους μεγάλα.

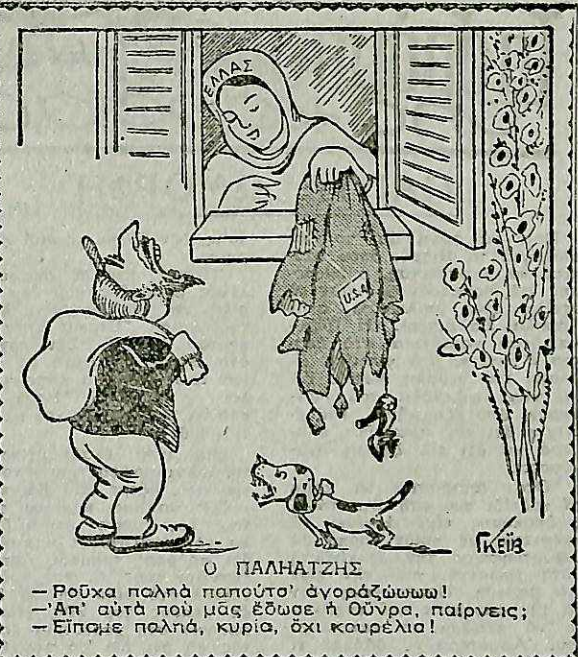
Έτσι παρακολουθούσε τις κωμωδίες και τα δράματα της πλάξ ως πού έσέσασε η ώραία. Ντυμένη στα κάπασπρα, Άσπρο πλατύγυρο καπέλλο, άσπρα φορέματα, άσπρα γοβάκια, άσπρα τσάντα. Άσπιλη λευκότης. Άπατήτο χιόνι στις κορφές των Άλπεων. Και κάτω από αυτό η ώραία. Όώρα! Άλλα πού άπς το λέω. Όμορφιά πού δεν συζητείται, δεν άμφισβητείται, δεν προκα-

Να είχε άρα νη συναισθησι της δυνάμεως της. Άμοιβάλλο. Άπλη. Άνεπιτήδευτη, άδίαφορη, σε να μην καταλάβαινε τη θέαλα πού άνοσκήθηκε η παρωσία της, πήρε τη βουτιά της στη θαλάσσα, έπαίξε με το νερό, έσπλώθηκε στην άμμο, έανάπεσε, έανάβηκε, άνοίχτηκε κομψιμώπας, το κρούσι της στο πέλαγο. ως πού κάποτε άποφάσισε ν' άποσυρθή στην καρπία της και να κολυφθή πάλι με τα λευκά της.

Στεναγμός άνακουφισέως συνάδευσε την άπομάκρυνσι της. Κυρίες και κοπέλλες ένωισαν ένα βάρος και φεύγη από πάνω τους. Ο έπιβρομέας έφαινε και τις άσπνες ελεύθερες να έαναβρούν την προσωπικότητά τους. Και πράγματι, μόλις η ώραία έφυγε, έανάρχισε ο θόρυβος και η ζωηρότης της πλάξ. Οι έκρηκνισμένες κατά την ώρα της παρουσίας της, άπότησαν πάλι όντοτητα, άρχισαν να συγκεντρώνουν το ένδιαφέρον, να γίνονται όπως και πρώτα άντικειμενα πολιορκίας.

Τι να το κάνουν; Πολύ άργά. Κάποια πίκρα έμεινε μέσα τους, η πίκρα της ήττημένης πού συναισθάνεται την ύπεροχή της νικήτριας.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Ο ΠΑΛΗΑΤΖΗΣ

—Ρούχα πολλά παπούτ' άγοράζωωωω!
—Άπ' αυτά πού μάς έδωσε η όύνα, παίρνεις;
—Είπαμε παλιά, κυρία, όχι κουρελίο!

ΕΜΜΕΤΡΕΣ ΦΑΥΑΡΙΕΣ

«Τα πάντα έν σοφία»!

Τόν συκάθηκα τόν κόσμο! Σας το λέω κι' ώριμένως από το Δημιουργό του είνε άαχμια πλάσμενος, κι' άς πιστεύουμ' έπί χρόνια σαν κορόδα με λοφία πως 'τα πάντα έν σοφία»!

Ποιά σοφία; Πού την είδαν τη σοφία, βρε παιδιά; Χάβουν τέτοια παραμύθια λές και είνε κομουνόδια και κανέναν μέχρι τώρα ή έδώ ή ο' άλλη χώρα

δεν το θέλασε το θέμα της 'σοφίας' να το θίξη και άμέσως ν' άποδείξη

μ' εύκολία και σε μένα και σε σέν', άγαππτε, πως, στ' αλήθεια τέτοιο πράμμα δεν το είδ' ή γη (ποτέ!)

Άν το ηή όμως κανέναν θα σκεφθούν οι άλλοι:— πλάστηκε αυτός ο κόσμος έν 'μεγάλη κουταμάρα»!

Πρώτα-πρώτα τι συμβαίνει με τα νύχια; Σας ρωτώ. Είνε σκόναδα μεγάλο, ός το λέω δίχως φόβο. Κάθε τόσο, κάθε λίγο το φαλλίδι μου κρατώ κι' όλα σύρριζα τα κόβω. ... μα εκείνα έσανθαίνουν για την άδική μου τύχη και σε λίγες μόνο μέρες φτάνουν ίσως μια πηχιά! Μ' αν θα κόψω τα μαλλιά μου σύρριζα καμιά φορά—όχι! Χριστέ μου, συμφορά!— ίσως μόν να έσανθύνουν μα θ' άργήσουν πολύ κι' έτσι, φίλοι, επί μήνες θα ποζάρω σαν νουλί! Είνε άχρηστα τα νύχια τα μεγάλα, δίχως άλλο, κι' είνε χρήσιμ'—αντίθετος—τα μεγάλα τα μαλλιά και γι' αυτό, εάν δεν σφάλλω, θάπρεπε, παιδιά, ο Πλάστης να σκεφτή μία στολιά και σάφως να καταλάβη πως δεν είν' αυτή δουλειά να φροντίξη για τα νύχια πιο πολύ απ' τα μαλλιά!

Κι' ύστερα υπάρχει κι' άλλο βάσανο πολύ μεγάλο πού άφάνταστο τόν κόσμο τόν βασανίζει τώ όντι: Σάν γεράσουμε λιγάκι δεν μάς μένει ούτε όντι και σε όσους μάς κυττάζουν προκαλούμε άνασούλα έπειδή μασάμε πάντα, κατ' άνάγκην, με τα ούλα. Και—τι πάθημα όστρο—ο' ένα όδοντογιατρό καταφεύγουμε άμέσως, μά εκείνος μ' άπονία για να βάλη ένα όντι μάς τραβάει... σαγυνιά!

Πέφτουμε λοιπόν τα όντια. Πέφτουμε όριστικώς κι' ούτε πιά έσαναφύτρουν. Μά τα γένεια—ώ! τα γένεια!— έσαναθαίνουν διαφανώς τσιμπούν, μάς άγκυλώνουν (κώς κι' έτσι πάντα καταρρώνουν να μάς βάζουν κάθε μέρα σε μεγάλη φασαρία και να σκάμε τα ώρια τα λεφτά μας στα κουρελίο!

Τό παράπονο με πνίγει κι' ο θυμός με πυρπολεί κι' όλο σκεπτομαι τόν κόσμο τις μεγάλες άδίκιες. Κι' αν ή ζέοτη, φίλτατοι μου, είχε σφίξει πιο πολύ θα σκεπτόμουν, δίχως άλλο, μεγαλύτερες βλα- (Κιες! ...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

ΠΑΝΤΑ ΩΜΟΡΦΗ

Πριν να φύγει απ' το Παρίσι για το Βιτρέ, όπου σκόπευε να παραβρεθεί, ο υποκόμης ντε Μονμπρύν φρόντισε να στείλει ένα υπηρέτη στην Πάουλα Σαλμπέρ. Η Πάουλα ήταν χορεύτρια στο θέατρο «Εντεν», μία γυναίκα ωμόμορφη και γεμάτη φωτιά. Είχε γίνει φίληνός του Μονμπρύν, από έξη μήνες. Τού έδειχνε ότι τον αγαπούσε φλογερά κι ότι τον ζήλευε ανυπόφορα.

Όταν άποφάσισε να κάνει το ταξίδι του στη Βρετανία, ο υποκόμης είχε αρχίσει να σκέπτεται με ποιόν τρόπο θα ξεφορτωνόταν την επικίνδυνη αυτή έρωμένη, που την είχε πιά βαρεθεί. Προσπαρώντας, δεν θά της φανέρωνε που έπρεπε να περάσει το καλοκαίρι του. Αργότερα... θα έλεγε τι έπρεπε να κάνει.

Έφτασε στο Βιτρέ το Σαββατόβραδο. Την Κυριακή το πρωί, βρισκόταν τυχαίως στην κεντρική πλατεία, όταν τελείωσε η λειτουργία. Είπε τότε να βγάλει απ' την εκκλησία μία κοπέλλα ωμόμορφη σαν Παυλίνα, μία όμορφη αγνή κι αθώρα. Τη συνάντησε μία γυναίκα μεσόκοπη, η μητέρα της δίχως άλλο.

Ο Μονμπρύν τις παρακολούθησε από μακριά και τις είδε να μπαίνουν σ' ένα μικρό σπιτάκι. Ρώτησε κατοπινά κι έμαθε ότι η νέα λεγόταν «Αγνή ντε Λαράντ». Ο πατέρας της, άλλοτε πλούσιος άριστοκράτης, είχε χάσει την περιουσία του κι είχε αποτραπεί χθι με τη γυναίκα και την κόρη του στην επαρχία, για να ζήσουν με το μικρό εισόδημα, που του άφαινε. Η οικογένειά του περνούσε με χίλιες στερήσεις.

Ο υποκόμης επεδίωξε και καθώθηκε να σχετίσει με τους Λαράντ. Δεν άργησε να γίνει τακτικός επισκέπτης τους. «Οταν ζήτησε το χέρι της «Α-

γνής, δεν βρήκε καμιά αντίρρηση.

Πέρασε σαν σέ όνειρο τις λίγες βδομάδες που τον έχωριζαν απ' την ώριστη ημέρα του γάμου. Έφτασε όταν σκεπτόταν ότι, αν δεν έρχονταν στο Βιτρέ, η «Αγνή» θα γινόταν ίσως γυναίκα κάποιου άλλου. Μα όχι! Ήταν γραμμένο να γνωρισθούν και να παντρευθούν!

Μία μέρα, έλαβε μέσω του συμβολαιογράφου του — του μόνου που ήξερε που βρισκόταν — ένα γράμμα κάποια φίλου του. Του έγραφε ότι η Πάουλα τον αναζητούσε παντού κι ότι πρόφερε τρομερές απειλές εναντίον του. Ο Μονμπρύν άνηψε στο φίλο του να δώσει έκ μέρους του 200 χιλιάδες φράγκα στη χορεύτρια και να της πη ότι δεν θά τον ξανά-βλεπε ποτέ, γιατί είχε φύγει για την Αμερική.

Επί τέλους, έφτασε η μεγάλη ημέρα. Στις 11 το πρωί, ο Μονμπρύν πήγε πρώτος στο Δημαρχείο, μαζί με δυο οικογενειακούς φίλους του που είχαν έρθει για μάρτυρες του γάμου του. Ένώ περίμεναν στη μεγάλη αίθουσα, άκουσαν δάφνα απ' έξω μία σπαρτακτική κραυγή κι έπειτα φωνές, ταραχή. Άρμησαν στο παράθυρο κι είδαν μαζεμένο κόσμο στην αούλη.

— Τι συνέβη; φώναζε ο Μονμπρύν μ' άνησυχία.

— Κάποια άγνωστη έφριξε βιτριόλι στο πρόσωπο της δεσποινίδος ντε Λαράντ! Η κα-θύνη κι η κοπέλλα παρασπρόφω-θη κι έχασε το ένα της μάτι! Την πηγαίνουν τώρα στο σπίτι του πατέρα της...

Ο Μονμπρύν έπεσε λυπόθυμος. Όταν συνήλθε, προσπάθησε μάταια να μπει στο σπίτι της μητρώς του.

— Πόστε του ότι δεν θά με ξαναδείτε ποτέ! φώναζε η «Αγνή», και τα δάκρυά της, κυλόντας πάνω στις άνοιχτές

πληγές της, την έκαιναν σαν φωτιά.

Ο υποκόμης πήγαινε να τρελλάσθαι. Ένοιωσε να σπείρει το μυαλό του. Ένα χέρι σιδερένιο έφαιγγε την καρδιά του...

Την άλλη μέρα, φάνηκε ότι είχε πάρει κάποια άποφαση. Έστειλε άμέσως μία παραγγε-λία στο Παρίσι και με το έ-πόμενο τευχόδρομιο, έλαβε έ-να μικρό πακέτακι.

Είχε μάθει εν τώ μεταξύ ότι η βιτριολιστρία είχε συλλη-φθή. Ήταν, φυσικά, η Πάου-λα, κι είχε δηλώσει στην ά-στονμία ότι είχε κάμει το έγκλημα της για εκδίκηση.

Ο Μονμπρύν κλεισθήκε στην κμάρα του. Άνοιξε το πα-κέτο, που περιείχε μία άσπρη σκόνη. Πήρε ένα μαντήλι, το διαπλώσε σαν επίδεσμο, σκόρ-πισε πάνω του μία ποσότητα απ' τη σκόνη κι έδεσε μ' αυ-τό σφιχτά τα μάτια του...

Δυό ώρες αργότερα, έφτασε πάλι μ' ένα άμαξι στο σπίτι του ντε Λαράντ. Κατέθηκε, ά-κουμπώντας στο μπράτσο ενός απ' τους φίλους του.

— Μη μπείτε μέσα! τόν πα-ρακάλεσε η μητέρα. Η «Αγνή» θά πεθάνει, αν την ιδείτε σ' αυτή την κατάσταση!...

— Πόστε της ότι μπορεί να με δεχθή, απάντησε ήσυχα ο υποκόμης. Θά παντρευτούμε, μόλις γίνει καλά... Μπορεί να με δεχθή... Η μορφή της θά μείνει πάντα άποτυπωμένη στο νού μου και στην καρδιά μου όπως την ήξερα... Γιατί είμαι τυχερός!

Μετά το γάμο τους, ο υπο-κόμης κι η «Αγνή» πήγαν να ζήσουν σε μία μοναχική έξο-χική βίλλα. Η «Αγνή» λα-τρεύει έκείνον που άπαρηγόη-στα έχρι της το θέμα του ούρανού, της φύσεως, των λου-λουδιών. Κι ο τυχερός έχει διατηρήσει άδίκτη την εικόνα της παρθένας πουδύναινε απ' την εκκλησία του Βιτρέ. Είνε ευτυχισμένος, γιατί, θυσιάζον-τας τα μάτια του, μπόρεσε να την βλέπει πάντα νέα, πάντα ωμόμορφη.

ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΣ ΣΧΟΛ

Ο παράνομος τύπος στη Γαλλία

Κατά την περίοδο της κατοχής στη Γαλλία, οι Γερμα-νοί είχαν στρέψει όλη τους την προσοχή στην καταδίωξη των παρανόμων φύλων και παρα-καλούσαν τα τυπογραφεία.

Οι Γάλλοι τυπογράφοι κα-τόρθωσαν, να συνεχίσουν την έκδοση των παρανόμων φύλων, συνθέτοντας τα μέσα στα έ-σπευτοί τα τυπογραφεία, όπου έξε-δίδοτο διάφορα γερμανικά προπαγανδιστικά φυλλά σε γαλλική γλώσσα.

Το «άσπασμα» αυτό εινόνταν με το ακόλουθο σύστημα: Μία ή δύο τυπογραφεία ανέλαβαν να άποστηρίξουν άλόκληρο το πε-ρίεχομένο του υπό προπαρα-σκευην παρανόμου φύλλου, μοι-ράζοντάς το στα μέλη της. Έ-πειτα, όταν ο καθένας απ' αυ-τούς τους εργάτες πήγαινε στο τυπογραφείο, έφρονιζε να συνθέσει το κείμενο αυ-τό κρυφά, ανάμεσα στην άλλη εργασία του και, φυ-γοντάς τη νύχτα, έπαιρνε τις άρδεις που είχε έτοιμάσει στην τρέπη.

Στο σημείο αυτό έμειναν έ-κδοσε ένα άλλο συνεργείο, των καλούμενων «συλλεκτών».

Οι «συλλέκτες» συνηγόνο- στην τύχη έδωσαν με τους τυ-πογράφους, την ώρα που αυ-τοί έφευγαν από τη δουλειά τους και μαζεύαν τις άρδεις.

Έπειτα, εινόνταν η συναρ-μολόγησις και η έκτύποις του παρανόμου φύλλου στο βάθος μιας από τις περιφέρειες κα-τακόμβες του Παρισιού και, την άλλη ημέρα, οι Γερμανοί έτρεβαν τα μάτια από την κα-τάπληξη τους κι έτρεβαν τα δόντια από τη λύσσα τους.

Πώς δημιουργήθηκε ο γερμανικός στρατός

Οι πανίσχυροι Γιούγκερς

Το σύγχρονο γερμανικό κράτος είχε άρχικο πυρήνα του την Πρωσία. Οι πρωςαϊκές κατακτητικές διαθέσεις άρ-χισαν πρό 300 ετών, όταν ο Έκλεκτωρ του Βρανδεμβούργου δημιουργήσε τον πρώτο υποδειγματικό γερμανικό στρα-τό. Υπήρχαν τόν καιρό έκείνο στη Πρωσία 200 περίπου οικογένειες «έυ-γενών», οι οποίες με άρπαγές και κλη-ρονομίες είχαν άποκτήσει άπεράνα κτήματα στις άνατολικές έκτάσεις, ό-που ο λαός μιλούσε πολωνικές ή ολαν-δικές διαλέκτους. Οι οικογένειες αυτές υποσέθηκαν στον ήγεμόνα τους, τόν Έκλεκτωρα, να τόν προστάτευον άπό έκτορικές επίθεσεις, άν κι έκείνος θά έξασφάλιζε, τα κτήματα και τα προνό-μιά τους.

Ετσι, ο Έκλεκτωρ όρειδερικός Γου-λιέλμος σκηπτάς ένα σώμα άξιωμα-τικών απ' τους «Γιούγκερς» — όπως λε-γόντουσαν οι «εγκλοισιόκτες» — κι οι Γιούγκερς επέβαλαν στους κυριόκ-τους υποχρεωτική στρατιωτική υπηρε-σία. Οι κυριοί αυτοί περνούσαν όλη τη ζωή τους σαν ένοπλοι σκλάβοι. Ε-π' 3-4 μήνες το χρόνο, γυρίζον στα σπίτια τους για να καλλιεργήσουν τη γη και για... να έτοιμάσουν καινούρ-γιους στρατιώτες. Δάσκαλοι, κληρικοί και δικαστάί ήταν υποχρεωτί τών Γιού-γκερς.

Όταν οι Γιούγκερς χρησιμοποιήσαν αυτό το στρατό τους για να υποτάξουν ζένες χώρες, δικαιολογήθηκαν όπ'ι μετέφεραν το γερμανικό πολιτισμό στους βαρβάρους! Για το «έκπολιτισ-μό» αυτό έργο τους χρησιμοποιούσαν το σπαθί και το βούρδουλο...

Οι Πρωςοί βασιλιάδες μεταχειρίζον- τουσαν μεθόδους άπάνθρωπες, για ν' αυξήσουν το στρατό τους. Άρπαζαν ν' αγόραζον σαν κτήνη ζένους υπη-κόους. Κάποτε, πρόσφεραν τις υπηρε-σίες τους ως μισθοφόροι σε άλλες χώ-ρες που πολέμουσαν.

Το 1371, όταν ο Βίσμρκ επέβαλε την κυριαρχία της Πρωσίας σ' όλες τις γερμανικές έπαρχίες κι ο βασι-λιάς της Πρωσίας προδιδάσθηκε σε αυτοκράτορα της Γερμανίας, οι Γιού-γκερς έγιναν κύριοι όλόκληρης της χώ-ρας. Ός το 1918, οι οικογένειές τους έδιναν όλους τους ύπουργούς και τους άνωτάτους κρατικούς λειτουργούς. Ό-σοοι οι άνθρωποι αυτοί, πολέμισαν ές ζήναγγέλιμα, δεν είχαν καλόδου τις γνώσεις και την πείρα που άπαιτούσαν τέτοιες θέσεις.

Η Γερμανία έινε ή μόνη χώρα, που δεν έχει ούτε ένα ήρωα της έλευθε-ρίας, ούτε ένα μνημείο στήμειο για την έλευθερία. Η ιστορία της κι ή λο-γοτεχνία της δεν έχουν ν' αναφέρουν κανένα απ' τους άνθρώπους έκείνους, που σ' άλλες χώρες όρθώθηκαν και χτύπησαν την τυραννία. Οι Γερμανοί προτιμούσαν πάντα την ύπακοή απ' την έλευθερία. Ο Χίτλερ υπήρξε ο μόνος δικτάτωρ της έποχής μας, που πήρε την έξουσία με νόμιμα μέσα κι όχι με ή βία. Γιατί τόν ήθελε και τόν ήθελε έλευθερία το μεγαλύτερο μέρος του δουλοπρεπούς γερμανικού λαού. Και, στους λόγους του, επαναλάμβανε διαρ-κώς τη λέξη «Υπακοή», που ήταν το κλειδί της επιτυχίας του.

Η χαρακτηριστική νοοτροπία των Γερμανών υπήρχε και σ' όλους έκεί-νους τους ανθρώπους, που θεωρήθηκαν πνευματικοί ήνέτες της χώρας. Ο χη-μικός «Οστβάλντ», ό οποίος πήρε στα 1894 το βραβείο Νόμπελ, έλεγε: «Δεν μπορώ να αντίληφθώ άλλη πηγή του Δικαίου, έκτός απ' τη Δύναμη». Ο ι-στορικός Τράτσκε (1896) : «Όποιος κηρύττει τους παραλογισμούς περί αινιτιάς ειρήνης, δεν έχει ούτε την έ-λαχιστη κατανόηση της έθνικής μας ζωής. Ο στρατός μας έινε μία ένδοξη μορφή του γερμανικού ιδεώδους». Ο στρατηγός Μπενκλάντ, κλασικός στρατιωτικός συγγραφέας: «Ο πόλεμος έυπνεί τις άνώτερες δυνατότες της ανθρώπινης φύσεως. Οι ήμιόπτες των ατόμων κάνουν άμωρος στο ύψος ή-δεώδες της όλης επικειρήσεως». Κι ο «Δόλφος Χίτλερ»: «Ο άνθρωπος δεν έινε παρά ένα μίγμα ήλιθιότητας και δειλίας».

(Απ' το καινούργιο βιβλίο του Έμιλ Λούντβιχ. «Η ήθική κατάκτησις της Γερμανίας»).

ΤΙ ΕΙΧΑΜΕ ΚΑΙ ΤΙ ΕΧΟΙΜΕ

Οι καταστροφές της Ελλάδος από τον πόλεμο και την κατοχή

Δεν όπάρχει καμιά άμφιβολία ότι ή Έλ-λας όπόστη τις μεγαλύτερες καταστροφές κατά τόν πόλεμο και την κατοχή. Άπόλυτο έξαρ-βάσμα σ' όλα τα σημεία σ' όλες τις έκδηλώ-σεις τού πολιτισμού μας. Οι παρκατά έπίση-μοι άριθμοί δίνουνε μία γενική ιδέα.

Κι' άς άρχίσουμε από την έμπορικη ναυτι-λία μας. Προπολεμικά ή χώρα μας διέθετε 584 άτμοκίνητα πλοία συνολικής χωρητικότητας 1.795.534 τόνων και συνυεκριμένα: 494 φορ-τηγά 1.737.611 τόνων, 69 έπιβατικά 54.494 τόνων και 21 διάφορα (ναυαγοσωστικά κλπ) 3.429 τόν. Σήμερα διαθέτουμε μόνον 449 πλοία συνολικής χωρητικότητας 517.071 τόνων και συεκριμένα 132 φορτηγά 508.774 τόνων, 3 έπιβατικά (έκτός τού υπερκαταναίου «Νέα Έλλάς» που έπισκευασμένο τώρα έκτελεί μετα-γωγική ύπηρεσία σπόν... Ειρηνικό) 6.329 τό-νων και 14 διάφορα 1.968 τόνων.

Το ίδιο συμβαίνει και με τα τράινα μας. Είχαμε (1940) στη Σ.Ε.Κ.: 4.644 φορτηγά βαγόνια, 362 έπιβατικά και 220 άτμομηχανές. Έχουμε σήμερα σε ύπωδότητε καλή κατά-στασι: 63 φορτηγά, 6 έπιβατικά και 15 άτμο-μηχανές.

ΣΤΑΠ. Προπολεμικά: Φορτηγά 982, έπιβα-τικά 281 (25 άτμοστρις) και άτμομηχανές 93. Έχουμε σήμερα: 73 φορτηγά βαγόνια, 25 έπι-βατικά (τα 15 άτμοστρις) και 6 άτμομηχανές. ΣΙΔ. Θεσσαλίας. Προπολεμικά: Φορτηγά 485, έπιβατικά 80, άτμομηχανές 35. Έχουμε: 104 φορτηγά, 15 έπιβατικά και 2 άτμομηχανές.

Αυτοκίνητα. Είχαμε: Λεωφορεία 2.580, φορ-τηγά 5.925, έπιβατικά (ταξί και ιδιωτικά) 8.350. Πόσα άπομέναν σήμερα άκριβώς δεν γνωρίζουμε, αλλά άν κρίνει κανείς από την τε-λευταία έπιθεώρηση της 30 'Απριλίου 1945 τών αυτοκινήτων τού νομού 'Αττικής όδοιότητας (και ό νομός της 'Αττικής όδοιότητας είχε και έ-χει τα 2 πέμπτα του συνόλου) κατά την όποια ό άριθμός τών αυτοκινήτων που κυκλοφορούν σήμερα στην περιφέρεια αυτή έινε γενικά 1.626 (λεωφορεία, φορτηγά, έπιβατικά, όλα μαζί) τα συμπεράσματα δεν έινε καθόλου καλά.

Νοσοκομεία: Προπολεμικά 123 με συνολικό άριθμό κρεβάτιών 18.400 περίπου και συγε-κριμένα: 74 γεν. νοσοκομεία με 6.500 περί-που κρεβάτια, 16 νοσοκομεία με 4.300 κρε-βάτια, 9 ψυχιατρεία με 4.200 κρεβάτια, 6 γυναικολογικά-μαιευτήρια με 650 κρεβάτια, 6 άφροδισιοδερματικά με 1.200 κρεβάτια, 5 λοιμοδών νοσών και λεπτοκομεία με 1.000 κρεβάτια και 7 διάφορα με 550 περίπου κρεβάτια. Σήμερα δεν έχουμε λιγώτερα, αλλά ό άριθμός έινε άνεπαρκέστατος πιά, άφού οι κάτοικοι που έχουν ανάγκη νοσηλείας πολλα-πλασιάσθηκαν και τα περισσότερα νοσοκομεία μας έινε άπογοιμωμένα από κάθε ύλικό.

Από τις στατιστικές έπιτηρίδες της Έλλά-δος τού ύπουργείου Έθνικής Οικονομίας και απ' τα σημερινά συγκεντρωμένα στοιχεία βγά-ζουμε τα έξης συμπεράσματα:

Τα εργοστάσια μας έχουν καταστραφεί κατά 40% και τα ύπολοιπα έχασαν τα 60 — 80% της δύναμής τους σε μηχανήματα και πρώτες ύλες. Άκριβεις άριθμοί δεν όπάρχουν.

Γεωργία - Κτηνοτροφία: Προπολεμικά οι καλ-λιεργημένες έκτάσεις και τα είδη της καλλιερ-γείας είχαν ως έξης: 24.154.978 στρέματα καλλιεργημένα, απ' τα όποια τα 67,36%, δη-λαδή 16.271.409 στρέματα δημητριακά, τα 4,72% (στρέμ. 1.139.014) όσπρια, τα 3,30% (797.049 στρέμ.) λαχανικά, προϊόντα, τα 8,65% (2.088.865 στρέμ.) βιομηχανικά άρωματι-κά προϊόντα, τα 5,01% (1.209.328 στρέμ.) ζω-οτροφικά προϊόντα, τα 7,74% (1.870.833 στρέμ.) άμπέλια και τα 3,22% (778.480 στρέμ.) σταφίδα. Σήμερα ούτε το τρίτον απ' τις παραπάνω (προπολεμικά) έκτάσεις έινε καλλιεργημένες.

Εκπαίδευσις. Προπολεμικά: Στοιχειώδης εκπαίδευσις 9.509 σχολεία. Μέση εκπαίδευσις 522 σχολεία. Ειδική εκπαίδευσις (Στρατιωτι-κές Σχολές, Καλλιτεχνικές κ.τ.λ.) 278. Άνω-τάτη εκπαίδευσις 7.

Σήμερα: Τα περισσότερα σχολεία και μά-λιστα στις έπαρχίες έινε κατεστραμμένα ή έπι-τεταγμένα από στρατιωτικές άρχες.

Εμπορίον (Εισαγωγή - Έξαγωγή): Προπολε-μικά ή Έλλάς έφευγε από το έξωτερικό (Στατι-στική Έπιτηρίς Έλλάδος 1938) έμπορεύματα και τρόφιμα άξίας προπολεμικών δραχμών 15 δισεκατομμυρίων τού χρόνου και έβγαζε προϊόντα άξίας 9 1/2 περίπου δισεκατομμυρίων. Σήμερα σχεδόν δεν όπάρχει καμιά έμπορικη κίνησις στο έξωτερικό.

Έσοδα-Έξοδα τού Κράτους: Κατά το οίκο-νομικό έτος 1937 — 38, που παρουσιάζει τις μεγαλύτερες άνάλογιες, το κράτος πραγματο-ποίησε έσοδα: 14.130.600.000 δραχ. και έξοδα 13.411.800.000 δραχ. Δηλαδή είχε περίσσει-μα 718.800.000 δραχμές. Σήμερα το άνασυ-κροτούμενο κράτος μας άγωνίζεται με χίλιους εράτους να ίσασκάλη τον προϋπολογισμό...

ΝΙΚΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

Στο τραπέζι της ειρήνης θα καθίσουν πλείστα Κράτη, που συνέβαλαν στη νίκη — και χωρίς να κάνουν κράτη, θα ζητήσουν να πάρουν τό... φαί που τούς άντικει.

Θά καθίσουν όπως είπα τών Ήπειρών Κράτη πλείστο και... τ ρ α π έ ζ ι έ σ' όσον θάναλ, θα ζητήσουν τη «λίστα», για να δούνε τι θά φάνε.

Μερικοί κουζίνας... ζένες θά ζητήσουν, ασφαλώς, π... κ υ ν ή γ ι ά άπορητίπως, κυνηγιού τούτεσταιν λείες κι' άλλοι πάλι θ' άποφύγουν, ασφαλώς κι' έπιμελώς, φαγητά που προκαλούνε τού στομάχου... ά ν ω μ α λ ί ε σ'!

Γά... ψαχνό θά ξεψαχνίσουν τού πολέμου τα κιτάπη, όσοι κάνανε την «πάπια», σ' ό... ψ η π ό θ ά προχωρήσουν κατ' ευσέλειαν μερικοί και πολλοί θά συζητάνε για... σ α λ ά τ α Ρ ω σ σ ι κ ή !

Στο τραπέζι το μεγάλο, της Ειρήνης όπως είπα θά καθήσιν ένδοχομένως κι ή... φι λ ι τ η τ η Βουλγαρία θά μας πη κι' αυτή, πώς έχει στους άγώνες... Ι ο τ ο ρ ί α ι

ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ: —Σύμμαχοί μου! ΑΓΓΛΙΑ: —Σύμμαχοί σου; Από πότε, που και πώς ήσουν σύμμαχος δική μας κι' άσεβεις άνελλιπώς; Άσφαλώς, άκόμα, θάχης το μυαλό σου σ' άλλουνούς κι' όταν μας καλώς συμμαχούς, μας περνάς για... Γ ε ρ μ α ν ο ύ ς !

ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ: —Μά, καθάρια, νομίζω, τα κεφάλια τα μεγάλα, που προσέφεραν στον Χίτλερ καθ' ένισχυοι κι' άβάνα. Και με τό... καθάρια τους, σ' όπς πλατείαις τήν κρεμάλα — και τή... θεοί τη δική μου τήν... κα θ α ρ ί σ α για πάντα.

ΡΩΣΣΙΑ: Έν όλιγοις, δίχως λόγια περιττά και συζητήσις, πές μας... καθ α ρ ά κι' ώραία, τί ζητάς να παραστήσης; ΕΛΛΑΣ: —Δεν τήν βλέπεις;... Πα ρ ι σ τ ά ν ε ι ! Π α ί ζ ε ι θ έ -

(ατρώ τούτέοτι καί μεγάλην, τελευταίως, ...έ κ τ ε λ έ σ τ ρ ι α κατέστη. Ύπευδθη πλείστους ρόλους, με το τάλαντο της όλο και στο... Δ ρ α μ α τ ο δικό μας, παίζει άκόμα... π ρ ο -

ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ: Είχα παίζει, δεν τ' άρνιέμαι, αλλά δεν θά ξαναπαίζω. Μπολονότι με τάλεντο έπρωικιστικο πηγαίον. ΑΜΕΡΙΚΗ: Μας έφώτισες άρκούντως... Άλλά πρέπει νάβγης έξω, απ' τήν... Έξοδα που ζέρεις... ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ: —Δηλαδή πρός το... Αίγαίον; ΑΓΓΛΙΑ: —Αν έννώνριζες, κυρά μου, τις δηλώσεις τού Λονδίνου, θάξερεις αυτή πώς έίναι, μάλλον... έ ξ ο δ ο ς κ ι ν δ ύ ν ο υ !

ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ: —Μά απ' τις άλλες δεν χωράω και χωρίς περι- (στρόφας, Τό κεφάλι θά χτυπήσω. ΑΜΕΡΙΚΗ: —Άσφαλώς θά τό... χ τυ η ή σ η ς και φυλάξου (μη τό... φ ό ς !)

ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ: —Είπ' ανάγκη όμως, πριν φύγω, να μιλήσω, να (σας πείσω για τα τόσα πούχω κάνει και ζητώ να πάρω πίσω...

ΡΩΣΣΙΑ: —Για προχώρει... παρακάτω. ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ: —Ευχαρίστως... προχωρώ. ΕΛΛΑΣ: —Πάρα κάτω όμως θά μπλέξης, με τόν Έλληνα (όρουρό

κι' έχει πάντοτε ύπ' όψει, πόδια θά σου κόψη! πώς έκτός από τη φόρα και τα... πόδια θά σου κόψη! ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ: —Λέτε να μου κόψη... τ' άκρα; ΕΛΛΑΣ: —Άσφαλώς κι' αναμφισβόλως.

ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ: —Δεν πιστεύω... γιατί ό κόσμος έίναι ύπέρ τών... ά κ ρ ω ν ό λ ο ς ΕΛΛΑΣ: —Ίσως έίναι για τήν ώρα.

Άλλ' όσάκις διατρέχει κάποιον κίνδυνον ή χώρα, τα παιδιά που δεν γνωρίζουν, στη ζωή ποτέ τους ήπτες, παρ'ότι άμέσως... τ' ά κ ρ α, για να γίνουνα... Ά κ ρ ί τ ε ς !

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΘΙΣΒΙΟΥ

Ἡ Ἑλβίρα θωμάκου, ἔμπορος μαθητρία κατὰ
ῥώσιν, ἀπὸ καλῆ ἀθηναϊκῆ οἰκογένειας,
ποῦ ὑποφέρει ὡστόσο οἰκονομικὰς κατὰ
τὴν περίοδον τῆς κατοχῆς, ἐκτρέφεται
τὸν Στέφανον Πέτρου, ἕνα νέον ὄρατῆ-
ρον, ποῦ ἔχει ἀποκρίψει ἀρκετὰ περιου-
σίαν, μὲ τὴς διάφορες δουλείας ποῦ κά-
νει. Συναντιῶνται στὸν Ἑθν. Κήπο. Τί-
μηστικό ὁμως τῆς Ἑλβίρας τὸ μαθαίνει
τυχαίως ὁ ἀδελφός τῆς Ἀλῆς καὶ μό-
λις φτάνει στὸ σπίτι ἔπειτα ἀπὸ ἕνα
ραντεβού τῆς μὲ τὸν ἀγαπημένο τῆς
τῆς ζήτησιν ἐξηγήσεως. Ἡ Ἑλβίρα ἀναγ-
κάζεται νὰ τοὺς ἀνοίξῃ τὴν καρδίαν τῆς.
Ὁ ἀδελφός τῆς γίνεται ἐξῆς φρενών.
Σκεδιάζε νὰ παντρεύῃ τὴν Ἑλβίρα μὲ
τὸ φίλον τοῦ παντὸς Δανιὲλ. Ὁστόσο
ἀποφασίζουν νὰ καλέσωσι τὸ νέο σπίτι
καὶ νὰ ἐξηγηθῶσι μοζὶ τοὺ οἱ γονεῖς
τῆς Ἑλβίρας. Ἐτοί καὶ γίνεται πραγ-
ματικά. Ὁ Στέφανος ἐπισκέπτεται τοὺς γο-
νεῖς τῆς Ἑλβίρας κι' ἡ ἐντύπισις ποῦ
τόνος κάνει δὲν εἶναι καὶ τόσο κακὴ. Ἀ-
ποφασίζεται νὰ γινῇ ὁ ἀρραβωνιάς. Ἀλ-
λὰ ὁ Ἀλῆς, ὁ Δανιὲλς κι' οἱ ἄλλοι φί-
λοι τοῦ ἀδελφοῦ τῆς νέας θεωροῦν τὸν
Πέτρου ὑπόπτον, ὅργανον ἰσως τῶν κατα-
κτητῶν. Ἡ Ἑλβίρα ἐξακολουθεῖ ν' ἀντ-
ιστεῖ καὶ ν' ἀγωνιᾷ οὐρετικὰ μὲ τὴν
προέλευσιν τοῦ πλουτοῦ τοῦ ἀρραβωνια-
στικοῦ τῆς καὶ τοῦ ζητᾷ νὰ τὴν βεβαιώ-
σῃ ὅτι δὲν συνεννέσσεται μὲ τοὺς Γερμα-
νοὺς, ὅτι κάνουν λάθος δοοὶ τῆς λέγε
ὅτι τὸν εἶδαν νὰ κρυφομιλᾷ μὲ τοὺς
κατακτητὰς. Ὁ Στέφανος τὴ βεβαιώνει
ὅτι ὅλας αὗτες οἱ διαδόσεις εἶναι ψευ-
τικαί, οὐκοφαντικαί κι' ἡ Ἑλβίρα τὸν
γεμίζει φιλία καὶ χάρις. Μὰ οἱ φίλοι τοῦ
ἀδελφοῦ τῆς νέας ἐπιμένουν ὅτι εἶδαν
τὸν Πέτρου νὰ κρυφосυνεννοῖται μὲ
Γερμανούς.

5ον Τὰ μάτια τῶν ἄλλων παιδιῶν γοῶσαν, γιατί ὅλοι γνώριζαν τὸν Τηλέμαχος· τὸ Ροῦντα, καὶ τὸν ἀναποῦσαν. Ἦταν ἕνας ξεσθό-
μαλλος σημαφόρος, μοναχοπαῖδι μίας χήρας μάνας, κι' εἶχε ἀποκλεισθῇ τυχαία στὴν Ἀθήναν πρὸ καιροῦ ποὺ μπήκαν οἱ Γερ-
μανοί. Ἀπὸ τότε, σὰν φυλακισμένο λιόν-
ταρι δὲν σὺλλο γιζόταν τίποτε ἄλλο παρὰ
— Τὶ θέλεις να φῶγ.
σοβαρὰ ὁ Ἄλκις.
— Θέλω να πῶ ὅτι ὁ Τηλέμαχος προδό-
θηκε, κι' αὐτὴ τὴ στιγμή βρίσκεται στὰ
χέρια τῶν Γερμανῶν. Ἡ σὸν οὐρανὸ.
— Προδόθηκε ὁ Τηλέμαχος; φώναξε μὲ
κατὰπληξιν ὁ Ἀλέξης. Ἀδύνατον, Δημή-
τρη. Ἦταν τόσο τέλεια ὀργανωμένη ἡ
φυγὴ τοῦ.
— Προδόθηκε, σὰς λέω. Πᾶναν τὰ Ἔς-
— Ἐς καὶ τὸν ἐπίασαν μέσα στὴν καλύβα
ὅπου ἦταν κρυμμένος χθὲς τὸ βράδυ, κον-
τὸ σὰν μέρος ὅπου περιμένε το καΐκι.
— Μὴ δὲν κάνεις λάθος, Δημήτρη;
— Μὴ το εἶπε ὁ γέρο Λούκας, ποὺ τοῦ
εἶχε παραχωρήσει τὴν καλύβα του. Θέλε-
τε πιὸ ἀξιόπιστο μάρτυρα;
— Ἀ, ποὺ να πάρῃ ἡ ὀργὴν! φώναξε μὲ
τελευταίαν καιρὸ. Ὅλο ἀτυχίες ἔχουμε τὸν
λογονόιστον καιρὸ. Ὅλο προδόσεις. Γιὰ
τελευταία στιγμή, τὴν ὥρα ποὺμπαιναν στὸ καΐ-
κι, πόσοι σκοτώθηκαν!
— Αὐτὸ δὲν εἶνε φυσικὸ, εἶπε ὁ Ἀλέ-
ξης σκεπτικός. Ἀλλοτε, γιὰ θυμηθῆτε, ἔ-
φευγαν μ' ἀρκετὴ εὐκολία. Τώρα γιὰ ν'
ἀποφασίσαν γὰρ φύγης, πρέπει να κάνῃς
τὴ διασκέην σου.
— Ἐχουμε διοργανώσει περίφημα τὴν
κατασκοπεία τους, οἱ ἄτιμοι.
— Ἀτιμοὶ αὐτοὶ; φώναξε ὁ Ἄλκις. Κα-
θόλου. Αὐτοὶ πολέμησαν γιὰ τὴν πατρίδα
τους. Ἀτιμοὶ οἱ δικαί μας οἱ προδότες.

πὸ τοὺς βοηθοῦν. Μὲ μάννα, λίρες, ὅσο συλλογιζοῦνται πῶς δικαίως μὲν βρῆκαν τὰν τοὺς καταδιώκουν Ἕλληνας, πού θέλουν νὰ φύγουν.

— Πέφτει κρῆμα, λίρες, εἶπε ὁ Δημήτρης.

— Ἄν μοὶ τύχῃ ὅμως κανέναν ἀπὸ τοὺς αὐτὰ χέρια, πῶς ἐκείν' ὁ ἄλλος μὲ λύσα, θὰ τὸν κάνω κομμάτια μὲ τὰ δόντια μου, κι' ἄς μὲ στήσουν μπροστὰ τὸν ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα οἱ φίλοι τοῦ οἱ Γερμανοί.

— Ἀς μᾶς τύχῃ κανέναν, καὶ δὲ μᾶς ξεφεύγῃ, εἶπε ὁ Ἀλέξης, μὲ δόντια σφιχτά.

Σώπασαν. Ὅλα τὰ μάτια πετοῦσαν φλόγες, ὅλα τὰ νεανικὰ πρόσωπα ἦταν ζαυωμένα. Εἶχαν πολυμῆσοι ὅλα αὐτὰ τὰ παιδιά, εἶχαν κινδυνεύει τὴ ζωὴ τους, γιὰ τὴν τιμὴ τῆς πατρίδος, σ' ἕνα ἀγῶνα ἀπελπιόρουν, ἀνίωο. Εἶχαν τὸ δικαίωμα κι' αὐτὸ τὸ νόησαν καλά, νὰ κρίνουν καὶ νὰ καταδικάζουν τοὺς Ἰσκαριώτες, πού γιὰ μερικά ἀργύρια ἐκάναν ἄδικτ' ἡ θυσία τους.

Τὰ νεανικά αὐτὰ πρόσωπα δὲν εἶχαν τὴν ζεγνοισιὰ πού εἶχαν σ' ἄλλες γενεάς τὰ πρόσωπα τῶν εικοσιπέντε καὶ τριάντα χρόνων. Τὰ παιδιά αὐτὰ εἶχαν ζήσει ἡμέρες ἐπιληπτικές, εἶχαν πολυμῆσοι σ' ἕνα πόλεμο τρομακτικῷ, εἶχαν ἴδῃ τὸ θάνατό μὲ τὰ μάτια τους, τόσες φορές ὅσες ἄλλοτε οὔτε οἱ ἐκατόχρονοι παπποῦδες τους δὲν τὸν εἶχαν ὄνειυρῃ. Πρόωρες ρυτίδες τους αὐτὰκάνων τὰ μέτωπα καὶ πρόωρη ἐκφορά σκεπτικισμοῦ τοὺς θόλωνε τὰ μάτια. Ὅταν μίλουσαν τοὺς φλογίζονταν κι' οἱ φυσιογνομίαι τους φαίνονταν νεανικές καὶ ὀρμητικές.

Ἀρχισαν νὰ διηγουμέναι διάφορα ἐπεισόδια γιὰ ἐκείνους πούφταναν. Ἀπάνω σ' αὐτὴ τὴ συζητήσι νύχισε οἷπὶ ἡ Ἑλβί: οὐ μὲν τὸν ἀρροβωσιατικὸ τῆς.

Μπήκε όρτυμτικά, χαρούμενη, ζαχαμώ-
σε στην τραπέζια η 'Ελβίρα. Είχε βγά-
λει έξω το αδιόριστο χέι, αλλά τὰ μαλ-
λιά της έσταξαν από τὴ βροχή.
— Γίναμε μούσκεμα, φώναξε γελώντας.
Γυρίσαμε άναυλα,
Οί νεαροί είχαν σκεπθῆ γιά νὰ τὴ χαί-
ρεθίσουν, ἀλλὰ κῦττασαν πῶς πολὺ ἀπὸ
τὴν ἑλπίδα ἀλλὰ τὸ ἀρρεθωτιστικό της ποῦ
τὴν ἔχασαν πῶς τὴν καὶ τοὺς χαμογελοῦσε
μὲ τὸ συνθησιμένο, ἀφγο ἀλλὰ κρύο του-
ψος.
— Καλοπέρα σὰς, εἶπε ὁ Στέφανος.
Σταθήκαμε ἀτυχὶ στὸν περίπαιτό μας.
Βραχύνκαμε τόσο, πού ἀναγκαστήκαμε νὰ
γυρίσουμε άναυλα.
Ποῦ εἶνε ὁ ῥάριος καιρός, πού μπο-
ροῦσε νὰ πάρη κανεῖς ἕνα τσιγῆ; ἀναστή-
νας ἡ 'Ελβίρα, καὶ τῖναξε τὰ μαλλιά της
πουτσάζαν.
— Υπάρχουν αὐτοκίνητα, εἶπε ὁ 'Αλέξης
εἰρωνικά, πολλὰ μάλιστα. Ὅτανεῖ νὰ μὴ σέ

Evotantare

—Αφού δὲν ἔχετε ἑσείς κυρία θὰ πᾶω νὰ πᾶρω ἀπ' ἄλλου, εἶπε ἡ πελάτης στὸν ὑπάλληλο τοῦ παντοπωλείου κι' ἔφυγε χωρὶς νὰ ψωνίῃ τίποτε ἀπ' τὸ μαγαζί.

Ὁ καταστηματάρχης τάβαλε τότε μὲ τὸν ὑπάλληλο καὶ μόλις ἔφυγε ἡ πελάτης τοῦ εἶπε:

—Δὲν εἶσαι ἱκανὸς γιὰ τίποτε! Ὁταν σοῦ ζητοῦν κάτι ποῦ δὲν ἔχομε νὰ δίνης στὸν πελάτη κάτι ἀνάλογο, κάτι παραπλήσιο... Σοῦ ζητοῦσε αὐτὴ ἡ κυρία κερία καὶ δὲν εἴχαμε. Δύσε τες τότε καμμιὰ καντήλα, μιὰ λώμπα πετρελαίου, φυτίλια, ὅτι νᾶναι τέλος πάντων. Μὴν ἀφίνεις ὅμως ποτὲ τὸν πελάτη νὰ φεύγῃ μ' ἄδεια χέρια.

Τὴν ἄλλη μέρα, μᾶλκὲ στοὺς τοὺς κατὰστημα μιὰ γρηὰ καὶ ζήτησε «ὕγιεινο χαρτί» ἀπ' ἐκεῖνο ὁλοδοῦ τὸ λεπτὸ κίτρινο χαρτί... ἰδιαίτερας χρήσεως.

Τὸ κατὰστημα δὲν εἶχε ἀπ' αὐτὸ τὸ εἶδος. Μὰ ὁ ὑπάλληλος θυμήθηκε τὰ λόγια τοῦ ἀφεντικτοῦ του καὶ εἶπε στὴ γρηὰ χαμογελῶντας:

—Δυστυχὲς δὲν ἔχομε ἀπ' τὸ χαρτί ποῦ ζητᾶτε, κυρία μὴν, μπορὸς ὅμως νὰ σὰς δώσω ἂν θέλετε... γυαλόχαρτο ἑλαιοειδικῆς ποιότητος!

Ο ΦΑΚΟΣ

ἀποπρήν νὰ ζήσει γιὰ ὅλην κανένα Γερμανόν, καὶ νὰ κάθεται δίπλα σου ἄλλος Γερμανός.

— Εὐχαριστῶ πολύ, διαμαρτυρήθηκε ἡ Ἑλβίρα.

— Όλα τὰ μάτια ὁμῶς καρφωθήκαν στὸ Στέφανο φιλοποπτα, ἐρωτηματικά.

Αὐτὸς ἐξορίσε τὰ χεῖλη του. Κάθηνος ἀναπνεύοντάς αὐτὴν πολυπόρνον, ὄναυσε τοιγάρ καὶ παίζοντας μὲ τὰ ὀσάκτυλα στὸ τραπέζι, εἶπε ἐξίσφορα.

— Όταν εἶναι κανεὶς νέος καὶ γερός δὲ λογαριάζει τὴ μικρὴ ταλοειπρία τῆς βρογχίτιδος.

— Ὁ τόνος τῆς φωνῆς τοῦ ἦταν ἐντελῶς ἀντικειμενικός σὰ νὰ βαρύνταν τὴ συνήθειαν.

— Κύριε Πετρά, εἶπε ὁ Δημήτρης ὁ Νιτρας ἄσφανα, ἀφοῦ ἡ συνομιλία περιστράφηκε κάμποσά ὥρα σὲ διάφορα θέματα, δὲν κατοικεῖτε στὴν ὁδὸ Ταροῦς;

— Ὁ Στέφανος σὰ νὰ ταραχτικῶς μιά τυχὴν! Ἐρρίξε μιά γρήγορη ματιά στὸ νεῖον τοῦ δὲν ῥωτοῦσε, κι' ἀποκρίθηκε στεγνὰ:

— Όχι.

Στὴν ὁδὸ Ταροῦς ὁ Δημήτρης εἶχε ἰδῆ τὸν Στέφανο νὰ μιλεῖ κρυφὰ μὲ Γερμανούς.

— Ἀλλάξατε σὸπὶ λοιπόν; ῥώτησε πάλιν ὁ Δημήτρης.

— Δὲν κατοικοῦσα ποτὲ ἐκεῖ, εἶπε ὁ Στέφανος Πετράς.

Ἡ Ἑλβίρα ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται κάποια στενοχώρια. Ὁ τόνος τὴν φίλων τοῦ ἀδελφοῦ τῆς πρὸς τὸν ἀρραβωνιαστικὸν τῆς πάλιν φανερά ἐχθρικός, κι' αὐτὸ τὴν νευρίαιζε. Τώρα ὁμῶς, ἑσπινικά, προσέειπεν αὐτὴ τὴν ἐυχέλπιαν διηγήσασθαι κι' αὐτὴν ὁ Στέφανος ἀπέφηνε συστηματικὰ ὅτι αὐτὴ πῶς ὅτι πῇ τὴν διεύθυνον τοῦ σπιτιοῦ τῶν ἑσπινικῶν εἶχε προτείνει νὰ πᾶν σπὶν του. Ποτὲ δὲν ὄταν τὸν ῥωτοῦσε, τῆς ἀποκρίνεται μὲ ἐρωτησίου, ἡ ἑκάνε πῶς δὲν ἀκούει τὴν τῶρα πρόσεξε.

— Ποῦ κατοικεῖτε; Ποῖα εἶνε ἡ διεύθυνσις σας; ῥώτησε ὁ Δημήτρης.

— Κατωκίον τοῦ Γκύντ, ἀποκρίθηκε ὁ Στέφανος, κι' ἐπειτα, γρήγορον, ἀμέσως.

— Ἑλβίρα, ἔλα. Μοῦ ὑποσχέθηκες νὰ μοὶ Μπετόδεν ποῦ εἶναι ἐμπνευσμένη τὸ συντάτα τρικυμίου τοῦ Σαϊέππρ. Παῖξε τὴν τῶρα πρὶν ἀπομαρτυροῦν ἡ πόρτα.

Ἡ Ἑλβίρα σπᾶκώθηκε ταραγμένη, ἑσπινικῶς πολὺ καλὰ πῶς ὁ Στέφανος ἔμελλε μὴν αὐτὴ τῆς τὴν ὑποσχέσει μόνο καὶ ὄχι νὰ γιὰ νὰ ἀποφύγῃ νὰ δώσῃ τὴν διεύθυνσιν του.

Προχώρησε στὸ πιάνο μὲ κινήσεις νεύρικές, ἔχοντας κάποια δόριστι συναίσθησιν πῶς τὸν βοηθοῦσε ν' ἀποφύγῃ συναίσθησιν.

Τὴ στιγμή ὁμῶς ποῦ ἐτοιμαζόταν ν' ἀρχίσῃ νὰ παίζῃ, ὁ Ἀλκὴς σπᾶκώθηκε, ν' ἀρῆθηκε μπροστὰ στὸ Στέφανο, καὶ μὲ τὸ πᾶν κοσμικὸν τοῦ χαμογέλου στὰ χεῖλη, καὶ μὲ τὸ πᾶν τὸς δυνατὰ:

— Ἀλβίρα, Στέφανε, πᾶς μου ἀκριβῶς τὴν ὁδὸ καὶ τὸν ἀριθμὸ τοῦ σπιτιοῦ σου. Προχθές κάποιος μὲ ῥωτοῦσε γιὰ αὐτὸ καὶ νῆραππα ποῦ τοῦ εἶπα ὅτι δὲν ἀναμνηστικὸν τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ τῆς ἀδελφῆς μου. Καὶ τὸ πᾶν καταληκτικὸν τῆς ἀδελφῆς μου τὴν πᾶν.

— Ὁ Στέφανος χαμογέλασε.

— Παῖξε, Ἑλβίρα, εἶπε.

— Τὴν διεύθυνσιν σου πρῶτα, εἶπε ὁ Ἀλκὴς, μὲ φωνὴ ἑσπινικά οὐδορῇ, πρὸς αὐτὴν κτικῇ.

— Ὁ Στέφανος κῦτταξε τὸν ἀδελφὸ τῆς ἀρραβωνιαστικῆς τὸν σὲ μάτια.

— Οὔτε δυὸ λεπτά τῆς ὥρας, δὲ βάσταξε αὐτὴ ἡ ματιά. Ἀλλὰ τῆς Ἑλβίρας τῆς φανταστικῶς ἐπρόκειτο νὰ σπᾶν πᾶν κατὰ χεῖρα ἀκουμπισμένα στὶς νύκτες. Μὲ τὸν νου, ἐνοήσῃ τὴν καρδίαν τῆς νὰ χτυπᾷ τρελλῇ. Ὅλοι γύρω εἶχαν καρφωμένα τὰ μάτια τους στὸ Στέφανο καρφωμένα τὰ καὶ τὴν ἀναμνηστικὸν τοῦ καὶ κρατοῦσαν τὴν ἀπάντησιν τοῦ.

Ἡ ματιά τοῦ Στέφανου, ἦταν κρῖν πρὸς κλητικὴ, ἐρωτηματικὴ μαζί καὶ ἀνυπόμονη. Τὸν Ἀλκῇ τὰ φλογερὰ μαῦρα μάτια ἦσαν διαπεραστικά, σκληρὰ λιγάκι καὶ εἰρωνικά.

Ἐπὶ τέλους, κάποτε ἀκούστηκε ἡ ἀπάντησις τοῦ Στέφανου.

— Τὸ σπὶν μου εἶνε ὁδὸς Μομφεράτου 97.

— Ὁ τόνος τῆς φωνῆς τοῦ ἦταν φυσικός.

— Σὰ νὰ εἶχαν λυθῇ τὰ μάγια μὲ τὴν ἀπάντησιν του, λυθῇσαν ἀμέσως οἱ γλῶσσες.

— Μομφεράτου 97, ἐπανάλαβε ὁ Ἀλκὴς καθαρά.

— Καὶ ἡ διεύθυνσις τοῦ γραφείου σας; ῥώτησε ὁ Ἀλξέξης γρήγορα.

— Ὁ Στέφανος σπᾶκώθηκε, καὶ πᾶν κι' ἀκούσθηκε στὸ πιάνο.

Ἐπειτα, μὲ σφιχτὰ χεῖλη, μὲ κλικ κῦτταζόντας τὸ συνομιλητὴν τοῦ, ἀποκρίθηκε:

— Δὲν ἔχω γραφεῖο. Δὲν ἔχω σταθερὴν διεύθυνσιν γραφείου. Ἐλα, Ἑλβίρα, παῖξε.

Ὁρμητικὰ ἄρχισε νὰ παίζῃ ἡ κοπελλά.

«Ο τόνος του πιάνου άκουγόταν σκληρότατα, κάτω από τα νευρισμένα της δάκτυλα. Μόσα στις θυμημένες αρμονίες του Μπετόβεν μουγκρίζε κι η δική της η ψυχρή θυμωμένη τώρα κι' αυτή για την άνακριση πουόκανε στον άγαπημένο της. Οί νέοι κάτω τί φθύρισαν μεταξύ τους, κι' έπειτα σάπασαν κι' αυτοί, άποροφημένοι από τη μουσική. Έπειτα, μόλις σταμάτησε το πιάνο, σπκώθηκε ο Στέφανος να φύγει.

—Πρέπει, άγάπη μου, τής είπε. Έχω κάποια άποψεία δουλεία. Άύριο τ' άπόγευμα θάρω να σε πάρω να κάνουμε τον περίπατο που χάσαμε σήμερα. Άν δεν έλθω θα σπαταλήν πώς μουτύχε κανένα μεγάλο έμπόδιο.

«Η Έλθίρα τον συνώδευσε ως την πόρτα, κι' ο Στέφανος τη φίλησε όπως πάντα στα χείλη. Μά η κοπέλλα παραξενεύτηκε πώς το φίλ το δεν ήταν τρελλά. Κεστό, όπως άλλες μέρες, άλλα φαίνόταν άφρημένο και γρήγορο.

Σαναγύρισε στην τραπεζάρια κατσουφιμένη, και χιώθηκε σε μία πολυθρόνα.

«Η παρέα του έδωλεφ το σάπαινε, κι' ήταν φανερό πώς κάτι έλεγαν πριν μπη, και σταμάτησαν ξαφνικά.

—Μπράβο σας, έφωξε επί τέλους η Έλθίρα με χείλη σφιχτά. Μπράβο σας. Δείχνετε ότι είσαοτε παιδιά με καλή άναστροφή και όπο σπία.

«Ο Άλκις πάζε κοντά της.

—Γιατί θυμώσες, Έλθίρα; τη ρώτησε μαλακά. Τί κάνανε εμείς; Σε τί φταίσαμε;

—Τί κάνανε; ξεφώνισε η κοπέλλα. Τί άλλο θέλατε να κάνετε; Μεταχειριστήκατε τον άρραβωνιαστικό μου σαν να ήταν ύπόδικος και βρισκόταν υπό δικαστήριο.

—Γιατί λες τέτοια παράνομα, Έλθίρα; ρώτησε ο Άλέξης σιγά. Έπειδή τον ρωτήσαμε να μάς πη τη διεύθυνση του σπιτιού του;

—Ναι, ξεσπάσε η κοπέλλα. Τη διεύθυνση του σπιτιού του! Μά ποίο δικαίωμα του κάνετε άνακριση έσείς; Δικαίωμα του είνε να σας δώση ή να μη σας δώση τη διεύθυνση του... Του δείχνετε τόση έχθρότητα... πού άπορώ πώς καταδέχεται κι' κάθετα μαζί σας έστω και για λίγα λεπτά τής ώρας.

—Αυτή την τιμή μάς την κάνει για το δικό σου το κατήρι, είπε ειρωνικά ο Άλέξης.

—Χωρίς να κακοφηνή τής Έλθίρας, είπασσάρα ο Δημήτρης, δέν πιστεύω να μάς έδωσε την άληθινή του διεύθυνση ο κύριος Πετράς.

—Πώς; φώναξε έως φρενών η κοπέλλα. Νομίζεις πως είνε δυνατόν να μάς γέλασε έτσι άυστολα, να μέ γέλασε κι' έμένα;...

—Αυτή είνε ή έντύπωσή μου.

—Και για ποίο λόγο θα τόκανε αυτό σε παρακαλώ;

Οί νέοι κυττάχθηκαν.

—Γιά τον ίδιο λόγο πουόκανε τον κουτέ κι' άπεφανε να μάς δώση τη διεύθυνση του τόσον καιρό. Θάχη σπουδαίο λόγο.

—Θάχη σπουδαίο λόγο, επανάλαβε ειρωνικά ο Άλέξης.

—Άλκι! φώναξε, έξαλλη από θυμό η Έλθίρα, έχεις κι' εσύ την ίδια γνώμη;

—Άργησε ν' άπαντήρη ο Άλκις.

—Μάλλον, είπε στο τέλος βαρειά.

Το αίμα φούντωσε από μάγουλα τής κοπέλλας τόσο, πού κοκκινίσαν ως και άσπρα των ματιών της. Έδινε την έντύπωσι πώς θα τής έρχόταν συμφοράς.

—Πού καλά, φώναξε μέ φωνή δονουμένη. Λοιπόν, από σήμερα δέν θέλω πιά να σε ξέρω, όλους σας. Πρώτα-πρώτα τον άδελφό μου. Είμαι μια ξένη για σάς, νέν τό ξέρετε.

Και μέσα στη σιγή τής συντροφιάς, γύρισε την πλάτη τής και έφυγε γρήγορα.

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ

Μαούκεψε το μαζιλάρι της Έλθίρας από τα δάκρυα εκείνη τη νύχτα. Στην αρχή έλάβαινε νευρικά, άπελησιμένα, έτσι και θώς είχε πέσει νηπτική, κι' είχε άπανορέψει και στη υπέρτα της άκόμα νάρθη πώς τής κάνη συντροφιά. Έκαινε από θυμό πρός τον άδελφό της και τους φίλους του κι' από παράπονο, γιατί να έχθρεύοντα έτσι τον άρραβωνιαστικό της.

Λίγο-λίγο όμως, οί σκέψεις της άρχισαν να παίρνουν άλλο δρόμο.

—Άν, μ' ό'α' αυτά, είχαν δικίο στις ύποψίες τους; Άν ή ζωή του Στέφανου έκουθε κανένα μεγάλο μυστικό; Άν στο κάτω-κάτω τους είχε δώσει ψεύτικη τη διεύθυνση του;...

Τό μυαλό της σκεπάζε μόλις τό σκέφτηκε αυτό. Προσπάθησε λίγη ώρα να τον δικαιολογήρη στον έαυτό της:

—Καλά τόν έκανε. Οί τόνος πού τον ρωτούσαν ήταν προεσθητικός κι' έπρεπε όπωδύοηοτε να τους πη ψέμματα.

Έπειτα όμως, σκεφθηκε:

Ἡ Παράδεισος τοῦ ἔρωτος

Στὴν Ἀγγλία, ὅλα τὰ πράγματα γίνονται ἀπὸ τὴν... ἀναποδῇ - σχετικά, βέβαια, μὲ δ.τι, σημαίνει ἄλλου - χωρὶς γι' αὐτὸ ὁ Ἀγγλὸς καὶ τὰ ζῶν χειρότερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους λαοὺς καὶ ἰσως, μάλιστα, καὶ ζῶν πολὺ καλύτερα. Ἐνῶς ἀνθρώπου ποὺ θ' ἀποφασίζῃ νὰ μεθύσῃ ὅλη καλὰ, σὲ σημειο ποὺ νὰ ἐξαλωθῇ παρὸς πλάτους τοῦ πεζοδρόμιου, μπορεῖ νὰ εἶνε βέβαιος, ὅτι θὰ γυρίσῃ μετ' ὅλην τὴν ἐνσέ μὲσα σ' αὐτὴν τοῦ σπιτι τοῦ, γιὰτὶ ὁ πρῶτος πόλιμας ποὺ θὰ τὸν συναντήσῃ σ' αὐτὴ τὴν κατάστασιν, ἀντὶ νὰ τὸν πᾶσι τὸν τμήμα, θὰ τὸ θεωρήσῃ ὑποχρεωσὶ τοῦ νὰ περθεῖ ἀπέναντί τοῦ σὰν ζῆλος τρένταμεν ἡ καλύτερα ὅπως ἕνας πατέρας τὸν σῶστο γιὸ τοῦ. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἂν τοῦ περάσῃ κανεὼς ἀπὸ τὸ μυαλὸ νὰ ἐμφανίσῃ λιγὰκι δυνατότητα τοῦ δρόμου, ὑπάρχει γὰρ πολλὰς πιθανότητες ὅτι θὰ βρεθῇ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ τὸν τμήμα, ὅπου θὰ μείνῃ μερικὲς ὥρες, ποὺ δὲν θὰ εἶνε καὶ πολὺ ὁμορφες καὶ ἐπιπλέον θὰ ὑποχρεωθῇ νὰ πληρώσῃ ἕνα σημαντικό πρότιμο.

Θέλει ἄλλες ἀντιθέσεις; Ὁ νόμος προστατεύει τὴς γυναῖκες ἐλευθερίαν ἁβάν, καὶ ἕνας Θεὸς ἔχει πόσες ἀποχρώσεις στὴν ποικιλαντικὴν Ἀγγλία - ὅπως προστατεύει ὅλους τοὺς πόλτες, Κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὴς περὶ ῥόξῃ ἡ νὰ τὴς βίξῃ. Ἀλλοίμονο, ὅμως, σ' ἐκεῖνον ποὺ τὴς βοηθεῖ στὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγέλματος τοῦ, ἀκόμη κι' ἂν αὐτὸς εἶναι ὁ σπυρονοικοκύρης τοῦ διαμερισματοῦ ὅπου μένουσι καὶ γνωρίζει, βέβαια, τὴν ζωὴ ποὺ κένουν. Κινδυνεύει νὰ συρῇ τὸν δικαστήριον καὶ νὰ τιμωρηθῇ μὲ βαρύντατες ποινές, μὲσα στὶς ὁποῖες περιλαμβάνονται καὶ τὸ μαστιγώμα.

“Όταν τελειώσε ο πόλεμος με την Γερμανία τότε Λογνίνο γέμισε με στρατιώτες που είχαν γυρίσει με άδεια και πού, φυσικά, έπρεπε να ναι διψασμένοι για λίγη έρωτα. Συνέβησαν όμως τότε μερικά έπεισοδια σε διάφορα κέντρα και από τότε τα περισσότερα απ’ αυτά, άρχι όλα, δέν δέχονται ζευγάρια. Στην αρχή τους υποδεικνύουν με τρόπο να τους άδειάσει την γωνιά, και, αν δέν συμμορφωθούν, τα αφήνουν χωρίς να τα σερβίρουν, έτσι που τα να γκαράζουν να φύγουν. Άποτέλεσμα αυτού το μέτρον εινε ότι τα ζευγάρια τών έρωτευμένων έχουν μεταφέρει τους έρωτές των στο Χάιντ Πάρκ και τα άλλα μεγάλα πάρκα του Λονδίνου, όπου μπορούν να ηγησούνται άνευ όχλη-
τα από το ένα πριλ ως το άλλο.

Μέ τη βάρκα στον 'Ατλαντικό

Πριν από 50 χρόνια, δυο Νορβηγοί πέρασαν τόν 'Ατλαντικό 'Όκεανό με μία φορβάρκακι. Πως αποφάσισαν τόν άπιστευτο αυτό θέλο; Βρισκόντουσαν στή Νέα 'Υρκη, κ' επιθυμούναν να γυρίσουν στήν πατρίδα τους καί να ίδουν τους γέρονς γονείς τους. 'Ο καιρός ήταν περίφημος. 'Ο ένας απ' αυτούς είχε μία βάρκα κατακαίνουργη κα γερά, με μήκος 6 μέτρων κα βάθος 90 πόντων. Μπράκκα λοιπόν μέσα κα ξεκίνησαν, στις 6 'Ιουνίου 1896. 'Επί ένα μήνα, τό ταξείδι τους δέν περνούσανε τίποτε τό δυσάρεστο. Περνούναν τις ημέρες τους στόν άπέραντο 'Όκεανό, με φαγάτο, τραγούδι, ύπνο κα κυψέλλαια. Έπειτα όμως έφθασαν σ' αφοβερές τρικυμίες. Έκτυχας, ο Θεός βοήθησε τους δυο ταξείδιτες. Κ' έφθασαν επί τέλους στό λιμάνι της Χαβόνης, 62 μέρες αφού ξεκίνησαν απ' τη Νέα 'Υρκη. 'Ο εκεί 'Αμερικανός πρόξενος δέν θέλησε να τους πιστέψη στήν αρχή, αλλά πείσθηκε άπόλυτα όταν διάβασε τό ήμερολόγιό τους.

Σε 11 αμερικανικές πολιτείες υπάρχουν είκοσι μεγάλα πάρκα, όπου επιτρέπεται το κυνήγι μόνο με τόξα και βέλη, κι' όχι με πυροβόλα όπλα. Το κυριώτερο απ' αυτά βρίσκεται στην Ουτάισκτον. Έχει μήκος 6,5 χιλιόμετρα και πλάτος 11. Άλλοι απ' τους κυνηγούς-τοξότες φτάνουν εκεί καθημερινώς με τ' αυτοκίνητά τους, κι' άλλοι έχουν κατασκευάσει με τις οικονομίες τους μέσα στο πάρκο. Τα θάβρατα κυνήγια, μαζεμένα πλήθος εκδρομής, πού πηγαίνουν ν' απολαύσουν το άρτυθιο, ευγενικό και γραφικό αυτό σπορ.

'Εἰδὼ, ἡ προστασία τῶν νόμων ἐκτείνεται σ' ὅλη τὴν μεγαλοπρέπεια τῆς. Οἱ πόλινον στέκονται μέσα στὶς δεινρότερους ἀκοίμητοι φρουροί... τῆς ἡμέρας τῶν ἐρωτευμένων. Φαίνεται σὰν νὰ μὴν τοὺς βλέπουν. Καὶ ἀν καί τις ἀποφασίζει νὰ τοὺς πῇ ὅτι συμβαίνει γύρω τους μερικά πολὺ περίεργα πράγματα, οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ νόμου θὰ σπεύσουν νὰ ἀπαντήσουν μὲ τὸ χαρακτηριστικὸν τους φλέγμα:
 — Θὰ κάνετε λάθος! Δὲν πρόσεξα τίποτε!
 — Μά, νὰ, κυττάξετε... ἐκεῖ... πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους...
 — Δὲν βλέπω τίποτε, τζέντλεμαν. 'Αλλὰ νομίζω πὺς γιὰ σὰς θὰ ἦταν καλύτερο νὰ κυττάξετε κάπου ἄλλοι!
 Γιατί, ἐκεῖνο ποὺ κατέγεξε ξεχωριστὴ σημασία στὴν Ἀγγλία εἶνε ὁ σεβασμὸς τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας σὲ ὅλες τῆς τῆς μορφῆς καὶ σὲ ὅλες τῆς τῆς ἐκδηλώσεις. 'Αν εἶδετε σ' ἕναν πόλινον ἕναν ἄνθρωπον καὶ τοῦ πῆτε διὰ αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπος σὰς πῆρε πριν ἀπὸ ἕνα δευτερόλεπτο τὸ πορτοφόλι ἀπὸ τὴν τσέπη σας, δὲν θὰ τὸν εἶτε νὰ κάνει οὔτε τὴν παραμικροτέρη κίνησι γιὰ νὰ τὸν πιάσῃ ἢ νὰ τὸν ψάξῃ. 'Εκτός ἀν εἶτε τὸ λοιδώδῃ νὰ σὰς κλέβῃ μὲ τὰ ἴδια τὰ μάτια του. Θὰ περιορισθῇ μόνο νὰ σὰς πῇ:
 — Πιθανὸν νὰ ἔχετε δίκην τζέντλεμαν! Στὴ θέσι σας, θὰ ἔκανα μιὰ μῆνυσι.
 — 'Αλλ' ἀν τὸν ἀφήσετε θὰ φύγῃ!
 — 'Ωλ, ραίτ! Δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἐμποδίσω.
 — Κοί... τὸ πορτοφόλι μου;
 — Θὰ μιλήσετε γι' αὐτὸ στὴ μῆνυσι σας.

Ἐνῶ ὁμως ὅλοι εἶνε ἐλεύθεροι· σὴν Ἀγ-
γλία, δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιον μὲ τὸν Βασιλέα.
Στὴν πραγματικότητα, δὲν ἐνόμιζε κανεὶς πὺς
ὅλοι οἱ περίοριτοι ἐφευρέθηκαν γυ' αὐτόν. Δὲν
μπορεῖ νὰ κἀμὲ οὔτε ἓνα βήμα ἔξω ἀπὸ τὴν
ἀνάκτορά του, χωρὶς χίλιες δυὸ ἀδελφές καὶ ὁ
νομιζόμενος διατυπώσεως.

Προκειμένου νὰ παρακολουθήσῃ τὴν τελευ-
ταία στρατιωτικὴν παρέλασιν πὺς ἐγίνετο τὸν Ἀπ-
ρίλιον, ὁ βασιλεὺς Γεώργιος ἔστειλε τὸν αὐτάρ-
χη του στὸ Λόρδο-δῆμαρχον, ζητώντας του τὴν
ἀδείαν νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἀναπημέναν του πόλιν.

Ὁ Λόρδος-δῆμαρχος ἀπάντησεν μὲ φιλοφρο-
νησί, ὅτι ἡ ἐπίσκεψις αὕτη δὲν ἐτιμοῦσε τὸ Λο-
νδίνον καὶ ἔδωκε μιὰ ἔγγραφον ἀδείαν στὸν ἀ-
ρχάχην. Χωρὶς τὴν ἀδείαν αὕτη, ὅποιοιδήποτε
πᾶσαντες δὲν μπορούσαν νὰ σταματήσῃ τὸ βα-
σιλικὸν αὐτοκίνητον καὶ νὰ καλέσῃ σὲ συναντή-
σιν τὸ Λαὸ τοῦ Λονδίνου, σὰν νὰ ἐπρόκειτο πε-
ρὶ χθροῦ.

Αὐτὸ ἀπαίτησαν τὰ παμπάλαια ἔθιμα. Κεῖ-
ν' Ἀγγλὸν δὲν δὲν ἦταν, ἴσως, ἐκεῖνον πουν εἶ-
σήμερα, χωρὶς τὴν θρησκευτικὴν εὐλαβείαν ἢ
τὴν ὁποία τὰ θρηδὸν πάντοτε.

Οι ἀγγλικές ἐφημερίδες ἀναφέρουν ἓνα τελευτάω ἀνέκδοτο τοῦ Τσῳτσὺι, πού χαρακτηρίζει τὴν περίεργη γοητεία πού σκεπὶ πάντοτε τὸν ἀγγλικὸ λαό.

Ἐξ μίᾳ πολυπληθῆ προεκλογικῇ συγκέντρωσιν πού ἔγινε στὸ Λονδίνο, ὁ Ἀγγλὸς πρῶτος πονοῦντος, εἶχε βρεθῆ ἄρκετα ἀμνηστος, γιὰ δὲν ἔρεσε ποὺ ἦταν τὰ ἀισθητά τῶν ἀκροατῶν τοῦ καὶ μὲ ποῖο τρόπο ἔπρεπε νὰ προκολέη τὴν συνειδήσει τους.

Τὴν ὀριζήμενη ὥρᾳ, στάθηκε μπροστὰ στὸ μικρόφωνο καὶ εἶπε:

— Λοιπὸν, χάσαμε τὸ θάρρος μας;
Μέσα στὴν αἰθούσα, ἔγινε ἀληθινὸ πανδαμόνιο.

— Ὁχι! Ὁχι! Ποτέ! διεμαρτύρετο τὸ πλῆθος.

Κάποιος ἐφώνησε:

— Ὀύστωναν ἐνῶραστες, ἀλλ' ἡ Ἀγγλία δὲ θά γερῶσι ποτέ!

— Καλὰ, καλὰ! Ἐκαμὲ ὁ Τσῳτσὺι, ἀπλῶς νώντας τὰ χέρια. Μὴν κάνετε ἔτσι! Δὲν εἶπα γιὰ γὰς σας... Θέλησα μόνον νὰ δοκιμῶ τὴν μικρόφωνον.

Ἐχε βρῆ πᾶν τὴν εὐδίκην χρηρῆ τοῦ πλῆθους. Καὶ ἀνέχισε τὸ λόγο του, διακοπόμενος διαρκῶς ἀπὸ ἐπυσθυμίες καὶ ζητωκραυγὰς.

Οι σωφὲρ τῶν ταῖς ἔκαμαν τελευταῖα μ
μεγάλῃ καινοτομία, τοῦ προκαλεῖ τὴν ἀγανά
κτησι τῶν Λοδρεζῶν, καίτερας τῶν ποικί
ποῦρ.
Γιὰ τὸ ποῦρποῦρ εἶνε ἀγνωστοὶ τὴν Ἀ
γλία. Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη προσβολή
μπορεῖτε νὰ καίμετ' ἢ ἕναν ἄνθρωπο, ἀπὸ
νὰ τοῦ δώσετε ἕνα φιλοδωρήμα. Καὶ τὸ
λευταῖο γκαρὸν ἕνος κέντρου, ἀνὰ τὸ ἄ
στες μερικὲς πέννες παραπάνω ἀπὸ 6, τι κα
τὰς μὲ μιὰ περὶ τὴν ἐπιστρεψήν, λέγ
—Γιὰ τὴν νομιστάτε, λοιπόν, τζέτλεμα
Εἶμαι ἄνθρωποι!
Πρῶτα, ποῦ σημαίνει: «Εργάζομαι γιὰ
ζῆσο. Ἀλλὰ δὲν βροχιαί εὐχρηστικῶς»

ΣΑΡΑ ΜΠΟΥΝΤΕ

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε καλές τιμές μεταχει-
μένα βιβλία και περιοδικά ελληνικά κ-
ξένα (κυρίως ιταλικά, γαλλικά, αγγλικά).
Πληροφορίες από γραφεία μας 10 π.μ.-
4.μ. καθ' εσάτην.

Ένα «ευχαριστώ»

Μία εικόνα, σ' ένα φτωχικό δωμάτιο: Έκείνη κοιμάται. Κι' εκείνος, σκυμμένος σε κάτι λογιστικά βιβλία, παλεύει με τους αριθμούς... Δεν ακούγεται παρά μονάχα η ανάλωση ανάσα εκείνης που κοιμάται και το τρίξιμο της πέννας στο χοντρό χαρτί του καθολικού. Δουλειά και λαιμ... χρώσις και πίσωσις... Και η ανάσωση ανάσα... Κι' ένα φλυτζάνι με κατακάθια του καφέ... Κι' ένα τασάκι γεμάτο αποτίμηση. Και η σιγή της νύχτας. Ένα παλιό ρολόι του τοίχου, χτυπάει τρεις φορές. Τρεις μετά τα μεσάνυχτα. Έκείνη κοιμάται. Κι' εκείνος δουλεύει... Σε μία στιγμή παρατάει την πένα, ρίχνει το κορμί του πίσω στη ράχη της καρέκλας και τεντώνει τα μουδιασμένα του μέλη... Κοιτάζει τη γυναίκα που 'ένε παραδομένη στον ύπνο. Ένας ώκεανος από κατανάγκες υποκλίνεται απάνω στον μαξιλάρι. Δύο διπλές σειρές από μακρούς βλεφαρίδες ενώνονται και κλείνουν τα μάτια. Τα χείλη έχουν διασταλεί σ' ένα ελαφρό χαμόγελο. Σε κάθε ανάσα το στήθος ανδρόκοιταίνεται. Το ένα χέρι χωμένο κάτω από τις μπούκλες. Και τ' άλλο πέφτει σαν νεκρό από την κόψη του κρεβάτιού... Κάνει με προσοχή τα τρία βήματα που τον χωρίζουν από το κρεβάτι και πάει κοντά. Απλώνει το χέρι του και τραβάει την κουβέρτα που έχει ξεφύγει. Χαϊδεύει τα μαλλιά... Στέκεται για λίγο και την κοιτάζει, με άσπρη... Και λέει. Λέει, σιγά, πολύ, σιγά, μέσα του, για να μη την ξυπνήσει: —Για σένα δουλεύω Άλίκη. Για σένα σκύβω στα βιβλία από τις δέχτες το πρωί, ως τις τέσσερις το άλλο πρωί, τρώνε καϊρό τώρα... Για να σε ντύσω όπως θέλεις και όπως σου αρέζει. Για να σου πάρω το μεταξωτό φόρεμα που μου ζητήσες... Και το ταχυράκι. Και το παλτό. Και τα μεταξωτά, ντεσού. Και το καπελάκι. Και τα πεπλούκια. Και τις φίνες κάλτσες. Και τα γάντια. Και την τσάντα. Και το αέσουάρ της τουαλέτας... Για να μη σε βλέπω πια ντυμένη φτωχικά... Με τριήμερο φόρεμα, με ξεφωτισμένο παλτό, με πολυδουλεμένα παπούτσια... Η ομορφιά σου δεν πρέπει να χάνεται σε αποφορία... Όπως κάνα λίνι αποπνομή. Σε λίγους καιρό, σ' ένα μήνα, άσπρη, δει θές... Τώρα κοιμήσου άσπρη μου... Έσκυψε και τη φίλησε στο μέτωπο. Εκείνη μισοάνοιξε τα μάτια της. Τού χαμογέλασε. —Ακόμα δεν κοιμήθηκες, Βάσσο; ρώτησε. —Όχι, άσπρη μου. —Τι ώρα είναι; —Μιάμιση! (θέλησε να της κρύψει μιάμιση ώρα για να μη τη στενοχωρήσει). —Α! Έκανε κείνη. Νωρίς είναι ακόμα. Και γύρισε από τ' άλλο πλευρό... Σανόσκυψε στα βιβλία του, ανθόντας ένα ταίγιο. Κι' ο νοός του έκανε δύο δουλειές μαζί: Σκεπτόταν τους λογαριασμούς και την ιστορία με την Άλίκη. Ζούσαν κάπου ένα χρόνο μαζί. Δεν ήταν παντρεμένοι, μα βέβαια θα γινόταν κι' αυτό μία μέρα. Έκείνος το ζήτησε από τον πρώτον καιρό που γνώρισαν. Μα εκείνη του ε-

Αλλά δεν πρόσεξε τα παπούτσια του που ήταν μπαλωμένα. Τα πρόσεξε όμως η Άλίκη. Και τα παπούτσια του ήταν μπαλωμένα, και οι κάλτσες του με τα πολλά ματαρματισμένα, και το πουκάμισό του με άλλα ματαρματισμένα και η γραβάτα του σπτηρή και κοδωμένη, και το κουστούμι του ξαναγυρισμένο κι' έσπαζε θλιμμένο και το καπέλο του είχε χάσει τη φόρμα του και δεν έννοσσε να πάρη άλλη. Και ντράπηκε. Πώς ήταν δυνατό να βγαίνει έξω μ' έναν τόσο κακοντυμένο άνθρωπο. Αυτό ήταν μία ανόρθωσις, που της έβρισε στα νεύρα. Άρ-χισε να λυπείται. Μα όχι έ-κρινον. Τον έαυτο της... Πόσο θά της πηγαίνα, αλήθεια, ένας κομψός κύριος, σάν και τό-σος που έβλεπε στο δρόμο και στα κέντρα και μάλιστα με γυναικίς λιγώτερο ωμόρφες απ' αυτή. Είπε, λοιπόν, την άλλη μέ-ρα στο Βάσο: —Απόψε θα βγώ μόνη μου! —Γιατί; —Είχε, σάν από ένστικτο, τη λεπτότητα να μη του πη-δήληνη αιτία: —Α!... Να μη σε τραβάω απ' τη δουλειά σου. Σκέφτηκε εκείνος πώς είχε να δουλέψη πολύ ακόμα για να βγάλει το ποσό που χρω-στόσε. Είπε όμως: —Δεν είναι σωστό να βγής μόνη σου. Θα βγούμε μαζί την Κυριακή. —Α!... Όλα κι' όλα. Βά-σο. Δεν πιστεύω ναφτιάξω το φόρεμα —είπε ανώφτιαξα— γι' αυτό να το κρατάω κλειδωμένο στη ντουλάπα. Θέλω να το χα-ρώ λίγο. Δεν είχε τη δύναμη να της χαλάσει το χατήρι. Και την ά-φισε να βγεί. Μία, δύο, τρεις φορές. Την τρίτη φορά, λοιπόν, η Άλίκη μπήκε σ' ένα κομι-κό μπάν, να πηδή το ούτσκι της, όπως οι μοντέρνες κυρίες. Κά-θισε σ' ένα ψηλό σκαμνί, πα-ράγγειλε ένα ούζο κι' έβαλε ένα ταίγιο στα χείλη. Έβγα-λε και τον άσπρη. Αυτός όμως δεν έννοσσε ν' ανα-λή. Προθυμοποιήθηκε ο διπλάνος κύριος να της δώσει φωτιά με το δικό του. —Επιτρέπεται; —Μερί. —Ήταν ο πρόλογος. Αυτός ο τύπος ήταν ένας κομψός τριαν-ταπεντάρης, κύριος, καλοντυ-μένος, καλοζωισμένος, ευγεν-ής και σκέφτηκε: Μάλιστα έ-νας τέτοιος κύριος, θα της πη-γαίνει για παρτενάρ. ... Κι' έφυγαν μαζί. Έκείνη το βράδυ η Άλίκη δεν πήγε στο φτωχικό δωμάτιο. Ούτε το άλλο. Ούτε το άλλο. Ο Βάσος ούτε κοιμήθηκε, ου-τε εργάστηκε. Κλειστά έμει-ναν τα βιβλία στο τραπέζι, α-νέγγιχτα τα σεντόνια και μόνο του τοίχου το ρολόι κέρυθριζε τραγ, φοιχτών τις ώρες της ά-γνιας. Την τετάρτη μέρα ήρθε ένα γράμμα: «Βάσο, Μη με ξαναπεριμένεις... Έκανες τόσα για μένα, ώστε δεν θέλω να σου δίνω άλλο βάρος πια. Σ' ευχαριστώ για όλα... Άλίκη». Και τίποτ' άλλο. Δεν ήθελε να του δίνε βάρος πια!... Πώς έζούσαν τα δυσάρεστα, κάποτε, οι γυναίκες! Την είδε έπειτα από λίγων καιρό, στο μπράτσο του κοι-μώ έκείνου κυρίου. Τότε το μυαλό του φωτίστηκε... Δεν της μίλησε. Κρύφτηκε πίσω ά-πό ένα περφόρε για να μην τον ιδεί και ντραπή για τον έαυτο του. Και είπε: —Ναι!... Έχει δίκιο. Έ-κανα πολλά γι' αυτήν. Και-ρός να φροντίσω λίγο και τον έαυτο μου. Και χώθηκε στην πρώτη τα-βέρνα που βρήκε μπροστά του.

Χείλη 30 πόντων

Στη φυλή Σάρα-Ντίντρες, της Κεν-τρικής Αφρικής, υπάρχουν πολύ πε-ριεργές αντιλήψεις περί γυναικείας ω-μορφιάς. Όταν ένα κορίτσι γίνει 4 έ-τών, ο μέλλων συζυγός της τρουπάει το επάνω και το κάτω χείλος της και περ-νάει στις τρύπες μικρά ξυλάρια. Σι-γά-σιγά, τα ξύλα αυτά αντικαθίσταν-ται με μεγαλύτερα. Τα χείλη τεντώ-νουν λίγο-λίγο και κατοντούν πελώ-ριοι δίσκοι με διάμετρο 30 πόντων! Η γυναικά δεν μπορεί πια να μασήσει, και ακολουθεί αναναρκαστική ύψη διάτα. Όστόσο, το έθιμο αυτό παρουσιάζει δυο καλά σημεία για τους συζυγούς. Πρώτον, η γυναικά δεν μπορεί με κα-νένα τρόπο να μιλήσει! Δεύτερον, ό-ταν κοιμάται ακουμπάει τα χείλια της στον ώμο του άνδρος της, ο οποίος μπορεί έτσι να είναι βέβαιος ότι η συμ-βία του βρίσκεται κοντά του, φρόνιμη και πιστή!

Ο συγγραφέας που δεν έδιόβαζε

Όταν ο διάσημος Γάλλος συγγρα-φέας Πιέρ Λοτι έγινε μέλος της Γαλ-λικής Ακαδημίας, στα 1892, δήλωσε στους άλλους ακαδημαϊκούς κάτι άπι-στο: «Δεν έδιόβασα ποτέ τίποτε —τους είπα—. Από πνευματική τεμπελιά, από ένα ανεξήγητο και προκαταβολικό φόβο, δεν έπιασα ποτέ στο χέρι μου βιβλίο!». Το ίδιο επανέλαβε σε μία συ-νέντευξη που του πήρε στα 1900 ένας ρεπόρτερ της «Επίθεωρησε των δύο κόσμων», και πρόσθεσε: «Είπε ο μόνος αληθινός απ' τους βρύλους που κυκλο-φορούν για το άτομό μου».

Η άγγλική προφορά

Είνε γνωστές οι δυσκολίες της ά-γγλικης προφοράς. Να όμως ένα παρ-αδειγμα, που θα σας πείσει ακόμα πιο πολύ γι' αυτό: Το ψαλλίδι λέγεται ά-γγλικά «αϊζερ». Υπάρχουν λοιπόν στην άγγλική 17 διάφοροι τρόποι προφοράς του γραμμάτος Σ. 36 του Ι. 17 του Ζ. 33 του Ε. 10 του Ρ. 17 του Σ. Έπομέ-νως, μ' ένα μεθυστικό υπολογισμό των διαφόρων συνδυασμών, βρίσκομε ότι μπορούμε να προφέρουμε αυτή τη λέξη κατά 58.366.440 τρόπους!

Τέρας μνήμης

Ο άρχιερπίδης της Λιθουανίας Έ-λισσαίος Γκαόν είχε τέτοια καταπληκ-τική μνήμη, ώστε δεν ξεχνούσε —ποτέ— ένα βιβλίο που είχε διαβάσει. Ένας συγχρόνος του ιστορικός βεβαιώνει ό-τι ο Γκαόν συγκρατούσε στη μνήμη του 2.500 τώμους. Ήξερε απ' έξω την Ά-γία Γραφή, τα Τελουόβ κι' άλλα 8 θρη-σκευτικά βιβλία των Έβραίων και μπο-ρούσε να απαγγείλει άμέσως οποιοδή-ποτε άποσπασμα τους. Το τέρας αυτό του μνημονικού ζούσε στη Βίλνα, την παλιά πρωτεύουσα της Λιθουανίας, 3-που υπήρχε τότε η μεγαλύτερη εβραϊ-κή κοινότητα του κόσμου.

Πάνω σ' ένα στύλο

Θάχατε διαβάσει άσφαλώς για τους 'Ινδούς φακίρες, που περνούν τη ζωή τους καθισμένοι στην κορυφή ενός στύ-λου. Μερικοί λοιπόν Άγγλοι και Αμε-ρικανοί θέλησαν σε διάφορες εποχές να τους μιμηθούν. Κάποιος ναυτικός του Ντίντρες όνομαζόμενος Κέλλυ, έ-καμε την άρχη, μένοντας πάνω σ' ένα στύλο επί 12 ημέρες και 12 ώρες. Έ-νας συμπατριώτης του του πήρε το ρε-κόρ, με 4 ώρες παραπάνω. Στο Λος Άντζελες, μία κοπέλα 21 έτών, η μίς Μπόμπυ Μάκ, έμεινε στα ύψη επί 3 βδομάδες περίπου. Και κάποιος Τζέ-μπος, απ' το Σικάγο, πέρασε 16 ή-μέρες, 2 ώρες και 35 λεπτά πάνω σ' ένα κοντό σμυαίος ύψους 220 μέτρων! Ουσικά πάνω στον κοντό υπήρχε ένα μικρό, τετράγωνο σανίδι που χρησίμευε ως κάθισμα. Πρέπει ν' αναφέρουμε ακόμη τον πε-ρίφημο Σίμωνα τον Στυλίτη, Σύριο α-σκητή, ο οποίος έμεινε επί 69 χρόνια στην κορυφή ενός μαρμαρίνου στύλου της Αλεξανδρείας, χωρίς να κατεβή ούτε μία φορά. Η διάμετρος αυτού του στύλου ήταν μόλις 1 μέτρο. Επίσης τον 5ο και 6ο αιώνα ακολουθήσαν το παράδειγμα του διάφοροι άλλοι ασκη-ταί, για να εξασφαλίσουν τη βασιλεία των Ουράνων.

Τα πρώτα πειράματα του για τη θεραπεία της φυματίωσης, ήταν ικανοποιητικά. Το 1942, έλκυστή-θηκε για την κοινότητα Φέλντμαν, του 'Ιδρυμάτος Μάγιο, και περ-ραματίστηκε σε μεγάλη κλίμακα πάνω σε 'Ινδικά χοιρίδια. Μόλις

ΔΙΑΖΩΝΗ, Η ΝΕΑ ΕΛΠΙΔΑ ΤΩΝ ΦΥΜΑΤΙΚΩΝ

Τι άποδείξαν τα πειράματα πουγιναν

Είνε φανερό η εξέλιξη, την οποία έσημειωσε η φυματίωση σ' όλες τις χώρες μετά τον πόλεμο. Έκατοντάδες χιλιάδες πεθαίνουν κάθε χρόνο απ' την άμειλικτη αυ-τή αρρώστια. Η έπιστήμη ήταν ως τώρα σχεδόν άνισχυρη απέναν-τί της. Περιοριζόταν μόνο στην ύ-ποδοχή της άεροθεραπείας, και κά-ποτε στον 'πνευμοθώρακα', που κρατάει ακίνητο τον ένα πνεύμονα και συντελεί στην έπούλωση των πληγών του. Πάντως, το έργο της καταπολέμησης του μικροβίου εί-χε άρεθή άποκλειστικά στον όργα-νισμό του άρρώστου.

Τώρα όμως μία είδηση απ' την Άμερική έρχεται να γεμίσει μ' έλ-πίδες τα έκατομμύρια των φυμα-τικών: Ένα καινούριο φάρμακο, η «διαζώνη», της οικογένειας των «ασουλφαμίδων», άποκλείει κατά πά-σαν πιθανότητα ένα γιγάντιο βή-μα στον άγώνα κατά της φου-βερής αρρώστιας! Τα πρώτα πει-ράματα πάνω σε 'Ινδικά χοιρίδια είχαν καταπληκτική έπιτυχία. Στα ζώα αυτά, η φυματίωση είναι πάν-τα θανατηφόρα, μέσα σε λίγους μήνες. Οι δοκιμές λοιπόν, που έ-γιναν επί 7 μήνες στο είδικό «Ι-δρυμα Μάγιο», έδωσαν το έξης θαυμαστό άποτέλεσμα: Θνησιμότη-ς σε ζώα χωρίς την διαζώνη, 71 τοίς 100. Θνησιμότης σε ζώα που πήραν διαζώνη, 14 τοίς 100.

Έπειτα έγιναν προκαταρκτικά πειράματα σε 100 ανθρώπους. Οι 75 παρουσίασαν φανερά καλλιτέ-ρευσι έπειτα από 4 μηνών θερα-πεία, και πολλοί στους οποίους εί-χε άποτύχει κάθε άλλη θεραπευ-τική μέθοδος, έγιναν καλά. Πα-ρετηρήθη ότι έξαφανίσθηκαν οι πνευμονικές αλλοιώσεις σε άνθρ-πους που έξακολουθούσαν κανονί-κα τη δουλειά τους, χωρίς καμ-μία ιδιαίτερη άνταπαι, παίρνον-τας μόνο 3 χάπια διαζώνης την ή-μερα.

Τώρα οι γιατροί πειραματίζου-ται συστηματικά σε 1000 άρρώ-στους διαφόρων άμερικανικών σα-νατορίων. Η άνακαλύψη της διαζώνης ό-φείλεται σ' ένα διάσημο Άμερικα-νό χημικό, ρωσικής καταγωγής, τον δόκτορα Τζωρτζ Ρέιζις, διευ-θυντή του τμήματος έρευνών των έργαστηρίων Άμπος της Φιλαδέλ-φειας. Στόν προηγουμένο πόλεμο, ο 'Ισος κατώρθωσε σ' έξη μήνες να παρασκευάσει το γνωστό φάρμακο «σουλφασάν», που άποτελούσε ως τότε γεωμυτικό μυστικό. Άργότε-ρα άνακάλυψε το «μεταφέν», ένα απ' τα καλύτερα ύδραργυρικά άν-τισηπτικά φάρμακα.

Όταν, πρό 12 έτών, έμφανίσθη-καν οι πρώτες «σουλφιδες», ο Ρέιζις άρχισε πειράματα για να βρή καινούριους τέτοιες ουσίες, πιο άποτελεσματικές. Το 1938, διά-βασε ότι είχε παρασκευασθή στην Άγγλία μία νέα ένωση, η «δια-μινωδιφαινυλσουλφώνη». Αυτή ή-ταν πολύ άποτελεσματική κατά των μικροβίων, αλλά και δηλητη-ριώδης. Τα σχετικά πειράματα ώ-στόσο άπέδειξαν ότι θα μπορούσε να καταπολέμηση τη φυματίωση. Ο Ρέιζις ήξερε τις έλλειψεις που είχαν γεννησει προηγουμένως τό-σα άλλα φάρμακα, όπως οι ένώ-σεις της άνιλινς, το έλαϊον σα-ουλμωγκρά, τα άλατα χρυσού ή χαλκού, το ασβεστόν, η φωσφίνη, κλπ., κι' οι άποίες είχαν διαφευ-σθή στην πράξη. Άποτόσο άκόλου-θησε την καινούρια αυτή κατεύ-θυνση κι' άναζήτησε ένα παράγω-γο της «διαμινωδιφαινυλσουλφώ-νης» δηλ. τριφαινόλης. Το 1939, βρήκε την ουσία που ζήτησε, και την ώνόμασε «διαζώνη».

Τα πρώτα πειράματα του για τη θεραπεία της φυματίωσης, ήταν ικανοποιητικά. Το 1942, έλκυστή-θηκε για την κοινότητα Φέλντμαν, του 'Ιδρυμάτος Μάγιο, και περ-ραματίστηκε σε μεγάλη κλίμακα πάνω σε 'Ινδικά χοιρίδια. Μόλις

Ο δόκτορ Τζωρτζ Ρέιζις, για-τρος του σανατορίου του Ουόκεν-κον, άναφέρει σ' ένα άρθρο του μερικές απ' τις καταπληκτικότε-ρες έπιτυχίες αυτών των πειραμά-των: Ένας πολιτικός μηχανικός 45 έτών είχε χάσει 14 όκάδες, εί-χε βήχα άδιάκοπο και πυρετό, η άκτινοσκόπηση έδειχνε ότι υπήρ-χαν σπλήια και στους δύο του πνεύμονες. Τριών μηνών άπόλυτη άνάπαυσι στο κρεβάτι δεν του εί-χε φέρει καμμία καλλιτέρευσι. «Αφ' ότου άρχισε να παίρνει δια-ζώνη, δεν έμεινε πια διαρκώς στο κρεβάτι — όπως όριζει η κλα-σική θεραπευτική μέθοδος — αλλά έκανε έλαφρές σωματικές άσκή-σεις. Κι' όμως σε 90 μέρες, είχε παύσει 10 όκάδες, δεν είχε πια μικρόβια στα πτύελα, κι' οι πλη-γές των πνευμόνων του είχαν έ-πούλωθι έντελώς, τόσο ώστε μπο-ρέσε να βγεί απ' το σανατόριο και να γυρίσει στη δουλειά του. Η δι-αζώνη είχε θριαμβήσει κυριολε-κτικά στη σθερά αυτή περίπτωση.

Ένα κορίτσι 23 έτών είχε προσ-ελαπή στη βάση του ενός πνεύ-μονος —έκει έλασθή που είναι συ-νήθως πιο δύσκολη η θεραπεία—. Έπειτα από 6 μηνών θεραπεία με διαζώνη, ήταν τελείως καλά. Μία άλλη, άρρωστη από 2 χρόνια, εί-χε μπει στο σανατόριο με πυρετό 39 βαθμούς, πηλγες στον ένα πνεύ-μονα και όγρα πνευρίτιδα. Σε 8 μήνες, γύρισε στο σπίτι της έντε-λως καλά. Σε άλλη περίπτωση, ένας σπλήιος του άριστερου πνεύ-μονος έπούλωθηκε τελείως, ενώ συγχρόνως ο άρρώστος δεν είχε σταματήσει καθόλου τη δουλειά του.

Έως το τέλος του 1945, δεν πρόκειται να δοθή καμμία ποσό-της διαζώνης σε ίδιότες γιατρούς ή σε νοσοκομεία. Χρησιμοποιείται άποκλειστικά σε 20 άμερικανικά σανατόρια, που πειραματίζονται μ' αυτήν.

Τρεις άρρωστοι από το τελευταίο

Το μυστικώτερο ΜΕΤΑΛΛΟ

Ο τανταλίτης και το ταντάλιο

Το πολυτιμώτερο και συγχρόνως το πιο άποκρυπτό μέταλλο του κόσμου είναι το «ταν-τάλιο». Το όνομάζουμε άποκρυπτό, γιατί οι άμερικανικές άρχες έχουν άπαγορεύσει να γίνεται οποιοδήποτε λόγος γι' αυτό, θεω-ρώντας το ένα απ' τα σπουδαιότερα στρα-τηγικά μυστικά, που θα έπιθυμούσε πολύ ο έχθρος να τα μάθ. Το όρυκτο «τανταλίτης», απ' το οποίο βγαίνει το ταντάλιο, υπάρχει σε μεγάλες σχετικές ποσότητες στη Βραζιλία. Τα 22 τοίς 100 της παγκόσμια παραγωγής του έρχονται απ' το έσωτερικό της άπέραντης αυτής χώρας. Τα γνωστά κοιτάσματα του έχουν έκταση 3.600 τετραγωνικών μιλίων. Ηδη όμως Βραζιλανοί κι' Άμερικανοί μη-χανικοί ψάχνουν μεθοδικά το έδαφος, για ν' άνακαλύψουν και άλλα γιατί το ταντά-λιο έχει άνεκτίμητη αξία ως πολεμικό ύ-λικό.

Για να καταλάβετε τις φοβερές δυσκο-λίες της εξαγωγής του τανταλίτου, άρκει να σκεφθείτε ότι τα μεταλλεία του βρίσκον-ται στις βραζιλιανές ζούγκλες, σωστή Κό-λασι ζέστης και ύγρασίας, γεμάτη θέρια και φαρμακερά έρπετα. Άνυπερόβητες τε-χνικές δυσχέρειες δεν έπιτρέπουν να έφο-διασθούν οι έργατες με συγχρονισμένα τε-χνικά μέσα, κι' έτσι η εργασία τους γίνε-ται ακόμα πιο σκληρή.

Το ταντάλιο είναι πολύ σπανιότερο απ' το χρυσόφι. Βρίσκεται σε μικρή ποσότητα μέσα σε πετρώματα, μαζί με διάφορες άλ-λες ουσίες. Χρειάζεται η βιομηχανική έπε-ξεργασία 3.000 τόννων όρυκτου, για να βγεί 1 τόννος τανταλίου. Σκεφθείτε δε ότι, για την εξαγωγή, το πλύσιμο και τη φέρωσι 1 τόννου όρυκτου πρέπει να έργασθι ένας έργατης επί 130 ώρες!

Το μέταλλο αυτό είναι άσυνκρίτως άνθε-κτικώτερο απ' το σκληρότερο άτσάλι. Έχει την ιδιότητα να μη σκουριάζει και να μην τρώγεται από κανένα χημικό όξύ. Λιώνει δε σε πανύψηλη θερμοκρασία, σε 2890 βα-θμούς, που έπιτυγχάνεται μόνο με ηλεκτρι-κούς φούρνους.

Στόν καιρό της ειρήνης, έχρησιμοποιείτο πρό πάντων για την κατασκευή της λεπτής «τρίχας» των ηλεκτρικών λαμπτήρων, γιατί μπορεί να γίνει εύρεια λεπτότατο κι' άρκετα άνθεκτικό. Άποτόσο η έπτοια καταναλώ-ση του ήταν πολύ μικρή. Με τον πόλεμο όμως,

ΟΙ ΙΤΑΛΟΙ ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ

—Πάλι μπορούδα έχεις σήμερα, σινιόρρα; —Μα δεν τούσας πώς κινύσαμε τον πόλεμο της Ιαπωνίας;

τα πράγματα άλλαξαν: Το παράξενο αυτό κυανό-λευκο μέταλλο βρήκε πολλές χρησιμοποίησις, που μένουν μυστικές για εύνοήτους λόγους. Δεν έπι-τρέπεται δε πια να χρησιμοποιηθή, παρά μόνο για πολεμικούς σκοπούς. Χάρις στις έξαιρετικές του ιδιότητες, μπορεί να βρή εφαρμογή σε κομμάτια μηχανημάτων, που έ-κινούνται σε πολύ μεγάλη θερμοκρασία. Επίσης, είναι χρησιμώτατο για διάφορες ηλεκτρικές συ-σκευές. Τέλος, πολλοί στρατιώτες με σπασμένο το κρανίο έζησαν χάρις στο άξιοαίμαστο αυτό μέταλ-λο. Γιατί, καθώς δεν είναι δηλητηριώδες και δεν φθείρεται καθόλου, άπεδείχθη 'Ιδεώδες για τη δύ-σκολη έγχείρησι του... μολώματος των σπασμέ-νων κρανίων.

Δεν ύπόκει άμφιβολία ότι είναι μεγάλο το μέλ-λον αυτού του μετάλλου. —Ένα πουλί της κεντρικής Χίλης γαυγίζει σάν μικρό σκυλάκι χαμένο μέσα στο δάσος. —Το 1793, γεννήθηκε στο Τουρκέσταν της Γαλ-λίας ένα παιδί μ' ένα μόνο μάτι στο μέσον του με-τώπου, το οποίο έζησε 15 χρόνια. —Μία γυναίκα — νάνος, η Άγγιλιδα Λήτα, είχε τό-σο μακρύ χέρι, ώστε μπορούσε ν' άγγίξει τη γη όταν στεκόταν όρθια.

ΜΕΓΑΛΕΙΟΥ ΚΑΙ ΔΟΞΗΣ

Ο δρίαμβος του Ροκρουά

Ο Λουδοβίκος 13ος, επάνω στο κρεβάτι της αγώνισας του, είχε επιτηδόν πρίγκηπα του Κονδέ, λίγες στιγμές προτού να ξεμυχθεί:

— Εξάδελφέ μου, οι έχθροι βρίσκονται πρό των πυλών μας. 'Αλλ' είμαι βέβαιος ότι ο γιός σας θα τους διώξει.

Ο άριστος στρατηγός, που έπαιρνε πάνω στους ώμους του όλο το βάρος της έμφοβου Γαλλίας, ήταν την εποχή εκείνη μόλις είκοσι έξι έτους. 'Αλλ' ο νεαρός πρίγκηψ είχε δείξει κατά τα δύο τελευταία χρόνια απαρσιμύλλα στρατιωτικά χαρίσματα και έθεωρείτο σαν ένας από τους μεγαλύτερους στρατηγούς του 17ου αιώνας.

Κι' ωστόσο, ως την ηλικία των δεκαπέντε χρόνων, ήταν ένα παιδί πολύ άδύνατο και άσθενικό, που οι γονείς του, με μεγάλη τους λύπη, είχαν αποφασίσει να τον κάνουν κληρικό.

'Αλλ' ο πατέρας του, περνώντας μια μέρα από το δώπος των Βιγκενιάν, μαζί με τους εγγενείς της ακολουθίας του, είδε ένα νεαρό άξιωματικό που, με σταθερή φωνή και εξαιρετική επιτηδεύτητα, διηθούσε τις ασκήσεις μάχης ενός ολοκληρωμένου συντάγματός. 'Όταν πλησίασε περισσότερο, άναγνώρισε το γιό του.

Ο διοικητής του συντάγματος έτρεξε άμέσως κι' έπεσε στα γόνατα του πρίγκηψ. — Ψηλότατε, συγχωρέστε με, 'τ'όσον. 'Ο κύριος δούξ με παρέκάλεσε να, 'τ'όσον επάρχω στις ασκήσεις του συντάγματός μου και, από σεβασμό για την ένδοξη οικογένειά του, έκαμα την άπειροκεία να δώσω τη συγκατάθεσή μου, χωρίς να ζητήσω την άδειά σας.

Ο πρίγκηψ σηπούνισε το άλογό του και άπομακρύνθηκε, χωρίς να πη τίποτε. Δέν ήξερε αν θα έπρεπε να θυμάται ή να χαρή για την έκπληξη αυτή, που στο βάθος της ψυχής του, τον γέμιζε με υπέρηφεια.

Από την ημέρα αυτή, ο νεαρός Κονδέ ριχθηκε με όλη την όρμη της φλογερής ψυχής του στο στρατιωτικό έπαγγελμα.

'Όταν έλαβε τη διαταγή να άποκρούση τη συνδυασμένη επίθεση των 'Ισπανών και των Γερμανών, συγκέντρωσε βιαστικά το στρατό και με γρήγορες πορείες έφθασε κάτω από τα τέλη του Ροκρουά. Οι Γάλλοι ήταν μόνο 22.000 κι' είχαν ν' αντιμετώπισουν τις στρατιές του δόν θραγκόσκου ντε Μέλλος, το κόμητος του 'Ισσημπαρνα, του 'Αλμπουκέρκε και του κόμητος του Φουέντες, που καθεμιά άπ' αυτές, μόνη της, θα μπορούσε να τους συντριψει.

Την παραμονή της μάχης, όπως άφηνόβνται οι βιογράφοι του, ο πρίγκηψ του Κονδέ, άφου έκανόνισε τα πάντα ως τις ελάχιστες λεπτομέρειες, έπεσε να κοιμηθώ μέσα στη σκηνή του κι' ήταν τόσο βαρύς ο ύπνος του που με πολύ κόπο κατάρρωσαν να τον ξυπνήσουν το πρωί της άλλης ημέρας.

Ήταν ή 19 Μαΐου του 1643.

Άμέσως, φόρεσε την πανοπλία του κι' έδωσε στο κράνιο του ένα πελώριο λευκό λοφίο, που διακρινόταν από μεγάλη άπύσασσι. 'Ο στρατάρχης Γκασσινόν, που τον συνόδευε, τάλμισε τότε να του πη:

— Ψηλότατε, με το λοφίο αυτό θα άποτελήτε ένα θαυμάσιο στόχο για τους έχθρούς.

— Η διαταγή της Γαλλίας είνε να άποδιώξω τους έχθρούς κι' όχι να προστατεύω το άτομό μου, άπάντησε ο πρίγκηψ. Σου όρκιζομαι, στρατάρχα, ότι το λοφίο αυτό θα βρίσκειται πάντα μπροστά και είμαι βέβαιος ότι έκείνοι που θα το βλέπουν δέν θα με άφήσουν ποτέ μόνο μου.

Η μάχη άρχισε με τις πρώτες λάμψεις του ήλιου. Ο πρίγκηψ, άνευθασμένος πάνω σ' ένα

άλλοσκαρο άλογο, έτρεξε από τη μία άκρη του στρατοπέδου του ως την άλλη, άδιαφορώντας για τη χάλαση των σφαιρών που έπεφταν όλογοιρα του και έμψύλωνε με το παράδειγμα του τους στρατιώτες του.

Σε λίγο, το άριστερό των 'Ισπανών, που το διηθούσε ο 'Αλμπουκέρκε, είχε υπερφαλογισθώ και οι Γάλλοι είχαν καταγάγει ένα μεγάλο θρίαμβο στο σημείο αυτό. 'Αντίθετα, όμως, το κέντρο της γαλλικής παρατάξεως είχε διασπασθώ και πολλά κανόνια είχαν πέσει στα χέρια του έχθρου.

Η στιγμή ήταν πολύ κρίσιμη. Γιατί οι Γάλλοι που είχαν νικήσει τον 'Αλμπουκέρκε βρέθηκαν τώρα, εσφυκτικά, ανάμεσα σε δύο πυρά και θα έπρεπε να άποχωρήσουν για να μην συλληφθούν αιχμάλωτοι.

Ο νεαρός πρίγκηψ είχε πληγωθώ κι' είχε αλλάξει δύο άλογα, ως τη στιγμή αυτή, που έπεσαν κάτω από τα πόδια του, χτυπημένα από τις έχθρικές σφαίρες.

Ωστόσο, δέν διατάσσε καθόλου. Πήδησε σ' ένα τρίτο άλογο και αντί να άποχωρήσει, πέρασε με το ίππικό του πάνω από τις έχθρικές γραμμές και ρίχθηκε στα νώτα των νικητών. Έσωσε την κατάστασι κι' επέτρεψε στους Γάλλους να κερδίσουν το έδαφος που είχαν χάσει, να διατηρήσουν την άπορη τους στο άριστερό του έχθρου και ν' άνασυγκροτήσουν την παράταξι τους.

— 'Αλλά τα συντάγματα των 'Ισπανών βεβράνων, που είχαν μετασχει σ' όλους τους πολέμους από την εποχή του Καρόλου του Κουίντου και που τα διοικούσε ο παλαιμαγός κόμης του Φουέντες παρέμεναν ακόμη άθικτα.

Ο 'Ισπανός στρατηγός ήταν την εποχή αυτή όγδόντα δύο χρόνων και έπασχε από ποδάγρα, που δέν τον άφηνε καθόλου να κινηθώ. 'Αλλ' είχε άτρωμήτη ψυχή μέσα στα στήθη του. Ήταν άνευθασμένος σ' ένα φορείο, που το μετέφεραν στα χέρια τέσσερις από τους πιο παλιούς συντρόφους του στα πεδία των μαχών.

Καθώς ο πρίγκηψ του Κονδέ έτοιμάζε την επίθεσι του έναντι των συνταγμάτων αυτών, που ή παρατάξι τους άποτελούσε ένα άδιάσπαστο τέλειος, καμιά διακοσμία νεαροί Γάλλοι ήλθαν να γονατίσουν μπροστά του.

Ήταν όλοι άμούστακα παιδιά, που άνήκαν στις μεγαλύτερες οικογένειες της Γαλλίας. Οι γονείς τους τα είχαν στείλει για να άπρητηθούν στο στρατό και να διακριθώ, άλλ' οι νεαροί αυτοί εγγενείς έφεραν μαζί τους και τις κακές συνήθειές τους από το Παρίσι. Πίσω τους, ακολουθούσε μια άτελείωτη σειρά από άμαξία με κυρίες και δεσποινίδες της άριστοκρατίας, που ήταν συνηθισμένες να μπαίνουν μέσα στα στρατόπεδα χωρίς καμιά άσκολία.

'Όταν ο πρίγκηψ του Κονδέ άπηγόρευσε τις έπισκοπές και άπομάκρυνε την ένοχλητική αυτή συνοδεία, οι νεαροί το ρίξαν στα χαρτιά και στο κρσί.

— Είνε άδιδόρωτοι! άνέφερε ο διοικητής τους μαρκήσιος του Μοντλαίξεν.

— Θα τους διορθώσωμει! έλεγε άπάντησε ο πρίγκηψ. Έχω ένα άλλο μέσον, που νομίζω ότι θα φέρη μεγαλύτερο άποτέλεσμα από όλες τις διαταγές μου. Οι νέοι αυτοί άπορεί να είνε διεφθαρμένοι, άλλ' είμαι βέβαιος ότι είνε φιλότιμοι και γενναίοι.

Και, βάζοντας σ' άνέργεια κάποιο μυστικό σχέδιο που είχε μέσα στο μυαλό του τους είχε άφαιρε παρμένα κατά την ημέρα της μάχης, χωρίς να τους δώση καμιά διαταγή. 'Όπως το προέβλεπε, οι δυστοχημένοι έτρεξαν να ριχτούν στα πόδια του.

— Αδέντα, είνε ένας άπ' αυτούς, ή περιφρόνησι σας μάς άτιμάζει και μαζί μ' έμάς άτιμάζει και τις οικογένειές μας. Το άναγνωρίζουμε ότι ή διαγωγή μας ήταν κακή. Γι' αυτό, το μόνο που ζητάμε είνε να μάς έπιτρέψετε να βρούμε έναν ένδοξο θάνατο στο σημερινό σας θρίαμβο.

Ο πρίγκηψ γέλασε, κυττάζοντας τον Μοντλαίξεν. — Έπειτα, έλεγε: — Άνευθίτε σ' όλογά σας!

Κι' όταν οι νεαροί συγκεντρώθηκαν γύρω του, όρμησε μαζί τους έναντι των βεβράνων 'Ισπανών.

Από τους διακόσιους αυτούς εγγενείς, μόνο τριάντα κατάρρωσαν να έπιζήσουν. 'Αλλ' ήταν τόσο ή όρμη τους, που, σε λίγο, ένα μεγάλο ρήγμα είχε άνοιχθώ στην έχθρική παράταξι, που, από τη στιγμή αυτή, είχε άρχισι πια να διαλύεται.

Μερικές ώρες άργότερα, οι 'Ισπανοί και οι Γερμανοί σύμμαχοί τους έφευγαν πανικόβλητοι από παντού.

Ο κόμης του Φουέντες είχε πέσει στην πρώτη γραμμή, διάτρητος από πληγές.

Όταν ο νεαρός νικητής του έφθασε κοντά του, έδωσε το καπέλλο του και έλεγε:

— Εάν δέν είχα νικήσει σήμερα, θα ήθελα να πεθάνω όπως αυτός ο γενναίος!

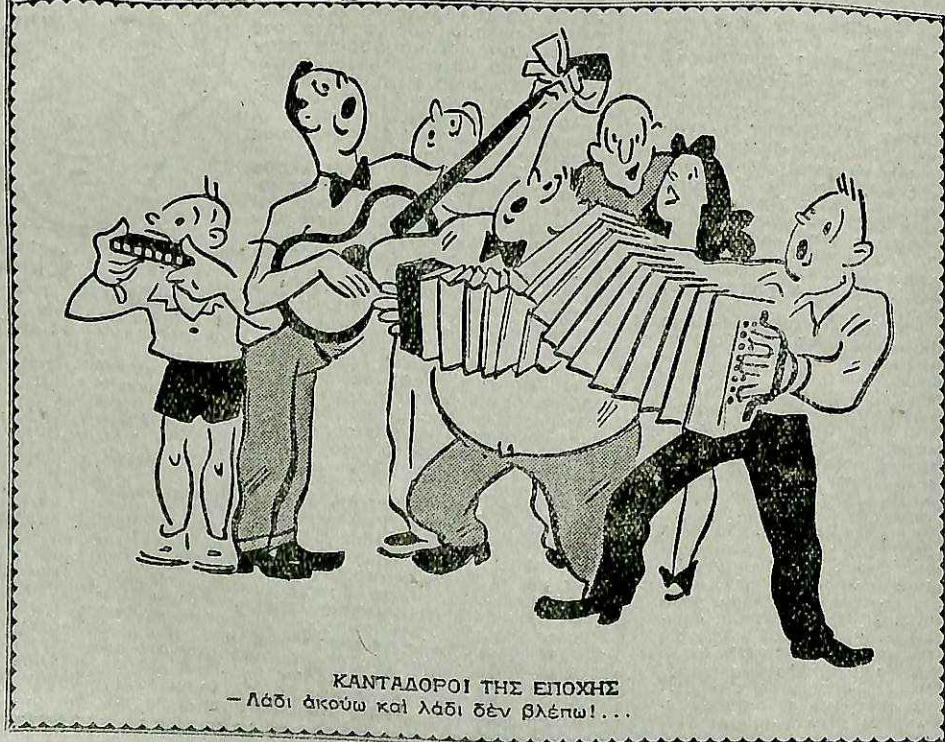
Δέκα χιλιάδες 'Ισπανοί και Γερμανοί είχαν καλύψει το πεδίο της μάχης. 'Αντίθετα, οι άπόλοιποι των Γάλλων μόλις έφθσαναν τις δύο χιλιάδες.

Την άλλη μέρα, έγινε μια έπιληπτική όολογία στην έκκλησία του Ροκρουά. Τριακόσιες σημαίες, που είχαν κυριευθώ από τον έχθρο, σκέπαζαν το δάπεδο και τους τοίχους της.

Ο σκελετός... συνεδριάζει

Στις συνεδριάσεις του Διοικητικού Συμβουλίου του 'Νοσοκομείου του Πανεπιστημιακού Κολλεγίου στο Λονδίνο είνε πάντα παρών ένας σκελετός: του Τζέρεμι Μπέντμ, ίδρυτου και πρώτου Προέδρου του. Το σκελετωμένο χέρι του άκουμπάει σ' ένα μπαστούνι, τα άδεια μάτια του είνε καρφωμένα στο κενό. Σε κάθε συζήτηση ένδοιφφρόντος θέματος, τον ρωτούν τη γνώμη του και, καθώς δέν άπαντα ποτέ, γράφουν στα πρακτικά 'Πάρων άλλ' δέν ψηφίζει!.

Ο Μπέντμ ήταν ένα «παιδί-θαύμα». Στα 5 χρόνια του, μιλούσε λατινικά, ελληνικά, γαλλικά κι' άγγλικά. Άργότερα έγινε περίφημος συγγραφέας, έπιστήμων και φιλόσοφος, γνωστός σε όλο τον κόσμο. 'Όταν πέθανε ώριος με τη διαθήκη του ότι θα περουργιόταν πάντα σ' όλες τις συνεδριάσεις του Νοσοκομείου που είνε ίδρυσι. Κι' ο όρος αυτός τηρείται πιστά από 100 χρόνια.

ΚΑΝΤΑΔΟΡΟΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ
— Λάδι άκούω και λάδι δέν βλέπω!...

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑ

Η ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΛΑ ΜΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΕΛΕΝΗ: Χαριτωμένη γυναίκα 33 έτων. ΠΑΥΛΟΣ: Σούγος της, 38 έτων.

(Πρωί. Η 'Ελένη είνε όκνη στο κρεβάτι της, μ' ένα βιβλίο στο χέρι. Χασμουριέται τεμπέλικα και φωνάζει στον σύζυγό της χαρούμενα):

— 'Ελένη: 'Ελα, καυμένη, να σου πω κάτι.

ΠΑΥΛΟΣ (άπ' το διπλανό δωμάτιο): Τι τρέχει πάλι;

— 'Ελένη: Άφου σου λέω κάρης, κάτι θα τρέχη... 'Ελα, λοιπόν, πεισματάρη!...

ΠΑΥΛΟΣ (παρουσιάζεται στο κρεβάτι με τα μούτρα γεμάτα σαπουνιάδες): Νάμαι... τι θέλεις από μένα πρωί-πρωί... Δέν μ' άφίνεις καλύτερα ήσυχο να ξυρισθώ;

— 'Ελένη (άνασηκνώνεται στο κρεβάτι της): Για κύτασε τη γλάστρα του μπαλκονιού. Ή τριανταφυλλιά μας έδωσε κιόλας ένα θαυμάσιο μπουμπούκι.

ΠΑΥΛΟΣ: Σάν ναχες δική. Αυτό θα πη πως ή τριανταφυλλιά μας έχει γερά κρόσι παρά την ηλικία της.

— 'Ελένη: 'Αχ, σκληρή κι' ασυλλόγησι! Δέν σου λέει τίποτε άλλο αυτό το μπουμπούκι;

ΠΑΥΛΟΣ: Μμμμ!... Τι να σου πω, δέν είμαι και πολύ νερός στη βοτανική.

— 'Ελένη: Μά δέν πρόκειται για βοτανική. Πρόκειται για την άνοιξι!...

— Όλα γύρω μας φωνάζουν πως μπήκαμε στην άνοιξι. Κι' ο γαλάζιος ούρανός, κι' ο λαμπερός ήλιος, κι' αυτό το μικρό μπουμπούκακι.

ΠΑΥΛΟΣ: Άμ' τώρα το πήρες πρέφα αυτό καυμένη. Όλος ο κόσμος μιλάει γι' αυτό έδώ και μια βδομάδα.

— 'Ελένη: Και δέν ντρέπεσαι να μω το λες τώρα; Πάντα τέτοιος είσαι! Φαινομενικά ζούμε μαζί, ένω στην πραγματικότητα είμαστε σαν δύο ζένοι.

ΠΑΥΛΟΣ: 'Όρεξι έχεις, πρωί-πρωί, βρε γυναίκα. Φαντάστηκε μήπως πως το ότι μπήκαμε στην άνοιξι είνε κανένα σπουδαίο μυστικό του κράτους; 'Αμα σουκοβε ν' άνοιξη ένα καζαμιά, θα τώδελες γραμμένο φάρδω-πλατφ.

— 'Ελένη: Μά που βρέθηκε στο σπίτι μας καζαμιάς. Μήπως άνόησες ποτέ σου τέτοιο πράγμα, συγγραφέμνε;

ΠΑΥΛΟΣ: Μήν κρεμάς το ζωνάρι σου για καυγά... Ξεφορτώσου με, το καλό που σου δώω!...

— 'Ελένη (με ήσυχη και χαϊδευτική φωνή): 'Αχ, κάρης, χρυσέ μου, πόσο ενανεώνω ή ψυχή μου μόλις έρθη ή άνοιξι.

ΠΑΥΛΟΣ (με κρυφή άνησυχία): Χμ! Χμ! Για συνέχισε να λώ που θα καταλήξεις...

— 'Ελένη (μελοδραματικά): 'Αχ τ'όρνε. Είμαστε δέκα χρόνια παντρεμένοι κι' άκόμα να μάθεις τις προτιμήσεις και τα γούστα μου. Κάνεις πως δέν ξέρεις πως λαχταρώ την έσοχη. Πώς τρελλάνομαι για καθαρό άέρα...

— 'Ας μ' ής είνε ανάγκη και θάδελες αν θάμειε έστω και μια στιγμή μαζί σου. Θα μούφτανε ένα σπιτάκι κι' ένας μικρός κήπος.

ΠΑΥΛΟΣ (ειρωνικά): Στο Μπιάρνις ή στη Ντωβόλ!

— 'Ελένη (άνασηκνώνεται): 'Οχι!... 'Οχι!... Σ' ένα μικρό χωριό. Σ' ένα όποιοδήποτε χωριούδκι που νάχη κοντά του ένα δάσος, μια λίμνη, ένα ποταμάκι.

ΠΑΥΛΟΣ (πιο ειρωνικά): Σ' όποιο θέατρο κι' αν πάμε, ρωμάντζο μου μικρούλα άπ' ιδιομέ τέτοια τοπία.

— 'Ελένη (καταφορτισμένη): Κοντεύω να σε συχαθώ μ' αυτές σου τις ειρωνείες.

ΠΑΥΛΟΣ: 'Ελα, μ' ή θυμάς. Άρχίζει να μ' άνησυχί αυτός ο ένθουσιασμός σου για την άνοιξι. Ποιός ξέρει τι θα μ' ήτησής.

— 'Ελένη: Δέν σου λέω έγώ; Πάντα με παρεξηγείς... Συχαίνονται τον χειμώνα. Γιατί άπαιτεί γούλινα παλτά που έσθ ποτέ σου δέν μω κάνεις. Γιατί θέλει ταγία και ποτά, ένω έσθ φοβάσαι τρομερά τα έξωδα, άποφεύγεις τις συγκεντρώσεις κι' έτσι δέν βλέπουμε στο σπίτι μας ούτε σκιά έπισκέπτου. 'Ενώ ή άνοιξι, ή καυμένη, θέλει μόνο ένα ταγεράκι κι' ένα άνοιξιάτικο καπελλάκι.

νο, που δέν φαίνεται ποτέ να μω το άνησυχί... Παύλος (τρομαγμένος): Πώς;...

Τι... Τι θέλεις, έλεες;

— 'Ελένη (ξεφεύγοντας έπιδέξια): 'Α! Νά κι' ένα σπουρντάκι!... 'Ω, το τσάμενο, πόσο πρόσχαρο χοροπιδάει!... Δός μου κάτι να του ρίξω, θα πεινάη, σφαλάς.

ΠΑΥΛΟΣ: Νά, ρίξε του λίγα ψιχούλα.

— 'Ελένη: Πφ!... 'Ως και σ' αυτό θα δειλές την ταχυγυνιά σου!... Άδ' σε μω καλύτερα έκείνο το μπισκοτάκι που περισσεύει.

ΠΑΥΛΟΣ (χάφτοντας το μπισκότο): Άμ' δέν ε' άφισα για τους σπουρντέτες.

— 'Ελένη (περιφρονητικά): Άμ' έσθ, καυμένη. Βγάξεις κι' άπ' τη μωλιά ζυγκι... Πάει πέταξε κιόλας μακριά το φτωχό πουλάκι, λές και κατάλαβε τι άνθρωπος είσαι. Άφου δέν δίνεις δέκα-ρα για μένα, που είμαι γυναίκα σου, θα ένδιαφερθής γι' αυτό το πουλάκι;

Μά δέν κατάλαδες άκόμη πως ζούμε μια ζωή γελοία, μένοντας δώδεκα μήνες τον χρόνο κλεισμένοι σ' ένα στενόχωρο άπρετμάν το πέμπτου πατώματος; Και δέν βλέπουμε τίποτε άλλο παρά το πίσω μέρος του άντικρουτού μας ούρανοφώδους; Κι' όλα αυτά σαν να μην άποφούν στον κόσμο τόσες όμορφες τοποθεσίες... 'Ω Βέρνη, Πικαρδία, Μορβάν...

ΠΑΥΛΟΣ (κοροιδευτικά): Άδ'στρα-λία, Άμερική, Άσία...

— 'Ελένη: Τέτοιος πω είσαι, τέτοια λές!... Σου ζήτησα ποτέ έγώ τέτοια ταξίδια;

ΠΑΥΛΟΣ: Θα μ' άφήσεις έπ' τέλους να ξυρισθώ;... Άφου σώνει και καλά θέλεις ταξιδάκι, έμπρός!... 'Ετοίμασε τις βαλίτσες μας και την άλλη βδομάδα φεύγουμε. Είσαι ευχαριστημένη;

— 'Ελένη: Νά, βέβαια, το λές αυτό γιατί ξέρεις πως είνε άδύνατον να φύγωμε άμέσως.

ΠΑΥΛΟΣ: Γιατί;... Ποιό είνε το έμπίδιο;

— 'Ελένη: Μά πως θα φύγω έτσι γυμνή, καυμένη;

ΠΑΥΛΟΣ: Είπα έγώ τέτοιο πράγμα;... Μπορώ να σ' έχω πλάι μου με τις πυτζάμες;

— 'Ελένη (άνασηκνώνεται): Είσαι βέβαια κουτός, μά δέν το πιστεύα ποτέ πως ήσουν σε τέτοιο σημείο... Λέγοντας «γυμνή» έννοώ πως δέν έχω άνοιξιάτικο καπέλλο, ούτε φόρεμα, ούτε γοβάκια σπόρ, ούτε...

ΠΑΥΛΟΣ (κιτρινίζοντας από τρόμο): Τι λές μωρέ παιδί μου, έχει κι' άλλα «ούτε»;... 'Ωστε χρειάζονται όλη αυτά σε μια γυναίκα για να πάη στην έσοχη; Μά τα μιά έγώ θα μπορούσα να ντύσω όλοκληρο στρατό.

— 'Ελένη (φοβισμένη): Δέν μπορώ να γυρίζω σαν κορβελό των σκακιών... ΠΑΥΛΟΣ (άποφασιστικά): Κάνε δ'τι σε φωτίζω ο σατανάς. Μάθε μονάχα πως το πορτοφόλι μου δέν μπορεί ν' αντιμετώπιση τα τρελλά σου έξωδα. Ή θα πάρης όλα τα παλιά σου τζιντζάλα και θα πάη στην έσοχη ή θα καθήσωμε έδώ, και τότε κάτι μπορεί να γίνη για κανένα φορεματάκι...

— 'Ελένη (συγκαταβατικά): 'Αχ, φωνά! Ποτέ σου δέν έκανες ένα χατήρι της καλής και όποιονετικής σου γυναικούλας... Πάντα φτύνω αίμα για να σου άποσπάσω κάτι. Λοιπόν θά μείνω κι' έφέτος δίχως έσοχη, άλλά έκτός από το φόρεμα, θα κάνω κι' ένα καινούργιο καπελλάκι...

ΠΑΥΛΟΣ: 'Ας είνε... Και τώρα πιστεύω πως μπορώ να πάω ν' άποτελειώσω το έζυριμά μου;

— 'Ελένη (χαδιάρικα): Πήγαινε, χρυσέ μου, έχε όμως όπ' όντι σου πως δέν θα μπορώ να φορέσω ένα καινούργιο φόρεμα με τα παλιά μου παπούτσια.

ΠΑΥΛΟΣ (στά κρυφά): Χμ! Εστα!... κάνε και γοβάκια!... Πάει ή σαπουνάδα μω ξύλισε τα μούτρα μου.

— 'Ελένη: Πήγαινε, χρυσέ μου... Ξέρεις και οι κάλτσες μου δέν δά...

ΠΑΥΛΟΣ (έξαλλος): 'Αει στον κόρακα έπ' τέλους σωστό θηλυκό. Πάρε δ'τι σου κανήσι! Κάνε δ'τι θέλεις! Ντύσου!... Γύσου... κόψε το λαϊκό σου, αν σ' άρέσει κι' αυτό... Μά άφ' σε με ήσυχο να ξυρισθώ. (Φεύγει χειρονομώντας).

— 'Ελένη (χαμογελώντας πονηρά): Άμ' έτσι σου χρειάζεται, σφιχτοκέρη!... Πρέπει να σου ζητήσω όλοκληρο τον 'Αγγλικό στόλο για να πετύχω στον τέλοσ μια ταπεινή φαρδάρκα!...

ΠΑΥΛΟΣ (πιο ειρωνικά): Σ' όποιο θέατρο κι' αν πάμε, ρωμάντζο μου μικρούλα άπ' ιδιομέ τέτοια τοπία.

— 'Ελένη (καταφορτισμένη): Κοντεύω να σε συχαθώ μ' αυτές σου τις ειρωνείες.

ΠΑΥΛΟΣ: 'Ελα, μ' ή θυμάς. Άρχίζει να μ' άνησυχί αυτός ο ένθουσιασμός σου για την άνοιξι. Ποιός ξέρει τι θα μ' ήτησής.

— 'Ελένη: Δέν σου λέω έγώ; Πάντα με παρεξηγείς... Συχαίνονται τον χειμώνα. Γιατί άπαιτεί γούλινα παλτά που έσθ ποτέ σου δέν μω κάνεις. Γιατί θέλει ταγία και ποτά, ένω έσθ φοβάσαι τρομερά τα έξωδα, άποφεύγεις τις συγκεντρώσεις κι' έτσι δέν βλέπουμε στο σπίτι μας ούτε σκιά έπισκέπτου. 'Ενώ ή άνοιξι, ή καυμένη, θέλει μόνο ένα ταγεράκι κι' ένα άνοιξιάτικο καπελλάκι.

ΠΑΥΛΟΣ: 'Ελα, μ' ή θυμάς. Άρχίζει να μ' άνησυχί αυτός ο ένθουσιασμός σου για την άνοιξι. Ποιός ξέρει τι θα μ' ήτησής.

— 'Ελένη: Δέν σου λέω έγώ; Πάντα με παρεξηγείς... Συχαίνονται τον χειμώνα. Γιατί άπαιτεί γούλινα παλτά που έσθ ποτέ σου δέν μω κάνεις. Γιατί θέλει ταγία και ποτά, ένω έσθ φοβάσαι τρομερά τα έξωδα, άποφεύγεις τις συγκεντρώσεις κι' έτσι δέν βλέπουμε στο σπίτι μας ούτε σκιά έπισκέπτου. 'Ενώ ή άνοιξι, ή καυμένη, θέλει μόνο ένα ταγεράκι κι' ένα άνοιξιάτικο καπελλάκι.

ΠΑΥΛΟΣ: 'Ελα, μ' ή θυμάς. Άρχίζει να μ' άνησυχί αυτός ο ένθουσιασμός σου για την άνοιξι. Ποιός ξέρει τι θα μ' ήτησής.

ΤΟΚΙΟ

ΟΥΤΕ ΨΥΛΛΟΣ ΣΤΟΝ ΚΟΡΦΟ ΤΟΥΣ

— Βρέ, τι καλά που πέθανα κι' ήσύχασα!...

Αθηναϊκά επίκαιρα

Θαύματα

Τι κακό σ' αυτό τον τόπο, τί άλήθεια συμφορά, να μάς γδύνη κάθε τόσο ή φορική μαυραγορά! Και έδώ όπου τα λέμε, είν' άλήθεια κι' όχι ψέμμα ότι μάς ρουφά συγχρόνως και το χρήμα και το αίμα!

Είναι κρίμα κι' άμαρτία δίχως άφορημ κι' αϊτία να μ' ή βροϊκή δρ άμι λάδι εν' Αθήνας, εν... 'Ελ-λάδι.

Λέγω το παρآنόν μου με την πικρα είνε τα χείλη λίπος καίμε και σ' έκείνο των άγιών το καντήλι, λίπος σ' όλο όπου το λάδι το εύλογημένο λείπει λίπος δηλαδή και λύπη!

Δελτία ίρατισμού

Σιγά-σιγά οι 'Ελληνες το παίρνουμε χαμπάρι πως όλα στην πατρίδα μας πάν έπ' τα βελτίω, κι' έκτός των άλλων αγαθών ο κόσμος έχει πάρει κι' ίρατισμού δελτία!

Είνε δελτία έξωχα, σπουδαία τα όποια φτωχούς συμπατριώτες μας θ' άνακουφίσουν τόσους, συνάμα σ' έμφανίζουν και μια πρωτοτυπία και τους ανθρώπους ντύνουν με πόντους πεντα- (κόσους!)

Μ' αυτά λοιπόν θα τρέχουμε σε κάθε μαγαζί κι' έκει θα τα έλέγχουμε νομίμως και προπόντως μήπως ψωνίσει δλους μαζ!

τους πεντακόσιους πόντους του κανέναν μέγας... (πόντος!)

Εν εύθυμία διατελών

Ο έθνοφύλαξ ο Παπάς, άφου τα έκοπάνισε και γέννησε ώραφα, έρίχτηκε—αν αγαπάς—σε κάποιον ιερέα!

Το άφθονο οίονπνευμα έντός του έξερράγη και ο Παπάς ένα... παπά έβλεπε ν' άπαγάγη, άπειρεσθή δηλαδή—σου να τον πάρ' ή όργη—να κάνει μιά... π-άπαγυγή!...

Πολιτικές δίκες

Τους κύκλους τους πολιτικούς δλη την ώρα τους άκούς να μπαίνουν και άπάνταστο να προκαλούνε σάλο, κι' ό ένας κοιματάρης μας κατηγορεί τον άλλο.

Τα κόμματα μας έκουνε μια ηυρετώδη κίνηση, με ζήλο πάντα ψάχνουνε και βρίσκουνε πειστήρια και για πακινιδί τόκουνε να ύποβάλλουν μήνυα, για να μην ήσυχάζουνε ποτέ τα Δικαστήρια!

Βεβαίως μια περίοδο σπουδαία διανύουν, γεμάτη ανταγωνισμούς, γεμάτη συγκινήσεις κι' είνε νομίζω φυσικό μια κι' όλοι τους μ' ήνύουν κατά των άντιθέτων τους να κάνουνε... μηνύ- (σεις!)

Το «μυστήριον Χίτλερ»

Τελειώσανε τα ψέμματα: Ο Χίτλερ πιά δέν ζή κι' έλύθη το μυστήριο.

Ο όύρεο ο πανόχυρος κι' ό κρασιός Ναζι είνε Κύριον άπεόημπος με λίγο δηλητήριο!

Πάντως σ' αυτό το ζήτημα ο κόσμος έδixάστηκε μ' άποδεικτικά ψέμματα αυτά που είπαν όλα! Νά ή άλήθεια, φίλοι μου, πως δηλητηριάστηκε έδάγκωσε π' ή γλώσσα του και... τινάζε τα κάλα!...

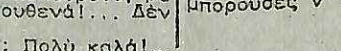
ΠΙΟΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

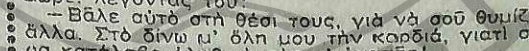
Για τον Έρρίκο τον 3ο της Ι. Σπανίας αφηγούνται το έξης: "Ο-
ταν ανέβηκε στο θρόνο, βρήκε το
• • • • • το κουνάω από δώ!...
• • • • • ΕΚΕΙΝΗ (προσποιτά παγε
• • • • •
• • • • •

Σ' ένα νεύμα του, η αθούσα γέμισε στρατιώτες, που έπιασαν άμέσως τους μεγάλους εὐγενείς και τους ώδήγησαν στις φυλακές. "Έτσι το δημόσιο ταμείο γέμισε πάλι χρήματα.

Εἶνε ἡ σπαρτακὴ, ἡ συγκλονιστικὴ ἱστορία τῆς ζωῆς μιᾶς ἀσπασίας ὠραίας κόρης, ποὺ ἐπειτα ἀπὸ φοβεροὺς κατὰτρεγμούς καὶ δραματικές περὶπέτειες χαίρεται τῇ μεγάλῃ ἀγάπῃ, ποὺ ὑπῆρξε τὸ γλυκύτερο ὄνειρο τῆς βασιανομένης ζωῆς της.

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ
Τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

ZOE

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΧΕΙΑΣ
Στὸ μετὰ αὐτὸ δ' εἰσαγγελέας Ντεμαρές
ὕποφρεϊ ἀπὸ φρικτῆς τύψεως, γιὰ κατὰ δι-
κασίαν ἑνὸς ἀδελφοῦ. Ἡ γυναῖκα τοῦ ἡ Ζαννί
τὸν ἱκετεύει νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ κακὸ πού
ἔκανε στὸ παιδί της. Μα' ἐκείνος ἀρνείται.
Ἡ Ζαννί τὸν καταράσσεται καὶ τὸν ἀπειλεῖ ὅτι
θ' ἀποκαλύψῃ ἡ ἴδια τὴν ἀλήθεια.

22ον Σαφικὰ, ἡ πόρτα χτύπησε. Ἡ πι-
σὴ οἰκονόμος τῆς ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ.
Καί, ἀναπάντεχα, κατὰ πλῆθος, ἡ κ.
Λαβέρν δέχθηκε στὴν ἀγκαλιά της
τὴν Κολέτ.
Τὴν ἐφίλε μὲ πάθος πάνω στὸ κουρασμένο
στήθος της, ἐνῶ οἱ λυγμοὶ τὴν συγκλόνιζαν
δύσκολα.
— Γιατί ἤρθες μόνη; τὴν ρώτησε ὕστερα.
Γιατί τὸν ἀφῆκες ἑρμῆ;
— Γιατί ἔπρεπε νὰ τὸ κάνω αὐτὸ γιὰ τὴν
ἐτυχία του.
— Ὁ, ἡ ἐτυχία!... Ποῖαν ἐτυχία μπορεῖ
νὰ περιμένῃ ὁ ἀμείωτος χωρίς ἐσένα; Μακρὰ
σοῦ.
— Ὁ χωρισμός μας δὲν θάναί μεγάλως. Ἡρ-
θα γιὰ νὰ τὸν σώσω.
— Δὲν καταλαβαίνω, Κολέτ... Ἐξήγησέ
μου.
— Ὁ Ντιντιέ εἶνε ἀσώδης!
— Ναί, αὐτὸ τὸ ξέρω. Τὸ ξέρεις καὶ σὺ πολὺ
καλά.
— Ναί, ἀλλὰ δὲν ξέραμε τὸ ὄνομα τοῦ ἐνό-
χου.
Καὶ τότε τὸ ξέρεις;
Μὲ βαρεία, ὑπόκωψη φωνῇ, ἡ Κολέτ ἀπάν-
τησε διαστακτικὰ:
— Ναί... τὸ ξέρω.
— Θεέ μου! Εἶνε δυνατόν;... τράβηξε τρέ-
μοντας ἀπὸ συγκίνηση ἡ κ. Λαβέρν.
Καὶ περίμενε νὰ μιλήσῃ ἡ Κολέτ. Ἡ νέα
κοπέλλα ὅμως σιωποῦσε.
— Πες μου τ' ὄνομα του, Κολέτ, ἀν τὸ γνω-
ρίζεις, παρακάλεσε. Πῶς ὀνομάζεται, λοιπόν, ὁ
ἀσώδης αὐτός, χάριν τοῦ ὁποῦ ὑπέφερε τόσα
καὶ τόσα ὁ καλὸς μου Ντιντιέ. Θέλω νὰ τὸ
μάθω... Ἐχω τὸ δικαίωμα. Γιατί σιωπᾷς,
ὄμως;

Ταραγμένη ἡ Κολέτ δὲν ἤξερε τί νὰ κἀν.
— Γιατί δὲν μιλάς, Κολέτ; Φοβάσαι μὴ μὲ
πειράξῃ ἡ συγκίνηση; Ἀ, ὄχι. Τώρα πιά τί-
ποτε δὲν με φοβίσε. Εἶμαι δυνατὴ σὰν βρά-
χως ὄχι, Κολέτ.
— Μὰ, τί λέτε κ. Λαβέρν. Γι' αὐτὸ καὶ μόνο
ἤρθα ἀπὸ τὴν ἐξορία τοῦ Ντιντιέ. Γιὰ νὰ παρα-
δώσω στὴ δικαιοσύνη τὸν πραγματικὸ ἔ-
νοχον.
— Αἱ τὸν ἀσώδην! Ἐπὶ τέλους τὸν ξέρονται
τὸν κρατοῦμε στὰ χέρια. Αἱ τὸν ἐλευθέρω. Ὅταν
τὸν παραδώσω ἐγώ, μόνη μου στὴν δικαιο-
σύνη... Καὶ θὰ πεθάνω ὕστερα ἐντυχισμένη.
Θὰ τὸν βλέπω νὰ κλαίῃ καὶ νὰ ἐκπαιρῇ, καὶ
θὰ εὐφραίνωμαι ἀπὸ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἀγά-
πην καὶ νὰ παραβῶ ἀπὸ τὸν πόνο καὶ θὰ γελῶ.
Θὰ τὸν δῶ στὴν ἀνάχνη καὶ θὰ εἶμαι εὐτυχι-
σμένη.
Ἡ Κολέτ, τρέμοντας ἀκούγε τὴν κ. Λαβέρν
ἀσπρῶν μὲταξὺ. Ἡ καρδιά της σπινθύνει. Ἡ
κατάρτης τῆς ἦσαν γιὰ τὸν ἴδιο τὸ γυναικί, ὁ
πρὸς τὴν ἀντιπαράθεσιν τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμὴ.
— Σαφικὰ ἡ Κολέτ ἐξέπαισε σ' ἑνα βουδῶ
λυγμικὸ κλάμμα. Δὲν ἄντεχε ν' ἀκούῃ τὴν
ἀνύποπτη μητέρα νὰ μιλά ἔτσι γιὰ τὸν γυιό
της.

Δὲν ἄντεχε ὅμως καὶ στὸ βάρος τῆς θυσίας
τοῦ Ντιντιέ.
Ἡ θέσι τῆς ἦσαν τραγικὴ. Ἀν παρέδινε στὴ
δικαιοσύνη τὸν Ρενέ, ἡ ἀμείωτη κ. Λαβέρν δὲν
θ' ἄντεχε στὸ νὰ αὐτὸ χτύπημα τῆς μοῖρας.
Καί, λεπτῇ, ἀδύνατη, εὐδραυστὴ καθὼς ἦταν,
γρήγορα θὰ πέθαινε... Τί ἔπρεπε ὅμως νὰ

κἀν τότε; Μ' ἀφίστη τὸν Ντιντιέ, πού τὸν
λάτρευε μ' ὅλη τῆς τὴν καρδιά, νὰ ὑποφέρει
ισοδύναμα; Ἐπρεπε νὰ φωνάξῃ, νὰ διακηρύξῃ
σ' ὅλο τὸν κόσμο τὸ ὄνομα τοῦ ἐνόχου; Ἡ
ἐπρεπε νὰ σιωπῇ; Ἀπ' ὅποια πλευρὰ καὶ ἀν
γυρίσει, δὲν ἔλεπε παρά τὴν συμφορὰ...
Πέρασε ἑστὶ κάμποσιν ὥρα χωρίς νὰ μιλοῦν.
— Μὰ, τί τρέχει, δεσποινίς; Κλαίτε;
— Ἐφινισμένη, ἡ Κολέτ στράφηκε πρὸς τὸ
μέρος τῆς κ. Λαβέρν. Ἡ ἀγαθὴ γυναῖκα ὅμως
εἶχε ἀποκοιμηθῇ στὴν πολυθρόνα τῆς καὶ δὲν
τὴν ἀκούγει πιά. Μία ἄλλη γυναῖκα στέκεται
μπροστά της καὶ τὴν κοιτᾷ μὲ συμπόνεια.
Καὶ αὐτὴ τῆς εἶχε μιλήσει.
— Μὰ, ποῖα εἶσθε σεις; τὴν ρώτησε ἐκπλη-
κτη ἡ Κολέτ. Πῶς βρεθήκατε ἐδῶ;
— Ἐρχομαι πολὺ συχνά, δεσποινίς καὶ κρα-
τῶ συντροφιά στὴν κ. Λαβέρν. Δὲν με γνωρί-
ζετε; Ἐγὼ σὰς ξέρω πολὺ καλά.
— Εἶμαι ἡ Ζαννί Ντεμαρές.
— Ἡ Κολέτ ἀποδοχάρησε.
— Ἡ κ. Ντεμαρές. Ναί, τώρα σὰς θυμά-
μαι. Εἶσθε ἡ γυναῖκα τοῦ κ. Εἰσαγγελέως.
— Μάλιστα.
— Ἡ γυναῖκα τοῦ ἀνθρώπου πού καταδικά-
σε τὸν ἀρραβωνιστικὸ μου. Καὶ τοῖματε καὶ
μπαίνετε στὸ σπίτι αὐτοῦ, τοῖματε νὰ κυττάτε
κατὰματα τὴν δυστυχισμένη αὐτὴ γυναῖκα πού
πεθαίνει ἐξ αἰτίας σας; Δὲν ντρέπεσθε νὰ μοῦ
μιλάτε;

— Ἡ Κολέτ ἀντιποδοχάρησε.
— Δεσποινίς Ζαμπαρόν, ξέρω ὅτι ἔρχεσθε ἀπὸ
τὰ κάτεργα καὶ ὅτι εἶσθε ἡ μνηστὴ τοῦ Ντι-
ντιέ. Μπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε μερικά νέα ἀπὸ
τὸν γυιό μου;...
— Ἡ Κολέτ ἀναπήδησε.
— Ἀπὸ τὸν γυιό σας! Ποιόν γυιό; Δὲν κα-
ταλαβαίνω! τράβηξε.
— Ἀπ' αὐτόν, πού ὁ σύζυγός μου καταδικά-
σε ἀδικα, ἀπὸ αὐτόν πού νόμιζε τόσον καιρὸ
νεκρὸ, αὐτόν πού ἡ κ. Λαβέρν ἔσωσε ἀπὸ βέ-
βαιο θάνατο καὶ τὸν ἀνέβρεψε σὰν παιδί της...
— Τὸν Ντιντιέ!
— Μάλιστα, τὸν Ντιντιέ, πού δὲν τὸν γνω-
ρίζω, πού δὲν τὸν εἶδα παρά μόνο μὴν φορὰ
στὴ ζωὴ μου. τὴν τρομερὴ μέρα πού τὸν κα-
τεδικάσαν, καὶ πού τὸν ἀγαπᾷ, ὡστόσο, μ'
ὅλες μου τίς δυνάμεις, τὸν ἀγαπᾷ καὶ τὸν λα-
τρεῖω χίλιες φορές περισσότερο τώρα, γιὰτί
εἶνε πολὺ δυστυχισμένος.
— Εἰσθε, λοιπόν, ἡ μητέρα τοῦ Ντιντιέ; Ἐ-
σεῖς! Ἐσεῖς!...
— Ἡ Ζαννί χαμήλωσε τὸ κεφάλι.
— Σὰς προκαλῶ φρίκη;
— Ὁχι, σὰς συμπονώ με δὴν μου τὴν καρ-
διά. Ἀλλὰ, γιὰτί μάλιστα σήμερον ἔρχεσθε νὰ
μοῦ κάνετε αὐτὴ τὴν ἐξομολόγησι; Γιατί δὲν
ζητήσατε ποτὲ νὰ τὸν δῆτε, γιὰτί δὲν τὸν
ὑπερασπισθήκατε ὅταν τὸν καταδικάζαν, πῶς
ἀνεχθήκατε, τέλος, νὰ φανῇ τόσο σκληρὸς, τόσο
ἀλύπητος ἀπέναντί του ὁ σύζυγός σας;
— Ὁ, μοῦ ζητᾷτε νὰ σὰς διηγήθω ὁλόκλη-
ρῇ τὴν ἱστορίαν τῆς ζωῆς μου. Θὰ σὰς τὴν πῶ.
Καὶ θὰ εἶσθε ὁ μόνος ἀνθρώπος πού τὴν μα-
θαίνει.

— Ἐκλείσσε γιὰ μία στιγμὴ τὰ μάτια της καὶ
γιὰ νὰ ἐρῇ τὸ θάρος πού τῆς ἔλειπε, πῆρε
τὸ χερί τῆς Κολέτ μέσα στὰ δικά της καὶ ἄρ-
χισε.
— Ἡ Κολέτ τὴν ἀκούσε κατασυγκινημένη. Ἡ
Ζαννί τῆς ὁμολόγησε τὸ σφάλμα της, τῆς δι-
ηγήθηκε ὅλες τίς θλίψεις καὶ τοὺς πόνους πού
πέρασε καὶ ἔφθασε στὴν ἡμέρα τῆς καταδί-
κης τοῦ Ντιντιέ. Τῆς διηγήθηκε πῶς ἔμαθε
ἀπὸ τὸν σύζυγό της ὅτι ὁ Ντιντιέ ἦταν παιδί
της καὶ μὲ πόσο ἀγριο μῖσος ἔκτοτε τὴν κα-
τεδίωκε. Ἡ ὥρα τοῦ ἐξίλασμοῦ ὅμως εἶχε
φθάσει γι' αὐτήν.
— Ὅταν τελειώσε, ἡ Κολέτ ἔπαισε στὴν ἀγκα-
λιά της.
Καὶ γιὰ πολλὴν ὥρα ἔμειναν οἱ δύο τους
ἐκεῖ, ἐνῶ τὰ δάκρυά τους ἔσμιγαν μαζί μὲ
τὸν κοινὸ πόνο τους.
— Ἡ Ζαννί γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ της ε-
νοιασε εὐτυχισμένη τὸν αὐτὸ της. Ἡ καρ-
διά της εἶχε ἐξαλειφθῇ ἀπὸ ἑνα τρομερὸ βά-
ρος πού τὴν πιέζε τόσα χρόνια.
Τὰ δάκρυά της τὴν ἐξέλευσαν, ἀπέναντί της
νέας, ἐδουσαν τὰ παραπτώματά της. Τίποτε
δὲν ὑπῆρχε πιά ἀπὸ τὸ κακὸ παρελθόν γι' αὐ-
τήν. Ἐνοιασε δυνατόν τὸν αὐτὸ της ὅσο ποτὲ
ἄλλοτε καὶ ἐτοίμο νὰ παλαύξῃ τὸν πῶ σκληρὸ
ἀγῶνα γιὰ νὰ σώσῃ τὸ παιδί της.
— Ὁρῶς πολλὰς ἔμειναν μιῶντας. Ἡ Κολέτ
τῆς εἶπε πόσο καλὸς ἦταν ὁ Ντιντιέ, πόσο πο-
νηρὸς καὶ τίμιος. Καὶ ἡ Ζαννί τὴν ἀκούγε
θαυμάσια.

Ἡ Ζαννί περῶν γιὰ τὸν γυιό της τώρα.
Καὶ ὅταν ἡ Κολέτ τῆς ἀνέφερε τ' ὄνομα τοῦ
πραγματικῶ ἐνόχου, — πού ἦταν ἡ μὴν πού
τὸν γινώσκει — ἡ Ζαννί ἐξέπαισε μὲ τὴν σειρά της
σ' ἑνα βουδῶ λυγμικὸ κλάμμα.
Τέλος, ἀπεχωρίσθησαν τὴν κ. Λαβέρν, πού
ἐξῆλθε στὸ μετὰ, καὶ ὥρισαν ἑνα ραντεβὺ
γιὰ τὴν ἐπομένη.

Ο ΙΣΧΥΡΟΤΕΡΟΣ
Πραγματικὰ, τὴν ἄλλη μέρα οἱ δύο γυναῖ-
κες, ἡ μητέρα καὶ ἡ μνηστὴ τοῦ Ντιντιέ, συ-
ναντήθηκαν.
— Ὁ ἀνὴρ τους θ' ἄρχιζε σκληρὸς, ἀμεί-
ωτος, ἀλλὰ κοινός. Τώρα ἦσαν δύο μαζί...
Τὸ σχέδιό της Ζαννί τὴν ἀπὸ καὶ πίστεις
στὴν εὐκολὴν πραγματοποιήσῃ του.

Θὰ πῆγαιναν μὲ τὴν Κολέτ στὸν Ρενέ νὰ
τοῦ πετάσουν κατὰμουτρα τὴν ἐνοχίαν του. νὰ
τὸν τρομοκρατήσουν, νὰ τοῦ πῶν ὅτι ὁ Ντι-
ντιέ εἶχε ὑποφέρει πάρα πολὺ καὶ ὅτι δὲν μπο-
ροῦσε νὰ κρατήσῃ περισσότερο τὴν σιωπὴν του,
ὅτι θὰ ἀποκαλύπτει τὴν ἀσθένειά του καὶ τ'
ὄνομα τοῦ ἐνόχου καὶ ὅτι ἔτσι αὐτὸς θάταν
χαμένος ἀν δὲν ἔκανε αὐτὸ πού τοῦ πρότειναν.
Θὰ τοῦς ἔδινε μιὰν ἐπιστολὴν ὅπου θὰ ὁμο-
λογοῦσε τὴν ἐνοχίαν καὶ ὅτι ὕστερα θάφαινε μα-
κρὰ, στὸ ἐξωτερικόν, γιὰ νὰ μὴν ἀνακαλύ-
ψουν τὰ ἴχνη του.
Ἡ Κολέτ θ' ἀναλάμβανε τὴν ὑποχρέωσιν νὰ
μὴν χρησιμοποίησιν τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν παρά
μόνο ἀφοῦ θὰ βρισκόταν ἐν ἀσφαλείᾳ ὁ Ρενέ.
— Ἐταί, θὰ ἐγλύτανε ἡ κ. Λαβέρν ἀπὸ τὸ
νέο τρομερὸ χτύπημα πού θὰ ἦταν θανάσιμον
γι' αὐτήν αὐτὴ τὴν φορὰ. Δὲν θάβλεπε τὴν
συλλήνην τοῦ γυιου της, δὲν θὰ ὑποπτευόταν
τὴν αἰτία τῆς φυγῆς του καὶ δὲν θὰ τὴν χτυ-
ποῦσε ἡ συμφορὰ.
Αὐτὸ θὰ ἱκανοποιῶσε καὶ τὴν Ζαννί πού
δὲν ἤθελε νὰ εἶδ' ὅταν τὸν ἐνοχὸν νὰ τιμωρηθῇ σκλη-
ρά, ἀλλὰ λαχταροῦσε μόνο τὴν ἀπελευθέρωσιν
τοῦ γυιου της.
— Ἐπῆγαν, λοιπόν, κατ' εὐθείαν στὸ γραφεῖο
τοῦ Ρενέ ὁ δύο γυναῖκες.
Ἡ καρδιά τους χτυποῦσε σὰ νάταν νὰ σπά-
σῃ ἀπ' τὴν ἀγωνία.
— Ὁ Ρενέ τίς δέχθηκε κατὰπληκτος.
Δὲν τὴν περίμενε ποτὲ αὐτὴ τὴν διπλὴ ἐπι-
σκεψί.
— Μπᾶ! Ἐσεῖς ἐδῶ, δεσποινίς Κολέτ! τράβη-
ξε μὲ φανερὴ ταραχή. Δὲν σὰς φανταζόμουν
ποτὲ ἐδῶ. Καὶ ἡ κυρία;
— Εἶνε ἡ κ. Ντεμαρές, ἡ γυναῖκα τοῦ Εἰσαγ-
γελέως.
— Ὁ Ρενέ ἔκανε μιὰ κίνησιν πρὸς τὰ πίσω.
Γρήγορα ὅμως ἀνέκτισε τὴν ψυχραιμίαν του.
— Ἀσφαλὲς κάποια σοδορὰ ἔβγαλε σὰς ἀνάγ-
καζε νερθῆτε στὴ Γαλλία, εἶπε ξέρε.
— Ναί, μιὰ σοδορῶναι αἰτία...
— Μήπως εἶνε ἀρρώστος;
— Ὁχι. Εἶνε πολὺ καλά. Ἡρῶα ἐδῶ... ἀ-
ποφάσισα νερθῶν γιὰ νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ
μὲ βοηθήσετε νὰ σώσω τὸν ἀδελφόν σας.
— Ὁ Ρενέ ριγίωσε.
— Θὰ κάνω ὅ,τι εἶνε δυνατόν, εἶπε.
— Μπορεῖτε νὰ κάνετε τὸ πᾶν, ἀν τὸ θελή-
σετε.
— Πῶς; Δὲν σὰς καταλαβαίνω.
— Θὰ τὸ καταλάβετε ἀμέσως. Ἡρῶα νὰ σὰς
κάνω μιὰ τίμια πρόταση. Εἶνε πρὸς τὸ συμφέρον
σας ἀλλωστὲ...
— Σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν συμπάθειαν πού μοῦ
δείχνετε.
— Κάνετε λάθος. Δὲν σὰς συμπαθῶ διόλου.
— Ἀπεναντίας, σὰς μισῶ...
— Εἰσθε πολὺ εὐγενεῖς. Καὶ φέρατε μαζί
σας τὴν κ. Ντεμαρές γιὰ νὰ μοῦ πετάξετε μαζὶ
τάματα τὰ ἀδέρφα αὐτὰ λόγια;
— Ἡ κ. Ντεμαρές γνωρίζει πολὺ καλά γιὰ-
τί ἔρχομαι ἐδῶ.
— Μπᾶ! Μπᾶ! Ὅποτε μὲ κατηγορεῖτε κιόλας;
Τώρα πιά δὲν ἀμφεβάλλω ὁ Ρενέ γιὰ τὸν
σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς τους. Ἡρῶα πολὺ κα-
λὰ γιὰ ποῖα κατηγορία θὰ τοῦ μίλοῦσαν. Ἡ
Κολέτ ἐρχόταν ἀπ' τὰ κάτεργα. Ὁ Ντιντιέ
δὲ τῆς εἶχε ὁμολογήσει τὰ πάντα... Ἡταν
χαμένος... Μὰ, ὄχι! Θὰ ἀγωνίζεσθαι κ' αὐ-
τὸς μὲ τὸν τρόπο του.

— Λοιπόν, σὰς ἀκούω! εἶπε σοδορὸς κ' ἀδι-
αφορὸς.
— Πᾶνε τέσσερα χρόνια τώρα πού καταδι-
κόσθηκε ὁ ἀνθρώπος πού ἀγαποῦσα γιὰ ἑνα
ἐγκλημα πού δὲν διέπραξε, εἶπε ἡ. Τρία
χρόνια τώρα σπᾷσιε στὰ κάτεργα καὶ ὑποφέ-
ρει τὰ σκληρότερα βασανιστήρια. Καὶ θὰ ὑπό-
φερε ἔτσι σ' ὅλη τὴν ζωὴν, ἀν δὲν ἐπανα-
στατοῦσα γι' αὐτόν καὶ δὲν ἀναλάμβανα νὰ
μᾶθω τὴν ἀλήθειαν...
— Καὶ τί μᾶθατε; ρώτησε χλωμὸς ὁ Ρενέ.
— Ὅτι ὁ Ντιντιέ μένει στὰ κάτεργα, ὅμα
μῖσος ὑπερόχης θυσίας. Γιατί, περισσότερο ἀπὸ
τὸν καθέναν θὰ γνωρίζετε σεις ὅτι ὁ Ντιντιέ
γνωρίζει τὸν ἐνοχὸ καὶ ὅτι δὲν εἶχε παρά νὰ
τὸν ὀνομάσῃ γιὰ νὰ ἐλευθερωθῇ.
— Ὁχι, πρώτη φορὰ τὸ ἀκούω αὐτὸ ἀπὸ
σας καὶ ἀπορῶ πῶς ἐνῶ ὁ Ντιντιέ νινωρίζει τὸν
ἐνοχόν, ὅπως νὰ τὸν καταδικάσουν. Αὐτὸ εἶνε
μὴν καθαρή τρέλλα.
— Ὁχι, εἶνε μιὰ ὑπέροχη θυσία... Ὁ Ντι-
ντιέ σιωπῶσε χάριν τῆς μητέρας του...
— Μιλάτε μὲ γρήγορα. Δὲν σὰς καταλαβαίνω.
— Πρῶτον, παρά τὸ μῖσος πού τρέφω γιὰ
σας καὶ τὴν περιφρόνησίν μου, διατάζω νὰ σὰς
φωνάξω κατὰμουτρα: Εἰσθε ἑνας δολοφόνος!
— Ὁ Ρενέ τὴν περίμενε αὐτὴν τὴν ἐπίθεσιν.
Μὲ μιὰ ψυχραιμία πού θὰ τὴν ἔζηλε ὁ μεγα-
λύτερος ἡθροισμὸς, ἄρχισε νὰ καυχᾶται:
— Χάι... Χάι... Αὐτὴ εἶνε ἡ κατηγορία
πού ἔχετε νὰ μοῦ προσάψετε, λοιπόν; Θαυμά-
σια. Τώρα περιμένω τίς ἀποδείξεις.
— Θὰ τίς ἔχετε ἀμέσως. Σὰς δηλῶ πάντως
ὅτι τὸ μυστήριον τοῦ Ντιντιέ δὲν τὸ ἀκούσα ἀπὸ
τὸν ἴδιο. Δὲν μοῦ τὸ ἐμπιστεύθηκε. Μὴ καλὴ
τύχη θέλησε νὰ τὸ μᾶθω ἐντέλως ἀναπάντεχα.
Καὶ ἡ Κολέτ τὸ διηγήθηκε τότε τὴν ἐξο-
μολόγησιν τοῦ ἐτοιμοθάνατου. Ἀλμυρῆ, τὴν ὁ-
ποία πού τῆς γεννήθηκε ἀμέσως ὅτι ὁ Ρενέ
εἶχε κάθε συμφέρον νὰ τὴν βλάψῃ, τὴν πίσει
πού ἄσκησε στὸν Ντιντιέ, γιὰ νὰ τῆς πῇ τὸ
μυστικὸ πού ὑπῆρχε μετὰξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ
Ρενέ, καὶ τέλος τὴν ὁμολογία τοῦ Ντιντιέ...
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Κακουργήματα ΤΩΝ NAZI

Τὸ σατανικὸν ἔντρον τοῦ Στάνχερπ

Μιὰ νέα φρικαλεότητα τῶν Ναζι, πού
ἤλθε τελευταία εἰς φῶς, κρατεῖ σὲ με-
γάλῃ συγκίνησιν καὶ ἐπιστημονικὸν κόσμον
τῆς Γαλλίας καὶ τοῦ κοσμοῦ ὁλοκλήρου.
— Ὅπως θὰ θυμοῦνται οἱ ἀναγινώσκον-
τες, ἡ ραγδαία προέλασις τῶν συμμα-
χικῶν στρατιῶν ἀνάγκασε τοὺς Γερμα-
νοὺς νὰ ἐγκαταλείψουν βιαστικὰ τὸ
Στρασβούργο, ἀφήνοντας ἀνέπαφες σχε-
δὸν ὅλες τίς ὁχυρώσεις τῶν.

Κοντὰ στὸ Στρασβούργο ὑπῆρχε τὸ
περίφηρον στρατοπέδον συγκεντρώσεως
Στάνχερπ, πού οἱ σύμμαχοι τὸ βρῆκαν
κενόν, ὅταν ἐφθασαν ἐκεῖ, γιὰτί οἱ Γερ-
μανοὶ εἶχαν μεριμνήσει ἐγκαίρως νὰ με-
ταφέρουν τοὺς αἰχμαλώτους πού βρι-
σκόνταν σ' αὐτό.

Πλάϊ σ' αὐτὸ τὸ στρατόπεδον, οἱ Γερ-
μανοὶ εἶχαν κτίσει ἑνα πελώριον οἰκο-
δόμημα, πού φαινόταν ὁλόκληρη ἀδικαι-
ολογητὸ σ' αὐτὸ τὸ μέρος καὶ γιὰ τὸ
ὄνομα, ἀλλωστὲ, κανεὶς δὲν μπορούσε
νὰ πῇ σ' ἐξ ἐχρήσιμους. Οἱ κάτοικοι τῆς
περιοχῆς εἶχαν προσέξει, ὅμως, ὅτι πη-
γαίνοντο ἐκεῖ καὶ ἀνθρώποι καὶ αἰχμα-
λώτοι σοδορῶν καὶ ἡλικιωμένοι κύριοι,
μὲ πολιτικὴν περιβολὴν καὶ ἀπὸ μερικὰς
ἀκρίτουχες ἐδῶσαν τὸ συμπέρασμα,
ἔτι μᾶλλον σ' αὐτὸ τὸ κτίριον ἐγίνονταν
ἐπιστημονικὰ πειράματα καὶ ὅτι οἱ ἐπι-
σκέπται καὶ τὸν ἦσαν διακεκριμένοι ἐπι-
στήμονες καὶ καθηγητὰν διαφόρων γε-
μανικῶν Πανεπιστημίων.

Προτοῦ νὰ φύγουν οἱ Γερμανοὶ, εἶ-
χαν τὴν πρόνοιαν νὰ ἀνατινάξουν στὸν
ἀέρα τὸ μεγαλύτερον μέρος αὐτοῦ τοῦ
οικοδομηματος. Μιὰ μέρα, ὅμως, με-
ρικὸι στρατιῶτες, πού περιεφέροντο ἀ-
σκολα πάνω τὰ ἐρείπια, ἀνεκάλυψαν
ἑνα εἶδος διαδρόμου, πού ὡδηγοῦσε
εἰς ὀνόγειον αὐτοῦ κτιρίου.

Τὰ ὀνόγεια αὐτὰ βρισκόνταν σὲ βά-
θος δέκα περίπου μέτρων κάτω ἀπὸ
τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐδάφους καὶ περιε-
λάμβαναν μιὰ ἀτελείωτη σειρά ἀπὸ ἐπι-
στημονικὰ ἐργαστήρια.

Οἱ κατασκευές ἐδῶ ἦσαν πολὺ μι-
κρές, μερικὰς πτέρυνες, μάλιστα, εἶχαν
μεινὲν ὁλόκληρα ἀκίετες.

Οἱ εἰδικοὶ πού, ἐξήτασαν τὰ παρα-
σκευάσματα πού βρισκόνταν μέσα σ'
αὐτὰ τὰ ἐργαστήρια ἀπεφάνθησαν ὅτι
ἐπρόκειτο περὶ πειραμάτων ἐξαιρετικῆς
σπουδαιότητος καὶ ἀνεφάρθησαν στὴν
Γαλλικὴν Ἱατρικὴν Ἀκαδημίαν πού ἐστε-
λε ἀμέσως ἐπὶ τόπου μιὰ πολυπληθὴ ἐ-
πιτροπὴ ἀπὸ καθηγητὰς καὶ ἄλλους ἐπι-
στήμονας.

Ἡ ἐπιτροπὴ αὐτὴ βοηθομένη καὶ ἀ-
πὸ ἄλλους εἰδικούς ἀρχισε συστηματι-
κὰς ἐρεῖνας, πού, πολὺ γρήγορα, ὡδή-
γησαν εἰς καταπληκτικὰ ἀποκαλύψεις,
γιὰ τὸ εἶδος τῶν ἀντιστημονικῶν πει-
ραμάτων, πού γινόνταν μέσα στὸ σατα-
νικὸν αὐτὸ ἔντρον τῶν Ναζι.

Ἡ πρώτη ἀνατριχιαστικὴ διαπίστω-

ΜΕ ΛΙΓΕΣ ΛΕΞΕΙΣ

Τὰ μοτέρ ἀεροπλάνων
1.500 ἱππῶν καταναλίσκουν πε-
ρίπου 5 τόννους ἀέρα τὴν ὥρα.
Τὰ ποντίκια καταστρέφουν
κάθε χρόνον στὰς ἡνωμ. Πολι-
τεῖας τρώφωμ καὶ ἄλλα ἐμπορευ-
ματα ἱσπ. ἀξίας μὲ τὸ κέρδιον
200.000 ἐργαζομένων ἀτόμων.
Ἡ κίνησις τῶν δεικτῶν τοῦ
περίφηρου ρολογιοῦ τοῦ πύργου
Μπλῆκ Μπέν τοῦ Λονδίνου ἱσο-
δυναμεί σ' ἑνα χρόνον μὲ ταξί-
δι 160 χιλιομέτρων.
Τὰ ἔξν ἐδῶμα τοῦ πλῆ-
θους τοῦ Γερμανοῦ ἀποκα-
τοῦν στὴν ὁδικὴν ἀκτὴν τῆς.
Οἱ Ἀμερικανοὶ ἀγοράζουν
τὴ μισὴ παραγωγὴν μεταξίου ὁ-
λου τοῦ κόσμου.

Οἱ ἐπιστήμονες ἀνεκάλυ-
ψαν ὅτι οἱ φώκες δὲν κοιμούνται
πρὸς τὰ μάτια ἀνοικτά, ὅπως τ'
μάτια.

Ἐνῶ ἡ ἀσὶν στὴν Ἀσία ἑνα
εἶδος φειδίου, πού τινάζεται ἀ-
πὸ δέντρο σὲ δέντρο, μαζεύον-
τας κ' ἀπλώνοντας τὸ σῶμα του,
ἐστὶ ὅστε φαίνεται σὰν νὰ πε-
τάει.

ὅς ἦσαν ὅτι, ἀντὶ γιὰ τὰ συντησιμὰ
πειραματόζωα πού χρησιμοποιοῦνται στὰ
ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια, οἱ Γερμανοὶ
ἐπιστήμονες, σὰν ἀληθινὰ τέρατα πού
ἦσαν, ἐπειραματίζοντο πάνω σὲ ἀνθρώ-
πους, πού τοὺς διάλεγαν ἀπὸ τὸ γειτο-
νικὸν στρατόπεδον αἰχμαλώτων.
Μέσα σὲ ἑνα ὑπόγειον θάλαμον ἀνε-
ρῆθσαν 8 πτώματα ἀνδρῶν, ἡλικίας
22—28 χρόνων, πού φαίνεται ὅτι πέθα-
ναν μέσα σὲ φοβεροὺς πόνους. Τὰ γεν-
νητικὰ τους ὄργανα ἔφεραν πρόσφατα
ἱγνὴν πολυπλόκων χειρουργικῶν ἐπεμβά-
σεων, πού δειχέονταν ἡ μὴ τὴν ἄλλη,
γιὰ νὰ ἐπιτευχθῇ ὁ ἐπιδικώμενος σκο-
πός.

Ὁ θάλαμος αὐτὸς ἦταν ἑνα εἶδος ψυ-
γείου καὶ γι' αὐτὸ τὰ περισσότερα ἀν-
τὰ πτώματα πού ἀνεφέρθησαν διατηροῦ-
νται σὲ σχετικὰ καλὴ κατάσταση. Οἱ
Γάλλοι ἐπιστήμονες ὑπολογίζουν ὅτι τὸ
μαρτύριον τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν θὰ πρέ-
πει νὰ διήρκεσε περὶ τίς 40 ἡμέρας.

Ποῖο σατανικὸν σχέδιον κρυβόταν πῶ-
σω ἀπὸ τὰ πειράματα αὐτά; Μυστήριον.
Ὅπως ὁποῖοτε, ἀξιοσημείωτον εἶνε ὅτι δὲν
παρετηρήθησαν ἱγνὴν παρομοίαν πειρα-
μάτων ἐπὶ γυναικῶν, πράγμα πού δὲν
ὀφείλεται, βέβαια, στὸ σεσασμὸν τῶν
Ναζι ἀπέναντι τοῦ γυναικείου φύλου.

Σὲ ἑνα ἄλλο θάλαμον ἀνευρέθησαν
περὶ τὰ δεκαπέντε πτώματα πού εἶχαν
μιὰ τριγωνικὴν ὀπήν στὸ πῶς μέρος τοῦ
κρανίου. Μέσα ἀπὸ τὴν ὀπήν αὐτὴν εἶχαν
ἐφαρθεῖ κομμάτια ὁλόκληρα ἀπὸ τὸν
ἐγκέφαλον τῶν, πού εἶχαν τοποθετηθῇ
μέσα σὲ δοχεῖα μὲ οἰνόπνευμα ἡ εἶχαν
διολυθῇ μέσα σὲ διάφορα παρασκευά-
σματα.

Οἱ εἰδικοί ἔχουν τὴν γνώμην ὅτι

ΠΟΛΥΤΙΜΕΣ ΓΝΩΣΕΙΣ

Τὰ ξεροκόμματα

μύδιερωμα
μύδιερωμα ύφασμα, βάζοντας
σανι, φροντίζετε να μη στε-
αυτό γιατί τότε θα γυαλίσω
μεταξωτά, το τυσορο πρέ-
ει, ενώ το κρέπ ντε σιν, το
σουά όταν είναι ακόμη γορ-

Μυρωμένος θάνατος

πιά!... Άχ! Ζάκ, ή γυναίκα σου μέ
πνίγει μέ τριαντάφυλλα... Βγάλε τα
ἀπ' τὸ στόμα μου!... Βγάλε τα, Ζάκ...
Ζάκ! Πέθανε! Πέθανε!

**Βασίλισσα
χωρίς στέμμο**

Όσο για τη δυστυχισμένη Λευκή που δεν μπορούσε να καταλάβει τίποτα από τη σκληρή αυτή, την ωδήγησαν

Είχε μια μικρή καφούλα και την έφερα στο στόμα της.

ΗΡΑΙΟΝ - ΣΙΤΗΡΑ. 11) ΟΡΟΣΗ. 12) ΗΓΕΤΗΣ.
ΜΑΓΕΥΩ. 13) ΗΜΕΡΑ. 14) ΚΑΒΟΥΡ - ΤΡΙΧΕΣ. 15)
ΑΒΑΝΑ.

Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο νέος μηχανικός Χόουλαντ φτάνει στις παγωμένες εκτάσεις του Καναδά, στο λιμάνι του Πρίγκιπα Άλβέρτου για να πάρει μ' έλκυθρο στο Βεκούσκο και να επιβιβαστεί στα έργα που γίνονται εκεί. Στον Πρίγκιπα Άλβέρτο όπως του συμβαίνουν αλλοδαπότες περιπέτειες. Μία πανέμορφη, νέα, η Γιάλλα, τον παρασύρει σε μία ενέδρα - ακουσίως της όπως φαίνεται - όπου παρ' όλην να τον σκοτώσουν, αν δεν επενέβαινε στην κρίση στιγμή ένας μινάς, ο Ματέο. Ο Χόουλαντ ερωτεύεται φλογερά τη Γιάλλα και συγχρόνως αναπονεύει να διαφωτιστεί το μυτήριο της εναντίον του επιθέσεως. Δεν κατορθώνει όμως να εξακριβώσει τίποτε και φεύγει για το Βεκούσκο. Βρίσκει όμως κι' εκεί τους φίλους του ανήλικους, τρομαγμένους. Κάποιο μυστήριο απλώνεται επάνω σ' όλα. Κάποια άσφατα κινδύνους... Σαφινικά τον επισκέπτεται η ίδια η Γιάλλα και τον ικετεύει να φύγει απ' το Βεκούσκο όπου κινδυνεύει η ζωή του. Ο Χόουλαντ αρνείται. Ζητά να μάθει ποιοί είναι οι έχθροί του και γιατί θέλουν να τον εξοντώσουν, αλλά η Γιάλλα δεν θέλει να του φανερώσει τίποτε, δεν τολμά, ανυπακούει, τρέμει... Συζητούν βαδίζοντας μέσα σ' ένα δάσος. Εξάφνα αντιλαμβάνονται ανδρικές φωνές. Ο μηχανικός βιάζεται το πιστόλι του. Η Γιάλλα παραστάζει... Είναι οι άπονοδοι έχθροί του. Εύτυχως όμως απομακρύνονται, χωρίς να τους αντιληφθούν. Ο Χόουλαντ πληγώνει κάποιον να συναντήσει το μηχανικό των έργων. Τον συλλαμβάνουν όμως οι έχθροί του και τον ρίχνουν δεκάμισο στη σπράγγα του βουνού που πρόκειται ν' ανατιναχθεί. Ο Χόουλαντ συζητάει κι' αυτή τη φορά ως εκ θαύματος και τρέχει να συναντήσει τη Γιάλλα. Την συναντά πράγματι, αλλά του συμβαίνει άλλο ξαφνικό. Κατόπιν διαταγής της ίδιας της Γιάλλας τον πιάνουν, τον δένουν, τον φορτώνουν σ' ένα έλκυθρο και τον παρασύρουν μακριά στη χιονισμένη έρημο. Ο δρόμος του έλκυθρου είναι ο 'Ιντόριο. Που τον πνιγνάνουν. Γιατί το έκανε αυτό η Γιάλλα; Την τελευταία στιγμή έτρεξε και τον φίλησε στα χείλη. Τι σημαίνουν όλα αυτά τα μυστήρια;

8ον - Σύμφωνα. Δεν πρέπει να ξεχνάτε όμως ότι θα σας πυροβολήσουν, στην πρώτη κίνηση που θα κάνετε για να φύγετε. Θα περπατήσετε στο ίδιο ύψος με μένα. Έγώ θα τρέχω από το άριστερο μέρος.

Η παρεία αυτή κράτησε ως το απόγευμα. Στο διάστημα αυτό, ο Χόουλαντ είχε ζητώντας πολλές φορές προς τα πίσω, αναγνώριζε, άδικα όμως, έλκυθρο της Γιάλλας, με αγωνία το έλκυθρο της Γιάλλας, με φέρη τη συζήτηση στο θέμα μονοσυλλαβιστών, που δεν τον έκαναν να μάθει περισσότερα πράγματα από όσα ήξερε.

Αφού έφαγαν λίγο, συνέχισαν και πάλι τον δρόμο τους. Ο Χόουλαντ, συμβουλεύοντάς τη μικρή πυξίδα που είχε μαζί του, πρόσεξε ότι προχωρούσαν διαρκώς σε πώς ήταν πολύ κουρασμένοι και ανέβαιναν στο έλκυθρο. Όσο για τον Ματέο, λουλούδι διαρκώς να παρακινεί το σκυλάκι του, που ήταν πεθαμένο από την έ-

Κατακόκκινη η σελήνη ανέβαινε τώρα άρτια στον ούρανο, ανάμεσα από τις μυριάδες των αστρών.

Ο μινάς σταμάτησε το έλκυθρο στην κορυφή ενός απόκρημνου λόφου. Προς το μέρος του βορρά, όσο έφθανε το μάτι, απλωνόταν μία απέραντη πεδιάδα, τυλιγμένη μέσα στην άμνηλη.

- Θάσασε, κύριε, είπε ο 'Ιντόριο, γυρίζοντας προς το μέρος του Χόουλαντ. Έλαχιστα θήματα μας απομένουν ακόμη. Με μεγάλη μου λύπη, είμαι υποχρεωμένος να σας ξαναβάλω το φλιμτρο στο στόμα και να σας δέσω τα χέρια. Θα σας αφήσω όμως ελεύθερα τα πόδια.

- Ευχαριστώ, Ματέο, γιατί η χάρη που μου κάνεις. 'Αλλά είναι απαραίτητο να μου ξαναβάλεις τα δεσμά μου; 'Ως τώρα, υποτάχθηκα στις θελήσεις σου, χωρίς καμμία ύστεροβουλία. Σου υπόσχομαι, κατά τον πιο επίσημο τρόπο, ότι δεν θα κάμω τίποτε άλλο από το να καπνίζω την πίπα μου, εάν μου επιτρέψεις να βαδίζω πούκα πλάι σου.

Ο 'Ιντόριο δίστασε:

- Δεν θα προσπαθήσεις να φύγεις;

- Όχι! Το υπόσχομαι.

Ο μινάς έβγαλε το περιστροφικό του και το γέμισε με άργες κινήσεις:

- Συχωρέστε με, αν σας υπενθυμίζω και πάλι ότι θα σας σκοτώσω, αν δεν τηρήσετε το λόγο σας.

IX

ΤΟ ΑΝΤΡΟΝ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Έπειτα από καμμία δεκαοκτώ μέτρα, ο 'Ιντόριο σταμάτησε, ξαφνικά, το έλκυθρο, αφήνοντας μία μικρή πνιγμένη κραυγή.

Και ο Χόουλαντ είχεν επίσης ανατριχιάσει.

Τα πελώρια σκυλιά είχαν άρξισε να ουρλιάζουν παράξενα, διακόπτοντας τη σιωπή. Ήταν ένα ουρλιασμα πνιχτό, πένθιμο, αδιάκοπο. Κάτι που επάγγνε το αίμα του ανθρώπου κι' έδινε την έντυψη του θανάτου.

Ο μινάς επιθεώρησε με το βλέμμα την απέραντη πεδιάδα, που απλωνόταν κάτω από τα πόδια τους. Έπειτα, ξαναγύρισε κοντά στον Χόουλαντ.

- Τα σκυλιά μου ουρλιάζουν έτσι, είπε με επίσημο τόνο, μόνον κοντά σ' έναν πεθαμένο ή σ' έναν ετοιμοθάνατο. Το σύνθημα το έδωκε η ύλη και από έντεκα χρόνια που την γυναικίζω δεν απατήθηκε ποτέ.

Και πρόσθεσε, έπειτα από μικρό διαστήμα:

- Πρέπει να σας δέσω τα χέρια, κύριε.

- 'Αλλ' αφού σου έδωκα το λόγο μου, Ματέο!

- Δώστε μου τα χέρια σας, κύριε! Ο θάνατος βρίσκεται κοντά μας, στην πεδιάδα, η βαδίζει προς το μέρος μας με μεγάλα βήματα. Πρέπει να σας δέσω τα χέρια, κύριε!

Ήταν μάταιο να φέρη άλλην αντίρρηση. Ο Χόουλαντ πέρασε τα χέρια πίσω από τη σάχη του και ο 'Ιντόριο το έδεσε μ' ένα σχοινί γύρω από τους καρπούς.

- Νομίζω πως αρχίζω να καταλαβαίνω, έκανε ο μηχανικός με σιγαλή φωνή. Φοβάσαι μήπως σε σκοτώσω, Ματέο;

- Αν θέλετε, δοκιμάστε, κύριε, είπε ο μινάς. Το πιθανώτερο, όμως, είναι ότι θα σας σκοτώνα εγώ.

Και συμπλήρωσε τη σκέψη του, ενώ ξαναπαίρναν την κατηφορία:

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Προσοχή!

Δίχως φωνές και σωματά στις πάστες και στα παγωτά διατίμησι έχουν βάλει και δεν μπορεί - βρε, τι καλά! - ο πάρα εϊς ζαχαροπλά- κοροΐδα να μας πιάνη!

Με άλλα λό- έχουν φτηνή- σοκολατίνες και γρανι- οι τρούφες κι' οι καζάτες,

κι' έτσι, παιδιά, χωρίς (δοτεί- όλα τα ζαχαροπλαστέ- νειόσανε πελάτες!

Μ' ως το προσέζουμε (αυτοί που τους παρεύουν ή (φτιά- και τρών μεχρις απ- (διας, γιατί μετά, να σας χα- (ρω, θάχουν βεβαίως να (πληρω- τά... εξοδα της κη- (δειαί!... Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

- Η ώρα δεν εσπίασε ακόμη για τον Ματέο 'Ιντόριο.

- Τότε, ο άνθρωπος που πρόκειται να πεθάνει είμαι εγώ;

- Αυτό είναι δική σας δουλειά, κύριε, άπάντησε ο μινάς, μ' έναν τόνο συμπληρωστικό της φωνής του. 'Ισως ήθελε η σειρά σας. Έχω, τουλάχιστον, κάθε λόγο για να το πιστεύω.

Στο κάτω μέρος του βουνού, ο Χόουλαντ διακρίνει έναν σκοτεινό όγκο, που τον πέρασε, στην άρχη, για σωρό από βράχους. Όταν προχώρησαν, όμως, μερικά βήματα ακόμη, κατάλαβε πως ήταν μία οικοδομή.

- Μείνετε εδώ! Διέταξε ο μινάς, πιάνοντας τον ξαφνικά από το χέρι. Θα γυρίσω σε ένα λεπτό.

Όστόσο, ο Χόουλαντ περίμενε περισσότερο από ένα τέταρτο της ώρας. Στο άναμταξ, άκουσε δυο φορές ακόμη το άπαισιο ουρλιασμα των σκυλιών. Γι' αυτό, ένοιωσε ένα ζαλάρισμα, βλέποντας τον 'Ιντόριο να ξαναγυρίζει.

- Είναι αυτό που φανταζόμουν, κύριε, είπεν ο μινάς, παρασύροντάς τον μαζί του. 'Ο θάνατος πέρασε από εδώ. Έλατε... ακολουθήστε με.

Είχαν τώρα πλησιάσει αρκετά στην οικοδομή και ο Χόουλαντ πρόσεξε ότι ήταν καμμένη από μεγάλους καμμούς δένδρων. 'Εκείνο που του έκανε έντυψη, όμως, ήταν ότι δεν διακρίνε πουθενά ούτε πόρτα, ούτε παράθυρο.

Ο 'Ιντόριο τον ώδηγησε εμπρός σε μία στρουγγυλή τρύπα, που χανόταν στο βάθος των σκοτεινών. Ήταν η είσοδος της περιέρης οικοδομής. Σφιγμένοι ο ένας κοντά στον άλλον, προχώρησαν στο εσωτερικό. Πάνω από τα κεφάλια τους, τα σκυλιά ουρλιάζαν πάντα. 'Εκτός από την πνιγμένη ανάσα τους, κανένα άλλο ήχος ζωής δεν έφθανε απ' αυτή τους. 'Όστόσο, το χέρι του μινάδος σφιγγόταν ολοένα και περισσότερο πάνω στο χέρι του μηχανικού, όσο προχωρούσαν μέσα στο σκοτάδι και το σιωπηλό μυστήριο αυτού του σπιτιού.

Σε λίγο, άκούσθηκε το τρίξιμο μιας πόρτας, που ο 'Ιντόριο έσπρωχνε με δύναμη. Βρισκόταν μέσα σ' ένα χαμηλό δωμάτιο, που δεν είχε κανένα άλλο άνοιγμα, εκτός από την πόρτα που είχαν διασκελίσσει. Όλη του την επίπλωση, την αποτελούσαν ένα τραπέζι δυο καρέκλες, μία σόμπα και ένα είδος κρεβατιού από σανίδες, σε μία γωνία του τοίχου. Ο μινάς άναψε μία λάμπα, που κρεμόταν από το ταβάνι.

Το δωμάτιο αυτό έμοιαζε σαν κελλί φυλάκης και ο Χόουλαντ στήριξε τα γεμάτα αγωνία βλέμματα του πάνω στον 'Ιντόριο, ζητώντας να μάθει τι εσπίασαν όλα αυτά.

Προτού ν' άπαντήσει, εκείνος έκλεισε την πόρτα, τράβηξε το σύρτη και έπειτα ήρθε να καθίση κοντά στο τραπέζι. Φαινόταν σαν να εξετάζει με προσοχή το πρόσωπο του συντρόφου του, κάτω από το ασθενικό φως της λάμπας.

- Κύριε, είπε στο τέλος, στοιχηματίζω ότι δεν μπορείτε να μαντέψετε που βρισκόμαστε!

Ο Χόουλαντ δεν έδωσε καμμία άπάντηση, περιμένοντας τη συνέχεια.

- Εάν έμεναν από πολύν καιρό σ' αυτά τα μέρη, εξακολουθούσε ο μινάς, θα είχατε άκουσει να γίνεται λόγος για το άντρο του θανάτου. Είπε ακριβώς το σπιν-τι, όπου βρισκόμαστε. Άλλοτε, ήταν ένας άχυρος σταθμός της 'Εταιρείας του όρκου του Χούδσων.

Όταν ήρουν πολύ μικρός, η εύλογια πέρασε από εδώ και οι άνθρωποι που έμεναν σ' αυτό το σπίτι πέθαναν ως τον τελευταίο. Πριν από δεκαοκτώ χρόνια, ξαναγύρισε και πάλι και σκότωσε όλους όσους είχαν καταφύγει στο άντρο του θανάτου. 'Από τότε, το σπίτι εγκαταλείφθηκε στις κουκουθάνιες και στα νυκτοπούλια και από την Αλαμπόκα έως τον όρμιο, κανένα άνθρωπο δεν θά τολμούσε να πλησιάσει σ' αυτό. Να γιατί δεν διατρέχετε κανένα κίνδυνο! Έκα-

- Δεν έμπειρος ο Χόουλαντ. 'Από ποιόν ή από τί;

- Από εκείνους που θέλουν να σας σκοτώσουν. 'Αρνηθήκατε να επιστρέψετε στο τόπος. Για να σας σώση, λοιπόν, η ώραία Νότο. Για να σας σώση, λοιπόν, η ώραία Νότο. Για να σας σώση, λοιπόν, η ώραία Νότο.

Πάνω να σας σώση, λοιπόν, η ώραία Νότο. Για να σας σώση, λοιπόν, η ώραία Νότο. Για να σας σώση, λοιπόν, η ώραία Νότο.

Πάνω να σας σώση, λοιπόν, η ώραία Νότο. Για να σας σώση, λοιπόν, η ώραία Νότο. Για να σας σώση, λοιπόν, η ώραία Νότο.

Πάνω να σας σώση, λοιπόν, η ώραία Νότο. Για να σας σώση, λοιπόν, η ώραία Νότο. Για να σας σώση, λοιπόν, η ώραία Νότο.

Πάνω να σας σώση, λοιπόν, η ώραία Νότο. Για να σας σώση, λοιπόν, η ώραία Νότο. Για να σας σώση, λοιπόν, η ώραία Νότο.

Πάνω να σας σώση, λοιπόν, η ώραία Νότο. Για να σας σώση, λοιπόν, η ώραία Νότο. Για να σας σώση, λοιπόν, η ώραία Νότο.

Πάνω να σας σώση, λοιπόν, η ώραία Νότο. Για να σας σώση, λοιπόν, η ώραία Νότο. Για να σας σώση, λοιπόν, η ώραία Νότο.

Πάνω να σας σώση, λοιπόν, η ώραία Νότο. Για να σας σώση, λοιπόν, η ώραία Νότο. Για να σας σώση, λοιπόν, η ώραία Νότο.

Πάνω να σας σώση, λοιπόν, η ώραία Νότο. Για να σας σώση, λοιπόν, η ώραία Νότο. Για να σας σώση, λοιπόν, η ώραία Νότο.

αίσθανόμαι μία περίεργη συμπάθεια για σας, παρ' την επιθυμία που έχω να σας σκοτώσω.

Λέγοντας αυτά, άνασκησθηκε, τράβηξε το σύρτη και άνοιξε την πόρτα. Την ίδια στιγμή, άκούσθηκε και πάλι το ουρλιασμα των σκυλιών.

- Δεν σας είχα ειπή ότι ο θάνατος πέρασε από εδώ; Έκαμε. Ένας άνθρωπος ζούσε σ' αυτά τα μέρη, έπειτα από το τελευταίο πέραςμα της εύλογιας. Κατάντησε τρελλός, αφού έχασε τη γυναίκα και όλα του τα παιδιά. Έμενε σε μία μικρή καλύβα, εδώ πιο κάτω, στην άκρη του βουνού. Όταν προχώρησε μόνος μου πρό όλί-γους, είδα επάνω από την καλύβα τον ένα, κλαδί έλατου, με μία σημαία δεμένη σ' αυτό. Όταν η εύλογια ή η πανώλης μάς επισκέπτονται, καρφώνουμε μία κόκκινη σημαία. Αυτό αποτελεί έναν από τους απαραίτους νόμους μας. 'Η σημαία, λοιπόν, που βρίσκεται πάνω στην καλύβα είναι κομματιασμένη. Αυτό σημαίνει ότι ο άνθρωπος που έμενε εκεί έχει πεθάνει από κάμποσο καιρό.

Ο Χόουλαντ δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μίαν ανατριχίλα.

- Πέθανε από εύλογια; ρώτησε.

- Και βέβαια!

- Έμειναν σιωπηλοί για μερικές στιγμές.

Έπειτα, ο 'Ιντόριο είπε:

- Θα με περιμένετε εδώ, ως πού να ξαναγυρίσω.

Έκλεισε την πόρτα πίσω του και τράβηξε τον σύρτη που βρισκόταν απ' έξω.

Έπειτα από μερικά λεπτά, είχε γυρίσει, φέρνοντας μαζί του ένα μεγάλο πακέτο και μία νταγκάνα.

- Υπάρχουν αρκετά εύλα πίσω από τη σόμπα, κύριε, είπε. Έπιγα και σε έφερα από το έλκυθρο νερό και τρόφιμα, άρκε-τά για μία εβδομάδα, καθώς και μερικά γυναικία για το κρεβάτι σας. Τώρα θα λύσω τα χέρια σας.

- Δεν πιστεύω να θέλεις να πής ότι θα με άφησες μόνον εδώ, μέσα σ' αυτό το βρωμερό κελλί; φώναξε ο Χόουλαντ.

- Μήπως αυτό το κελλί δεν αξίζει περισσότερο από έναν τάφο; Θα γυρίσω σε τέσσερες ή πέντε ημέρες.

Από τη μισάνοικτη πόρτα, το άπαισιο ουρλιασμα των σκυλιών άκούσθηκε άλλη μία φορά και ο Χόουλαντ έπιασε τον μινά-δο από το μπράτσο, με ύφος άπειλητικό.

- Και αν δεν ξαναγυρίσεις, Ματέο; Τι θα άπογίνω εγώ;

Ο 'Ιντόριο γέλασε ειρωνικά.

- Τι θα άπογινετε; Θα πεθάνετε με δηλ-σας την άνεση, κύριε, πράγμα που είναι καλύτερο από το να ανατιναχθείτε πάνω σ' ένα κιβώτιο με δυναμίτιδα. 'Αλλά θα ξαναγυρίσω! Σας δίνω το λόγο μου γι' αυτό. Καλή νύχτα!

Τράβηξε σε λίγο τον εξωτερικό σύρτη της πόρτας και τα βήματα του χάθηκαν σε λίγο πίσω από το σπιν-τι.

Ο Χόουλαντ είχεν άπομείνει άκίνητος. Και χρειάσθηκε να περάση πολλή ώρα, ως πού να σκεφθεί ότι έτρεπε από το κρύο. Εύτυχως, δεν ήρθε καμμία δυσκολία στο άναμμα της σόμπας. Μία ευχάριστη ζέση απλώθηκε άμέσως μέσα στο μικρό δωμάτιο.

Ο νέος άναψε κατόπιν την πίπα του και, πράγμα που ήταν πολύ περίεργο, άισθανόθηκε μία άσυνήθιστη ευεξία, που έρχόταν σε αντίθεση με τους κόπους και τις δοκιμασίες των τελευταίων ημερών.

Έπιτέλους, ήταν μόνος και, για μία δολοφονία βδομάδα, δεν θα είχε να κάνει τίποτε άλλο, από το να τρώη, να καπνίζη και να κοιμάται. Το εύχρημα ήταν πως είχαν αρκετό καπνό μαζί του. Από τ' άλλο μέρος, οι προμήθειες που του είχε φέρει ο 'Ιντόριο, όπως μπόρεσε να εξακριβώση, άνοίγοντας το δέμα, θα μπορούσαν να του φθάσουν για περισσότερο από εφτά ημέρες.

Κάθισε έπειτα στην καρέκλα, έβαλε τα πόδια του πάνω στο τραπέζι και παραδόθηκε στις σκέψεις του.

- Τι να φαντάζεται ο Μακντόναλντ για όλ' αυτά; έκανε ξαφνικά.

Πραγματικά, τι θα έκανε όταν ο Τζακ-πλν θα του έβρινε το νερό ότι ο Χόουλαντ είχε πέσει χωρίς άμφωβλία, και είδοποιούσε άμέσως την 'Εταιρεία και να περιμένε να του στείλουν έναν άλλο μηχανικό.

Ο Χόουλαντ καταλάβαινε τώρα γιατί η Γιάλλα του είχε φέρη μ' έναν τρόπο τόσο περίεργο κατά την τελευταία τους συνάντηση. Το σχέδιο της ήταν αρκετά πρωτότυπο και ο μοναδικός σκοπός της ή δική του σωτηρία.

Ήταν φανερό πως από τις συνομιλίες της με τους έχθρους του - γιατί δεν υπήρχε καμμία άμφωβλία πως βρισκόταν σε στενό σύνδεσμο μαζί τους - είχε μάθει ότι έτοιμασαν κάποια καινούργια έπισηο εναντίον του, έπειτα από την άποτυχία της τελευταίας άποπειρας των μέσα στη σπράγγα.

Όταν φανερό πως από τις συνομιλίες της με τους έχθρους του - γιατί δεν υπήρχε καμμία άμφωβλία πως βρισκόταν σε στενό σύνδεσμο μαζί τους - είχε μάθει ότι έτοιμασαν κάποια καινούργια έπισηο εναντίον του, έπειτα από την άποτυχία της τελευταίας άποπειρας των μέσα στη σπράγγα.

Όταν φανερό πως από τις συνομιλίες της με τους έχθρους του - γιατί δεν υπήρχε καμμία άμφωβλία πως βρισκόταν σε στενό σύνδεσμο μαζί τους - είχε μάθει ότι έτοιμασαν κάποια καινούργια έπισηο εναντίον του, έπειτα από την άποτυχία της τελευταίας άποπειρας των μέσα στη σπράγγα.

Όταν φανερό πως από τις συνομιλίες της με τους έχθρους του - γιατί δεν υπήρχε καμμία άμφωβλία πως βρισκόταν σε στενό σύνδεσμο μαζί τους - είχε μάθει ότι έτοιμασαν κάποια καινούργια έπισηο εναντίον του, έπειτα από την άποτυχία της τελευταίας άποπειρας των μέσα στη σπράγγα.

Όταν φανερό πως από τις συνομιλίες της με τους έχθρους του - γιατί δεν υπήρχε καμμία άμφωβλία πως βρισκόταν σε στενό σύνδεσμο μαζί τους - είχε μάθει ότι έτοιμασαν κάποια καινούργια έπισηο εναντίον του, έπειτα από την άποτυχία της τελευταίας άποπειρας των μέσα στη σπράγγα.

Όταν φανερό πως από τις συνομιλίες της με τους έχθρους του - γιατί δεν υπήρχε καμμία άμφωβλία πως βρισκόταν σε στενό σύνδεσμο μαζί τους - είχε μάθει ότι έτοιμασαν κάποια καινούργια έπισηο εναντίον του, έπειτα από την άποτυχία της τελευταίας άποπειρας των μέσα στη σπράγγα.

Όταν φανερό πως από τις συνομιλίες της με τους έχθρους του - γιατί δεν υπήρχε καμμία άμφωβλία πως βρισκόταν σε στενό σύνδεσμο μαζί τους - είχε μάθει ότι έτοιμασαν κάποια καινούργια έπισηο εναντίον του, έπειτα από την άποτυχία της τελευταίας άποπειρας των μέσα στη σπράγγα.

Όταν φανερό πως από τις συνομιλίες της με τους έχθρους του - γιατί δεν υπήρχε καμμία άμφωβλία πως βρισκόταν σε στενό σύνδεσμο μαζί τους - είχε μάθει ότι έτοιμασαν κάποια καινούργια έπισηο εναντίον του, έπειτα από την άποτυχία της τελευταίας άποπειρας των μέσα στη σπράγγα.

Όταν φανερό πως από τις συνομιλίες της με τους έχθρους του - γιατί δεν υπήρχε καμμία άμφωβλία πως βρισκόταν σε στενό σύνδεσμο μαζί τους - είχε μάθει ότι έτοιμασαν κάποια καινούργια έπισηο εναντίον του, έπειτα από την άποτυχία της τελευταίας άποπειρας των μέσα στη σπράγγα.

Όταν φανερό πως από τις συνομιλίες της με τους έχθρους του - γιατί δεν υπήρχε καμμία άμφωβλία πως βρισκόταν σε στενό σύνδεσμο μαζί τους - είχε μάθει ότι έτοιμασαν κάποια καινούργια έπισηο εναντίον του, έπειτα από την άποτυχία της τελευταίας άποπειρας των μέσα στη σπράγγα.

Όταν φανερό πως από τις συνομιλίες της με τους έχθρους του - γιατί δεν υπήρχε καμμία άμφωβλία πως βρισκόταν σε στενό σύνδεσμο μαζί τους - είχε μάθει ότι έτοιμασαν κάποια καινούργια έπισηο εναντίον του, έπειτα από την άποτυχία της τελευταίας άποπειρας των μέσα στη σπράγγα.

Όταν φανερό πως από τις συνομιλίες της με τους έχθρους του - γιατί δεν υπήρχε καμμία άμφωβλία πως βρισκόταν σε στενό σύνδεσμο μαζί τους - είχε μάθει ότι έτοιμασαν κάποια καινούργια έπισηο εναντίον του, έπειτα από την άποτυχία της τελευταίας άποπειρας των μέσα στη σπράγγα.

Όταν φανερό πως από τις συνομιλίες της με τους έχθρους του - γιατί δεν υπήρχε καμμία άμφωβλία πως βρισκόταν σε στενό σύνδεσμο μαζί τους - είχε μάθει ότι έτοιμασαν κάποια καινούργια έπισηο εναντίον του, έπειτα από την άποτυχία της τελευταίας άποπειρας των μέσα στη σπράγγα.

Όταν φανερό πως από τις συνομιλίες της με τους έχθρους του - γιατί δεν υπήρχε καμμία άμφωβλία πως βρισκόταν σε στενό σύνδεσμο μαζί τους - είχε μάθει ότι έτοιμασαν κάποια καινούργια έπισηο εναντίον του, έπειτα από την άποτυχία της τελευταίας άποπειρας των μέσα στη σπράγγα.

Όταν φανερό πως από τις συνομιλίες της με τους έχθρους του - γιατί δεν υπήρχε καμμία άμφωβλία πως βρισκόταν σε στενό σύνδεσμο μαζί τους - είχε μάθει ότι έτοιμασαν κάποια καινούργια έπισηο εναντίον του, έπειτα από την άποτυχία της τελευταίας άποπειρας των μέσα στη σπράγγα.

Όταν φανερό πως από τις συνομιλίες της με τους έχθρους του - γιατί δεν υπήρχε καμμία άμφωβλία πως βρισκόταν σε στενό σύνδεσμο μαζί τους - είχε μάθει ότι έτοιμασαν κάποια καινούργια έπισηο εναντίον του, έπειτα από την άποτυχία της τελευταίας άποπειρας των μέσα στη σπράγγα.

Όταν φανερό πως από τις συνομιλίες της με τους έχθρους του - γιατί δεν υπήρχε καμμία άμφωβλία πως βρισκόταν σε στενό σύνδεσμο μαζί τους - είχε μάθει ότι έτοιμασαν κάποια καινούργια έπισηο εναντίον του, έπειτα από την άποτυχία της τελευταίας άποπειρας των μέσα στη σπράγγα.

Όταν φανερό πως από τις συνομιλίες της με τους έχθρους του - γιατί δεν υπήρχε καμμία άμφωβλία πως βρισκόταν σε στενό σύνδεσμο μαζί τους - είχε μάθει ότι έτοιμασαν κάποια καινούργια έπισηο εναντίον του, έπειτα από την άποτυχία της τελευταίας άποπειρας των μέσα στη σπράγγα.

Όταν φανερό πως από τις συνομιλίες της με τους έχθρους του - γιατί δεν υπήρχε καμμία άμφωβλία πως βρισκόταν σε στενό σύνδεσμο μαζί τους - είχε μάθει ότι έτοιμασαν κάποια καινούργια έπισηο εναντίον του, έπειτα από την άποτυχία της τελευταίας άποπειρας των μέσα στη σπράγγα.

Όταν φανερό πως από τις συνομιλίες της με τους έχθρους του - γιατί δεν υπήρχε καμμία άμφωβλία πως βρισκόταν σε στενό σύνδεσμο μαζί τους - είχε μάθει ότι έτοιμασαν κάποια καινούργια έπισηο εναντίον του, έπειτα από την άποτυχία της τελευταίας άποπειρας των μέσα στη σπράγγα.

Όταν φανερό πως από τις συνομιλίες της με τους έχθρους του - γιατί δεν υπήρχε καμμία άμφωβλία πως βρισκόταν σε στενό σύνδεσμο μαζί τους - είχε μάθει ότι έτοιμασαν κάποια καινούργια έπισηο εναντίον του, έπειτα από την άποτυχία της τελευταίας άποπειρας των μέσα στη σπράγγα.

Όταν φανερό πως από τις συνομιλίες της με τους έχθρους του - γιατί δεν υπήρχε καμμία άμφωβλία πως βρισκόταν σε στενό σύνδεσμο μαζί τους - είχε μάθει ότι έτοιμασαν κάποια καινούργια έπισηο εναντίον του, έπειτα από την άποτυχία της τελευταίας άποπειρας των μέσα στη σπράγγα.

Όταν φανερό πως από τις συνομιλίες της με τους έχθρους του - γιατί δεν υπήρχε καμμία άμφωβλία πως βρισκόταν σε στενό σύνδεσμο μαζί τους - είχε μάθει ότι έτοιμασαν κάποια καινούργια έπισηο εναντίον του, έπειτα από την άποτυχία της τελευταίας άποπειρας των μέσα στη σπράγγα.

Όταν φανερό πως από τις συνομιλίες της με τους έχθρους του - γιατί δεν υπήρχε καμμία άμφωβλία πως βρισκόταν σε στενό σύνδεσμο μαζί τους - είχε μάθει ότι έτοιμασαν κάποια καινούργια έπισηο εναντίον του, έπειτα από την άποτυχία της τελευταίας άποπειρας των μέσα στη σπράγγα.

Όταν φανερό πως από τις συνομιλίες της με τους έχθρους του - γιατί δεν υπήρχε καμμία άμφωβλία πως βρισκόταν σε στενό σύνδεσμο μαζί τους - είχε μάθει ότι έτοιμασαν κάποια καινούργια έπισηο εναντίον του, έπειτα από την άποτυχία της τελευταίας άποπειρας των μέσα στη σπράγγα.

Όταν φανερό πως από τις συνομιλίες της με τους έχθρους του - γιατί δεν υπήρχε καμμία άμφωβλία πως βρισκόταν σε στενό σύνδεσμο μαζί τους - είχε μάθει ότι έτοιμασαν κάποια καινούργια έπισηο εναντίον του, έπειτα από την άποτυχία της τελευταίας άποπειρας των μέσα στη σπράγγα.

Όταν φανερό πως από τις συνομιλίες της με τους έχθρους του - γιατί δεν υπήρχε καμμία άμφωβλία πως βρισκόταν σε στενό σύνδεσμο μαζί τους - είχε μάθει ότι έτοιμασαν κάποια καινούργια έπισηο εναντίον του, έπειτα από την άποτυχία της τελευτα

ΟΙ ΑΚΤΙΝΕΣ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Οι τρεις Γάλλοι μεταφέρουν το Χάρτιαν και την ερωμένη του σε μια παλιά στρατιωτική αποθήκη, σε μια απομονωμένη συνοικία του Παρισιού. Εκεί ο Καρτιέ, με το πιστόλι στο χέρι ανακρίνει το Γερμανό αρχικατάσκοπο. Ο Χάρτιαν δεν ένοιαζε για μιλήρη. Τρομοκρατείται όμως η ερωμένη του, η οποία αποκάλυψε ότι η μηνητή του Καρτιέ κρατείται στο υπόγειο του μεγάρου της, το οποίο, πάνω στη βία τους, οι τρεις Γάλλοι δεν έρυνθσαν. Ο Καρτιέ ετοιμάζεται να τρέξει να ελευθερώσει την ερωμένη του. Έπεισιν όμως ο Ζάκ κι' ο Ντελπί και τον πείθουν, ότι πρέπει να αναλάβουν αυτόν την απεικονιστική της νέας.

14ον —Το σημείωμα μπορεί να τους γράψει, αλλά μπορεί να τους φανή ύποπτο. Ωστόσο... Η αγωνία του δεν είχε όρια. Η ώρα περνούσε. Σε λίγο θα ημιέρωνε. —Οι πρόκειται να γίνη πρέπει να γίνη τώρα άμεσως, είπε ο Ζάκ.

—Αυτό είν' αλήθεια, Ζάκ, αλλά γιατί να ριφικιδομένης συ κι' ο Ντελπί; Έγώ πρέπει ν' αναλάβω αυτή τη δουλειά.

—Οχι, όχι, φώναξε ο αστυνομικός. Σεις οι δυο θα μείνετε εδώ και θα πάω εγώ. Είμαι αστυνομικός και μπορώ να μω' έλευθερα παντού. Ποιος θα με υποψισθή;

Ο Ντελπί είχε δειχό. Ο Καρτιέ το έδειξε μ' εννοιασμένη το χέρι.

—Αγαπητέ μου Ντελπί, του είπα, έχεις γενναία καρδιά, είσαι ανέναντος φίλος και σύντροφος. Την καλωσύνη σου αυτή δεν θα την ξεχάσω ποτέ.

—Καλωσύνη; Για ποιά καλωσύνη μιλάτε; απόρησε ο Ντελπί. Κάτω το καθήκον μου. Τι σημασία έχει αν η νέα που κρατείται στο μέγαρο είνε μηνητή σου; Μήπως δεν είνε μια Γαλλίδα φυλακισμένη από τους άρχιους τους Γερμανούς;

Ετοιμάσθηκε συγχρόνως να φύγουν. Ο Καρτιέ το ξανάφανε το χέρι και τον πήγε ως την πόρτα. Ο Ντελπί χάρθηκε στο σκοτάδι.

Σε λίγα δευτερόλεπτα ακούστηκε το αυτοκίνητο πουφούγε. Ο Καρτιέ άφησε ένα στεναγμό άνακουφιστός.

—Ο Θεός να τον βοηθήσει να φτάση εγκαίρως, ψιθύρισε.

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ —Το αυτοκίνητο έφτασε έξω από το μέγαρο, μα στάθηκε σ' άρκετη απόσταση στο σκοτάδι.

Ο Ντελπί κατέβηκε, προχώρησε, έφτασε μπρος στην πόρτα του μεγάρου κι' άρχισε να βηματίζει πάνω κάτω, με τα μάτια προς την πρόσοψη του κτιρίου.

—Ολα ήταν ήσυχια. Τίποτε δεν έδειχνε ότι βρισκόταν άνθρωπος εκεί μέσα. —Αν όμως έπρόκειτο περί καγίδος;

Πειραμαμένος αστυνομικός ο Ντελπί δεν έδειξε καμιά βία. —Εξακολούθησε το πήγαινε. —Ελα, σαν εδουλειώτος αστυνομικός που φρονεί για την ασφάλεια των πολιτών.

Συγχρόνως το μικρό του βολάν, έφτασε να βρή μια δικαιολογία για να μη στο μέγαρο και με λίγα λόγια σε περιέγραφε.

ροσάτη της και κίεσε σ' αλη του τη δύναμη.

Η πόρτα ήταν γερή, μα υποχώρησε κάπως.

—Φύγετε από πίσω, φώναξε ο Ντελπί.

Και συγχρόνως έπεσε πάνω στην πόρτα μ' όλη τη δύναμη του σώματος του. Η κλειδαριά έσπασε και η πόρτα άνοιξε διάπλατα.

Με τη φόρα που είχε ο Ντελπί βρέθηκε στη μέση του δωματίου. Γύρω του ήταν βαθύ σκοτάδι.

—Αναψε πάλι το φανό του. Δύο γυναίκες έστεκαν εμπρός του τρομαγμένες. Μάντεψε άμέσως ποιές ήταν: Η μηνητή του Καρτιέ ή μια, ή υπηρέτρια της ή άλλη.

Η φτωχή νέα ήταν εξαιρετικά καταβεβλημένη. Η διαμονή στο φρικτό εκείνο υπόγειο δωματίο, η στέρσις της ελευθερίας της, η αγωνία της την είχαν τσακίσει.

—Ηταν τριετής γλωή και μαύροι κύκλοι απλώνονταν γύρω στα άκρα της μάτιας.

Οι δυο γυναίκες κύτταξαν τον αστυνομικό κατάπληκτες, άνησες.

—Με συγχωρήτε για τον τρόπο που έστάθηκα στη φυλακή σας, είπε ο Ντελπί. Μα δε μπορούσα να γίνη άλλωστε. Θα σας εξηγήσω άργότερα. Προς το παρόν πρέπει να φύγουμε, να φύγουμε το γρηγορότερα.

—Με φούγουμε; Εξοφίσαν οι δυο γυναίκες, σαν να μην πίστευαν στ' αυτά τους.

Ο Ντελπί χαμογέλασε Ικανοποιημένος.

Γύρισε κατόπι στη Μαρσελίνα, αποκλήθηκε ελαφρά και τη ρώτησε:

—Η δεσποινίς Σαδέρ; —Μάλιστα, κύριε. Σεις ποιός είσαστε;

—Σας το είπα προηγουμένως, δεσποινίς, φίλος.

—Φίλος;... —Ναι, φίλος, συνεργάτης του κ. Καρτιέ.

Τα μάτια της Μαρσελίνας άστράψαν γεμάτα φόβος έλπίδος.

—Αλήθεια, κύριε; ρώτησε με φωνή ποθέρμε.

—Ναι, δεσποινίς. Ήρθα εδώ για να σας αποδώσω την ελευθερία σας.

—Και ο Ζάν; Ποι είνε ο Ζάν; —Βρίσκεται σ' ασφαλές μέρος και μας περιμένει. Δεν πρέπει όμως να χάνουμε καιρό. Το μέρος εδώ είνε επικίνδυνο. Πρέπει να φύγουμε.

Η Μαρσελίνα δεν δίστασε καθόλου.

—Είμαστε έτοιμες, είπε. Κι' άφησε ένα στεναγμό άνακουφιστός ρίχνοντας ένα βλέμμα στην άπαισία φυλακή της, στην

πορτα της και κίεσε σ' αλη του τη δύναμη.

Η πόρτα ήταν γερή, μα υποχώρησε κάπως.

—Φύγετε από πίσω, φώναξε ο Ντελπί.

ροσάτη της και κίεσε σ' αλη του τη δύναμη.

Η πόρτα ήταν γερή, μα υποχώρησε κάπως.

—Φύγετε από πίσω, φώναξε ο Ντελπί.

Και συγχρόνως έπεσε πάνω στην πόρτα μ' όλη τη δύναμη του σώματος του. Η κλειδαριά έσπασε και η πόρτα άνοιξε διάπλατα.

Με τη φόρα που είχε ο Ντελπί βρέθηκε στη μέση του δωματίου. Γύρω του ήταν βαθύ σκοτάδι.

—Αναψε πάλι το φανό του. Δύο γυναίκες έστεκαν εμπρός του τρομαγμένες. Μάντεψε άμέσως ποιές ήταν: Η μηνητή του Καρτιέ ή μια, ή υπηρέτρια της ή άλλη.

Η φτωχή νέα ήταν εξαιρετικά καταβεβλημένη. Η διαμονή στο φρικτό εκείνο υπόγειο δωματίο, η στέρσις της ελευθερίας της, η αγωνία της την είχαν τσακίσει.

—Ηταν τριετής γλωή και μαύροι κύκλοι απλώνονταν γύρω στα άκρα της μάτιας.

Οι δυο γυναίκες κύτταξαν τον αστυνομικό κατάπληκτες, άνησες.

—Με συγχωρήτε για τον τρόπο που έστάθηκα στη φυλακή σας, είπε ο Ντελπί. Μα δε μπορούσα να γίνη άλλωστε. Θα σας εξηγήσω άργότερα. Προς το παρόν πρέπει να φύγουμε, να φύγουμε το γρηγορότερα.

—Με φούγουμε; Εξοφίσαν οι δυο γυναίκες, σαν να μην πίστευαν στ' αυτά τους.

Ο Ντελπί χαμογέλασε Ικανοποιημένος.

Γύρισε κατόπι στη Μαρσελίνα, αποκλήθηκε ελαφρά και τη ρώτησε:

—Η δεσποινίς Σαδέρ; —Μάλιστα, κύριε. Σεις ποιός είσαστε;

—Σας το είπα προηγουμένως, δεσποινίς, φίλος.

—Φίλος;... —Ναι, φίλος, συνεργάτης του κ. Καρτιέ.

Τα μάτια της Μαρσελίνας άστράψαν γεμάτα φόβος έλπίδος.

—Αλήθεια, κύριε; ρώτησε με φωνή ποθέρμε.

—Ναι, δεσποινίς. Ήρθα εδώ για να σας αποδώσω την ελευθερία σας.

—Και ο Ζάν; Ποι είνε ο Ζάν; —Βρίσκεται σ' ασφαλές μέρος και μας περιμένει. Δεν πρέπει όμως να χάνουμε καιρό. Το μέρος εδώ είνε επικίνδυνο. Πρέπει να φύγουμε.

Η Μαρσελίνα δεν δίστασε καθόλου.

—Είμαστε έτοιμες, είπε. Κι' άφησε ένα στεναγμό άνακουφιστός ρίχνοντας ένα βλέμμα στην άπαισία φυλακή της, στην

πορτα της και κίεσε σ' αλη του τη δύναμη.

Η πόρτα ήταν γερή, μα υποχώρησε κάπως.

—Φύγετε από πίσω, φώναξε ο Ντελπί.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ

Ο Άμερικανός πολεμικός ανταποκριτής Κουέντιν Ρέυνολτς είχε την ευκαιρία να επισκεφθή τη Ρωσία, κατά τα τέλη του πολέμου. Στη Μόσχα, γνώρισε δυο απ' τους πιο αντιπροσωπευτικούς τύπους των γυναικών που πρόσφεραν μάχιμες υπηρεσίες στον Έρυθρό Στρατό, και τους τρεις συνέντευξε, την οποία δημοσίευσε κατόπι τον περιοδικό Γουόρντλντ Ντρίτσερτ.

—Όσο το δυνατό της είνε μεγάλη, τόσο η Αικατερίνη Στεφάνοβνα Νοδικόβα φαίνεται μικρούλα. Λέει ότι έκλεισε τα 19 χρόνια της, αλλά δεν δείχνει μεγαλύτερη από 15. Την λένε χαϊδευτικά «Κατιούσα».

—Ήθελε πάντα να γίνη αλεξιπτωτίστρια, και πήδησε μάλιστα κάποτε όταν ήταν 11 ετών, απ' τη στέγη του πατρικού σπιτιού της, κρατώντας μια μεταξωτή ύμπερλα της μητέρας της. Άλλα ή ομπρέλλα σκάωσε σ' ένα παραθύρο-φυλλο κι' η Κατιούσα γκρεμίστηκε στη γη, χωρίς εύτυχως να πάθη τίποτε σοβαρό!

—Αργότερα οι γονείς της πήγαν απ' το Γιαροσλάβ στη Μόσχα, για να δουλέψουν σ' εργοστάσια. Κι' έβγαλαν τη μικρή στο σχολείο. Η Κατιούσα γράφτηκε τότε σε μια σκοπευτική λέσχη κι' έμαθε να χρησιμοποιή το τουφέκι. Στα 16 χρόνια της, διδασκώθηκε τη χρήση του μυδραλλοβόλου.

Τότε ακριβώς κηρύχθηκε ο πόλεμος. Η Κατιούσα ζήτησε να καταταγί στο στρατό.

—Έχουμε άρκετους πολυβολητές, της είπαν. Μας χρειάζονται όμως γυναίκες για το κέμετωπο εργασίας.

Κι' η κοπέλλα κατατάχθηκε άμέσως σ' ένα τάγμα εργασίας, που ετοιμάζε οδυρματικά έργα έξω απ' τη Μόσχα. Η δουλειά ήταν σκληρή για ένα κορίτσι της ηλικίας της.

Μιά μέρα, μπήκε επίτηδες στην απηγορευμένη ζώνη μιας αντίεσροπικής πυροβολαρχίας. Την έπιασαν άμέσως και την πήγαν στο δικαστή.

—Όσο το δυνατό της είνε μεγάλη, τόσο η Αικατερίνη Στεφάνοβνα Νοδικόβα φαίνεται μικρούλα. Λέει ότι έκλεισε τα 19 χρόνια της, αλλά δεν δείχνει μεγαλύτερη από 15. Την λένε χαϊδευτικά «Κατιούσα».

—Ήθελε πάντα να γίνη αλεξιπτωτίστρια, και πήδησε μάλιστα κάποτε όταν ήταν 11 ετών, απ' τη στέγη του πατρικού σπιτιού της, κρατώντας μια μεταξωτή ύμπερλα της μητέρας της. Άλλα ή ομπρέλλα σκάωσε σ' ένα παραθύρο-φυλλο κι' η Κατιούσα γκρεμίστηκε στη γη, χωρίς εύτυχως να πάθη τίποτε σοβαρό!

—Αργότερα οι γονείς της πήγαν απ' το Γιαροσλάβ στη Μόσχα, για να δουλέψουν σ' εργοστάσια. Κι' έβγαλαν τη μικρή στο σχολείο. Η Κατιούσα γράφτηκε τότε σε μια σκοπευτική λέσχη κι' έμαθε να χρησιμοποιή το τουφέκι. Στα 16 χρόνια της, διδασκώθηκε τη χρήση του μυδραλλοβόλου.

Τότε ακριβώς κηρύχθηκε ο πόλεμος. Η Κατιούσα ζήτησε να καταταγί στο στρατό.

—Έχουμε άρκετους πολυβολητές, της είπαν. Μας χρειάζονται όμως γυναίκες για το κέμετωπο εργασίας.

Κι' η κοπέλλα κατατάχθηκε άμέσως σ' ένα τάγμα εργασίας, που ετοιμάζε οδυρματικά έργα έξω απ' τη Μόσχα. Η δουλειά ήταν σκληρή για ένα κορίτσι της ηλικίας της.

Μιά μέρα, μπήκε επίτηδες στην απηγορευμένη ζώνη μιας αντίεσροπικής πυροβολαρχίας. Την έπιασαν άμέσως και την πήγαν στο δικαστή.

—Όσο το δυνατό της είνε μεγάλη, τόσο η Αικατερίνη Στεφάνοβνα Νοδικόβα φαίνεται μικρούλα. Λέει ότι έκλεισε τα 19 χρόνια της, αλλά δεν δείχνει μεγαλύτερη από 15. Την λένε χαϊδευτικά «Κατιούσα».

—Ήθελε πάντα να γίνη αλεξιπτωτίστρια, και πήδησε μάλιστα κάποτε όταν ήταν 11 ετών, απ' τη στέγη του πατρικού σπιτιού της, κρατώντας μια μεταξωτή ύμπερλα της μητέρας της. Άλλα ή ομπρέλλα σκάωσε σ' ένα παραθύρο-φυλλο κι' η Κατιούσα γκρεμίστηκε στη γη, χωρίς εύτυχως να πάθη τίποτε σοβαρό!

—Αργότερα οι γονείς της πήγαν απ' το Γιαροσλάβ στη Μόσχα, για να δουλέψουν σ' εργοστάσια. Κι' έβγαλαν τη μικρή στο σχολείο. Η Κατιούσα γράφτηκε τότε σε μια σκοπευτική λέσχη κι' έμαθε να χρησιμοποιή το τουφέκι. Στα 16 χρόνια της, διδασκώθηκε τη χρήση του μυδραλλοβόλου.

Τότε ακριβώς κηρύχθηκε ο πόλεμος. Η Κατιούσα ζήτησε να καταταγί στο στρατό.

—Έχουμε άρκετους πολυβολητές, της είπαν. Μας χρειάζονται όμως γυναίκες για το κέμετωπο εργασίας.

Κι' η κοπέλλα κατατάχθηκε άμέσως σ' ένα τάγμα εργασίας, που ετοιμάζε οδυρματικά έργα έξω απ' τη Μόσχα. Η δουλειά ήταν σκληρή για ένα κορίτσι της ηλικίας της.

Μιά μέρα, μπήκε επίτηδες στην απηγορευμένη ζώνη μιας αντίεσροπικής πυροβολαρχίας. Την έπιασαν άμέσως και την πήγαν στο δικαστή.

με κωτάκι και με χειροφρεμένες. Σοφικά βρέθηκε εμπρός σ' ένα Γερμανό αξιωματικό. Έκείνος ήνακωσε τα χέρια. Όταν όμως κατάλαβε ότι είχε να κάνει με μία γυναίκα, λούσαξε και τη χτύπησε στο κεφάλι. Η Κατιούσα ξαλώστηκε, δεν ήξερε τι έκανε... κι' άδαισε πάνω του όλες τις σφαίρες του όπλου της.

Καθώς μου διηγείτο η νέα άδυπολογαγία αυτές τις περιπέτειές της, άλλαζε έσφαιρα θέμα και με ρώτησε με άφέλεια:

—Αλήθεια, είδατε τη «Λαίδη Χάμλτον»; (Ενα δημοφιλέστατο φιλμ, που παίζονταν στη Ρωσία). Έγώ το είδα τρεις φορές. Τι άρασία παίζουν η Βίβιν Λάι και ο Λόρενς Όλντερν!... Θα πάω άποψε να το ξαναδω. Κι' αύριο θα γυρίσω στο μέτωπο.

Και η μικρή Κατιούσα χαμογέλασε ξενόιαστα κι' εύτυχισμένα.

Μιά άλλη Ρωσίδα στρατιώτινα, που της πήρα συνέντευξη, ήταν η Ουλιάννα Άλεξαντρόβνα Γκολουνοκόβα. Αυτή ήταν μόνο 33 ετών, κι' όμως φαίνονταν μεσοκόπη γυναίκα του χωριού, που είχε περάσει τη ζωή της καλλιεργώντας τη γη. Είχε γεννηθή σε μία πλούσια περιφέρεια της Ουκρανίας. Ο πατέρας της, ταχυδρομικός υπάλληλος του χωριού, φρόντισε να τη μορφώσει καλά και να την κάνει θερμή πατριώτισσα. Όταν λοιπόν πέθανε ο γέρος δήμαρχος του χωριού, διάλεξαν όλοι για διάδοχό του την Ουλιάννα.

Έγινε επίσης μέλος του κόμματος στα 24 χρόνια της—μεγάλη τιμή εκ μέρους της Σοβιετικής Ένώσεως, όπου υπάρχουν μόνο 2 εκατομμύρια μέλη του κόμματος, δηλαδή 1 τοίς 100 του πληθυσμού.

—Ως δημαρχίνα, η Ουλιάννα έκανε και χρεη ειρηνοδόκου. Το χωριό έζωσε εύχαιρισμένο κι' εύτυχισμένο.

Σοφικά, έφτασε η θύελλα: οι Γερμανοί. Η Ουλιάννα δεν έφυγε, μαζί με τους περισσότερους χωρικούς. Έμεινε εκεί, ήσυχη, ψύχραιμη. Έτοιμη να κάνει ό,τι μπορούσε για ν' άνακουφίση τους συμπατριώτες της.

Όλα οι Γερμανοί την πήραν μαζί με άρκετους άλλους κατοίκους, τους πήγαν όλους σ' ένα κοντινό μοναστήρι, τους έστησαν εμπρός σ' ένα ταίχο και τους διάταξαν να γδυθούν. Η Ουλιάννα κατάλαβε ότι θα τους τοφείκταν. Ήταν η μέθοδος που έφηνιζαν οι Ούνοι, όταν καταλάμβαναν ένα χωριό. Τοφείκταν η κρεμώδης καμήτσους κατοίκους, για παραδειγματισμό των άλλων. Προτιμούσαν δε τις γυναίκες. Το άξιωμα τους ήταν: «Πρώτα τις γυναίκες και τα παιδιά». Κρεμώσαν δηλαδή τις γυναίκες κι' άφηναν τα παιδιά να πεθάνουν της πείνας.

Οι μελλοθάνατοι γδυθήκαν. Η Ουλιάννα έμεινε μόνο με τις κάλτσες και τα εσώρουχα. Κι' άρχισε τότε η διαβόκη έκτελεση. Η δημαρχίνα ένοιωσε ένα χτύπημα στο πλευρό της, έπιασε κι' έχασε τις αισθήσεις της. Όταν συνήλε, βρέθηκε στο υπόγειο του μοναστηριού, πεταγμένη ανάμεσα στα πτώματα. Οι Γερμανοί την είχαν νομίσει νεκρή. Τους άκουσε που μοιραζόντουσαν τα ρούχα των θύματων τους. Όταν έφυγαν, κατέφερε να συρθεί, ν' ανεβή τη σκάλα και ν' ζητήσει άσυλο σ' ένα γειτονικό χωριόσπιτι. Την έπαινε η γλώσσα, την έστελναν σ' άλλο σπιτί, μακρύτερα, κρυμμένη σ' ένα κάρπο με σάνο. Από κεί πήγε σιγά-σιγά ακόμα πιο μακριά, ως όπου έφτασε σε μία ελευθερή άκμα πόλη, όπου όπρηξε νοσοκομείο.

Ήταν πληγωμένη σοβαρά στο πλευρό και στον πνεύμονα. Όταν γινερωτική, αποφάσισε να γίνη «πατριζόνα». Δεν είχε πιασει ποτέ όπλο στα χέρια της, αλλά δεν άργησε να μάθι τη χρήση του. Πολεμούσε επί 2 χρόνια τον έχθρο της χώρας της. Κι' εύτυχως να ίση επί τέλους άεσθρη την πατρίδα της.

Όλα οι Γερμανοί την πήραν μαζί με άρκετους άλλους κατοίκους, τους πήγαν όλους σ' ένα κοντινό μοναστήρι, τους έστησαν εμπρός σ' ένα ταίχο και τους διάταξαν να γδυθούν. Η Ουλιάννα κατάλαβε ότι θα τους τοφείκταν. Ήταν η μέθοδος που έφηνιζαν οι Ούνοι, όταν καταλάμβαναν ένα χωριό. Τοφείκταν η κρεμώδης καμήτσους κατοίκους, για παραδειγματισμό των άλλων. Προτιμούσαν δε τις γυναίκες. Το άξιωμα τους ήταν: «Πρώτα τις γυναίκες και τα παιδιά». Κρεμώσαν δηλαδή τις γυναίκες κι' άφηναν τα παιδιά να πεθάνουν της πείνας.

Οι μελλοθάνατοι γδυθήκαν. Η Ουλιάννα έμεινε μόνο με τις κάλτσες και τα εσώρουχα. Κι' άρχισε τότε η διαβόκη έκτελεση. Η δημαρχίνα ένοιωσε ένα χτύπημα στο πλευρό της, έπιασε κι' έχασε τις αισθήσεις της. Όταν συνήλε, βρέθηκε στο υπόγειο του μοναστηριού, πεταγμένη ανάμεσα στα πτώματα. Οι Γερμανοί την είχαν νομίσει νεκρή. Τους άκουσε που μοιραζόντουσαν τα ρούχα των θύματων τους. Όταν έφυγαν, κατέφερε να συρθεί, ν' ανεβή τη σκάλα και ν' ζητήσει άσυλο σ' ένα γειτονικό χωριόσπιτι. Την έπαινε η γλώσσα, την έστελναν σ' άλλο σπιτί, μακρύτερα, κρυμμένη σ' ένα κάρπο με σάνο. Από κεί πήγε σιγά-σιγά ακόμα πιο μακριά, ως όπου έφτασε σε μία ελευθερή άκμα πόλη, όπου όπρηξε νοσοκομείο.

Ήταν πληγωμένη σοβαρά στο πλευρό και στον πνεύμονα. Όταν γινερωτική, αποφάσισε να γίνη «πατριζόνα». Δεν είχε πιασει ποτέ όπλο στα χέρια της, αλλά δεν άργησε να μάθι τη χρήση του. Πολεμούσε επί 2 χρόνια τον έχθρο της χώρας της. Κι' εύτυχως να ίση επί τέλους άεσθρη την πατρίδα της.

Όλα οι Γερμανοί την πήραν μαζί με άρκετους άλλους κατοίκους, τους πήγαν όλους σ' ένα κοντινό μοναστήρι, τους έστησαν εμπρός σ' ένα ταίχο και τους διάταξαν να γδυθούν. Η Ουλιάννα κατάλαβε ότι θα τους τοφείκταν. Ήταν η μέθοδος που έφηνιζαν οι Ούνοι, όταν καταλάμβαναν ένα χωριό. Τοφείκταν η κρεμώδης καμήτσους κατοίκους, για παραδειγματισμό των άλλων. Προτιμούσαν δε τις γυναίκες. Το άξιωμα τους ήταν: «Πρώτα τις γυναίκες και τα παιδιά». Κρεμώσαν δηλαδή τις γυναίκες κι' άφηναν τα παιδιά να πεθάνουν της πείνας.

Οι μελλοθάνατοι γδυθήκαν. Η Ουλιάννα έμεινε μόνο με τις κάλτσες και τα εσώρουχα. Κι' άρχισε τότε η διαβόκη έκτελεση. Η δημαρχίνα ένοιωσε ένα χτύπημα στο πλευρό της, έπιασε κι' έχασε τις αισθήσεις της. Όταν συνήλε, βρέθηκε στο υπόγειο του μοναστηριού, πεταγμένη ανάμεσα στα πτώματα. Οι Γερμανοί την είχαν νομίσει νεκρή. Τους άκουσε που μοιραζόντουσαν τα ρούχα των θύματων τους. Όταν έφυγαν, κατέφερε να συρθεί, ν' ανεβή τη σκάλα και ν' ζητήσει άσυλο σ' ένα γειτονικό χωριόσπιτι. Την έπαινε η γλώσσα, την έστελναν σ' άλλο σπιτί, μακρύτερα, κρυμμένη σ' ένα κάρπο με σάνο. Από κεί πήγε σιγά-σιγά ακόμα πιο μακριά, ως όπου έφτασε σε μία ελευθερή άκμα πόλη, όπου όπρηξε νοσοκομείο.

Ήταν πληγωμένη σοβαρά στο πλευρό και στον πνεύμονα. Όταν γινερωτική, αποφάσισε να γίνη «πατριζόνα». Δεν είχε πιασει ποτέ όπλο στα χέρια της, αλλά δεν άργησε να μάθι τη χρήση του. Πολεμούσε επί 2 χρόνια τον έχθρο της χώρας της. Κι' εύτυχως να ίση επί τέλους άεσθρη την πατρίδα της.

Όλα οι Γερμανοί την πήραν μαζί με άρκετους άλλους κατοίκους, τους πήγαν όλους σ' ένα κοντινό μοναστήρι, τους έστησαν εμπρός σ' ένα ταίχο και τους διάταξαν να γδυθούν. Η Ουλιάννα κατάλαβε ότι θα τους τοφείκταν. Ήταν η μέθοδος που έφηνιζαν οι Ούνοι, όταν καταλάμβαναν ένα χωριό. Τοφείκταν η κρεμώδης καμήτσους κατοίκους, για παραδειγματισμό των άλλων. Προτιμούσαν δε τις γυναίκες. Το άξιωμα τους ήταν: «Πρώτα τις γυναίκες και τα παιδιά». Κρεμώσαν δηλαδή τις γυναίκες κι' άφηναν τα παιδιά να πεθάνουν της πείνας.

Οι μελλοθάνατοι γδυθήκαν. Η Ουλιάννα έμεινε μόνο με τις κάλτσες και τα εσώρουχα. Κι' άρχισε τότε η διαβόκη έκτελεση. Η δημαρχίνα ένοιωσε ένα χτύπημα στο πλευρό της, έπιασε κι' έχασε τις αισθήσεις της. Όταν συνήλε, βρέθηκε στο υπόγειο του μοναστηριού, πεταγμένη ανάμεσα στα πτώματα. Οι Γερμανοί την είχαν νομίσει νεκρή. Τους άκουσε που μοιραζόντουσαν τα ρούχα των θύματων τους. Όταν έφυγαν, κατέφερε να συρθεί, ν' ανεβή τη σκάλα και ν' ζητήσει άσυλο σ' ένα γειτονικό χωριόσπιτι. Την έπαινε η γλώσσα, την έστελναν σ' άλλο σπιτί, μακρύτερα, κρυμμένη σ' ένα κάρπο με σάνο. Από κεί πήγε σιγά-σιγά ακόμα πιο μακριά, ως όπου έφτασε σε μία ελευθερή άκμα πόλη, όπου όπρηξε νοσοκομείο.

Ήταν πληγωμένη σοβαρά στο πλευρό και στον πνεύμονα. Όταν γινερωτική, αποφάσισε να γίνη «πατριζόνα». Δεν είχε πιασει ποτέ όπλο στα χέρια της, αλλά δεν άργησε να μάθι τη χρήση του. Πολεμούσε επί 2 χρόνια τον έχθρο της χώρας της. Κι' εύτυχως να ίση επί τέλους άεσθρη την πατρίδα της.

Όλα οι Γερμανοί την πήραν μαζί με άρκετους άλλους κατοίκους, τους πήγαν όλους σ' ένα κοντινό μοναστήρι, τους έστησαν εμπρός σ' ένα ταίχο και τους διάταξαν να γδυθούν. Η Ουλιάννα κατάλαβε ότι θα τους τοφείκταν. Ήταν η μέθοδος που έφηνιζαν οι Ούνοι, όταν καταλάμβαναν ένα χωριό. Τοφείκταν η κρεμώδης καμήτσους κατοίκους, για παραδειγματισμό των άλλων. Προτιμούσαν δε τις γυναίκες. Το άξιωμα τους ήταν: «Πρώτα τις γυναίκες και τα παιδιά». Κρεμώσαν δηλαδή τις γυναίκες κι' άφηναν τα παιδιά να πεθάνουν της πείνας.

Οι μελλοθάνατοι γδυθήκαν. Η Ουλιάννα έμεινε μόνο με τις κάλτσες και τα εσώρουχα. Κι' άρχισε τότε η διαβόκη έκτελεση. Η δημαρχίνα ένοιωσε ένα χτύπημα στο πλευρό της, έπιασε κι' έχασε τις αισθήσεις της. Όταν συνήλε, βρέθηκε στο υπόγειο του μοναστηριού, πεταγμένη ανάμεσα στα πτώματα. Οι Γερμανοί την είχαν νομίσει νεκρή. Τους άκουσε που μοιραζόντουσαν τα ρούχα των θύματων τους. Όταν έφυγαν, κατέφερε να συρθεί, ν' ανεβή τη σκάλα και ν' ζητήσει άσυλο σ' ένα γειτονικό χωριόσπιτι. Την έπαινε η γλώσσα, την έστελναν σ' άλλο σπιτί, μακρύτερα, κρυμμένη σ' ένα κάρπο με σάνο. Από κεί πήγε σιγά-σιγά ακόμα πιο μακριά, ως όπου έφτασε σε μία ελευθερή άκμα πόλη, όπου όπρηξε νοσοκομείο.

Ήταν πληγωμένη σοβαρά στο πλευρό και στον πνεύμονα. Όταν γινερωτική, αποφάσισε να γίνη «πατριζόνα». Δεν είχε πιασει ποτέ όπλο στα χέρια της, αλλά δεν άργησε να μάθι τη χρήση του. Πολεμούσε επί 2 χρόνια τον έχθρο της χώρας της. Κι' εύτυχως να ίση επί τέλους άεσθρη την πατρίδα της.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ή Σκωτσέζικη φιλαργυρία

Δημοσιεύσαμε και άλλοτε διάφορες Ιστοριοϋλες χαρακτηριστικές της φιλαργυρίας των Σκωτσέζων.

Ίδου σήμερα τρεις άκομη, ή μία καλύτερη της άλλης: Ένα πρωί μερικοί πατριώτες του συνάντησαν τον παμπ

Ἀρχαῖο ἑλληνικὸ διήγημα

Ὁ δὲ ἀντιπρόεδρος ἐν κρατοῦσιν
ἀντιπρόεδροι ἐν τῇ συνέλευσιν

πραγματικότητα. 'Ως επί

ὅτι τὰ ὄνειρα μετὰ τὴν
πλείστον ὁμῶς, βροχί-

Καπέλλα από ξύλο

“Ένα ξενοδοχείο στον Καύκασο

“Ένα άπ’ τα μεγαλύτερα ξενοδοχεία του κόσμου είναι χτισμένο σ’ ύψος 4.500 μέτρων, πάνω στο ρωσικό βουνό Έλμπρουν, το ψηλότερο της Ευρώπης. Προορίζεται, φυσικά, για τους όρεϊβάτες εκδρομείς. Για προστασία του απ’ τους δυνατούς ανέμους έχει εξωτερικό σήμα στρογγυλεμένο, δίχως καμιά γωνία. Μπορεί να φιλοξενήσει άνετα 200 άτομα. Είναι εξοπλισμένο μ’ όλες τις σύγχρονες ανέσεις, τρεχούμενα νερά, ρεοπαράτα και ηλεκτρική θέρμανση. Ένα βόρειο 15 χιλιόμετρα, αλπινή θαύμα μηχανικής, το συνδέει με την κοντινότερη πόλη. Τα τρία χιλιόμετρα του δρόμου αυτό του περνούν πάνω από παγετώνες, και τα υπόλοιπα από βάραντα και γκρεμιά.

«...εξ ους, που μας κάνουν ευτυχισμένους
 με μία φωνή απ' τον ύπνο μας, τρέμοντας
 ή, μουσικευμένοι, στον Ιδρωτά. Παράτηρουντα
 στα παιδιά. «Άλλοτε, τους απέδιξαν όλοι
 τα πνεύματα, διαβόλους ή βρυκόλακες, που
 τουςσαν πάνω στο στήθος του κοιμημένου
 να ξέρουμε πια ότι δεν έχουν μεγάλη δύναμη
 απ' τους άλλους τύπους των όντων. Κάποιο
 μας επιποθεί να αναπνεύσουμε στον ύπνο
 όπως προκαλεί ν' αίσθημα πνιγμού, που έκα-
 νιστα ως επίφασμα. «Άλλοτε πρόκειται για
 παρὰφρονημένο και πιέζει το (διάφραγμα)»
 είναι όμως πάντοτε ουσιαστικοί οι λόγοι που
 κάνουν τους ξυπιάτες. Κάποτε, τα φρικτά αυ-
 τήματα είναι αποτέλεσμα ψυχικών παροξύν-
 σεων βασανίζοντων στην καθημερινή ζωή και

ΔΥΟ ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ

ψόφος)·
— Μάλιστα, κύριε. ἤρθα νὰ παρῶ
τὸ κοστούμι σας.
Ὁ κωμαριέρος τοῦ τὸ ἔδωσε ὁ
πληρωμένο καὶ καθὼς ἐτοιμαζόταν νὰ
φύγῃ ὁ βάρωνος τὸν εὐαφάνησε·
— Στάθετε νὰ σας δώσω καὶ τὰ
χρήματα. Τὸ ἀφεντικό σας μοῦ ἐ-
στειλε τὸ πρῶτ' τὸν λογαριασμό ἐ-
ξωφλημένο, ἀλλὰ δὲν ἔχουν ἐδῶ.
Καὶ ἔδωσε στὸν Μπεζέριου δυὸ
κολληριστὰ πεντοχίλιαρα.
Τί νὰ κάνῃ; Νὰ μὴν τὰ πάρῃ; Ἐὰ
προκαλοῦσε ὑπόνοιες, Γύρισε λοι-
πὸν στὸ σπίτι τοῦ μ' ἓνα καινούργιο
κοστούμι καὶ μὲ δέκα χιλιάρικα στὴ

στο ράφτι: ...
ο στέλνετε σας παρακα-
τι αύριο το πρωί. Σημειώ-
διευθύνει μου: "Θέοι
μός 17. Στείλτε μου κα-
ισμό.
εις βάρυνε μακάρι νάκι-
αίνωμε από σας.
Λέον απόκτησε τζάμπ-
ο κοστούμι. Και πήρε όρι-
στό άρεσε αυτή η θουλε-
απλήρωτα κοστούμι, ώ-
απώλυνσε πεια και μία μ-
ασανε και του φέρεσε
α καινούργιο κοστούμι
ειροπιδες!...

Ἡ δυσία τῆς ἀμαρτωλῆς

ἀγκαλία της και αιογουμενουργει λογια αγαπη
λογια μετανοιας, λογια καταφρονιας για το φε
σημο της:

- Συζησε με για το κακο που σουκανα. Συ
ρεσε το καπριτσιο μιας διεστραμμενης γυναικας.
Οχι, εκανεις, δεν αγαπα μενα... Η καρδια το
εινε γεματη απο σενα. Ξεχασα το κακο που σο
εκανα.

- Κ' εγω δε παρακαλω να ξεχασης, Έλεντισα, ο
κουστηκε ξεφκνικα πτω τους η φωνη του Των, πο
εινε παρακολουθει ολη τη σκηνη απο τη μισαν
κη πορτα.

Λαχταριμενη η νεα τινάχθηκε κι' επρεσε στή
ἀγκαλία του αγαπημένου της, ενώ ένα δάκρυ κυ
λούσε από τα μάτια της Μαριας που αποτρεχόηχτες
διακριτικά για να τους απολα μόνους.

ΜΙΔΑΝΤ

ΜΙΑ ΛΕΥΚΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

— Λοχαγέ! Μία γυναίκα, δώρη!

— Άν θέλης...
— Η έκπληξη ήταν τόσο μεγάλη, ώστε ο λοχαγός Λαρβέν δεν μπόρεσε να συγκρατηθεί.

— Μία λευκή γυναίκα; φώναξε. Πού είναι;

— Απόψε θα κοιμηθώ στο κοντινό χωριό. Μπορώ να σε οδηγήσω μέχρις εκεί. Μη χάσεις την ευκαιρία. Είναι μία γυναίκα νέα και όμορφη.

— Ακίνητος, υπερέφρανος, τυλιγμένος στο μπουρνούκι του ο Άλφ Μπέντ επέμενε την άπαρηχτη του αξιωματικού του.

— Ο λοχαγός αισθανθηκε να απαντήσει στο ηλιοκαμένο πρόσωπό του μία ζωηρή κοκκινιά. Ο βαθμός του, η αξιοπρέπεια του, η άγνοια του και ο σεβασμός του προς την σύζυγό του που βρισκόταν μακριά στη Γαλλία, τον έκαναν να ντρέπεται. Άλλα και ο πειρασμός ήταν λοχαγός: «μια λευκή νέα και όμορφη!...» του είπε ο Ιθαγενής.

Σώπαινε άναποφάσιστος. Από το μυαλό του πέρασε μία άγνη και θεατική εικόνα, ένα όμορφο πρόσωπο στεφανωμένο με ξανθά μαλλιά. «Η μονότονη ζωή του όμως επί ένα ολόκληρο έτος του είχε τόσο ταραξεί το νευρικό του σύστημα, ώστε δεν κατόρθωσε να σκεφθεί λογικά και να επιβληθεί στον εαυτό του. Ξεχνώντας λοιπόν κάθε τι ριχτηκε σαν τυφλός στην περιπέτεια.

Μία λευκή γυναίκα, νέα και όμορφη. Τι τον ενδιέφερε ποιά ήταν και γιατί βρισκόταν εκεί; Φτάνει το άγνωστο αυτό λουλούδι της ούλης του, να του χάριζε για μία νύχτα το άρωμά του.

Ο Λαρβέν και ο Άλφς βγήκαν μαζί από το φρούριο. Σοβαρός και αξιοπρεπής, ο Ιθαγενής προχωρούσε μπροστά κατευθυνόμενος προς το χωριό, ένα άλλο αόριστο από καλύψεις γύρω από ένα πηγάδι. Η νύχτα ήταν ζεστή, και σκοτεινή. Στον ούρανό έλαμπαν ασθενικά τ' αστέρια.

Ο Άχμετ εύχαριστούσε ενδομύχως τον Άλφ. Ο σκοπός εξανίστασε τα μέσα και ο ταπεινός πόθος του λευκού αξιωματικού θα του επέτρεπε να κερδίσει όσα του χρειαζόταντουσαν για ν' αγοράσει το ταξίδι του, προς την Μέλκια.

Ήξερε καλά πως κι' αν έκοιμη η λευκή, την όποιαν είχε οδηγήσει ο ίδιος ως εκεί, έλεγε την πρώτη γραμμή των Μαρκίνους επαναστάτες, τότες βοήθεια κανείς δεν θα της άπαιτούσε, γιατί οί υπό...

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ...

... Ένα σπρεϊ, γεννοβολά κάθε χρόνο ένα περίπου εκατομμύριο αγνά...
... Ο Γάλλος μηχανικός φρεϊδερίκος Σωβάλ είναι ο εφευρέτης της έλξης των πλοίων...
... 350.000 λίρων σε χαρτονομίσματα καταστρέφονται κάθε βδομάδα από την Τράπεζα της Άγγλιας...
... Ο υψηλότερος καταρράκτης του κόσμου είναι του Γιοσεμίτ της Καλιφόρνιας...
... Τα νερά του καταρράκτη αυτού πέφτουν από ύψος 2.634 ποδών (700 περίπου μέτρα) κατά τον πιο φαντασμαγορικό τρόπο...
... Ο καταρράκτης του Γιοσεμίτ είναι έξη φορές υψηλότερος από τον Νιαγάρα...
... Σε κάθε 1000 γυναίκες που παντρεύονται οι 600 είναι από 20-30 χρόνων, οι 149 από 16 έως 20, και οι 111 από 30 μέχρι 40...
... Στο Μεξικό ζή μία γυναίκα, η Λόλα Σπένσα, η οποία έχει τα μακρύτερα μαλλιά;

λατρείας. Δεν διέκρινε παρά μερικές καλοσημασιμένες γραμμές του σώματος της. Τι σκοτάδι βαθύ! Έσκυψε για να ιδεί καλύτερα το πρόσωπο της γυναίκας εκείνης, δεν κατόρθωσε όμως να διακρίνει το παραμικρό.

Από το σώμα της ανέδυετο ένα λεπτό μεθυστικό άρωμα που έκανε τον Λαρβέν να χάσει τελείως τα λογικά του. Το πνεύμα της κοιμισμένης γυναίκας είχε βυθισθεί σε τέτοια άβυσσο ώστε δεν κατόρθωνε ν' αντιληφθεί τι συνέβαινε γύρω της. Ίσως να νόμιζε πως η πραγματικότητα ήταν μία αντανάκλαση του γλυκού όνειρου που είχε ιδεί προ όλίγου και το οποίο την είχε επρώξει ηρωικά στην έρημο εκείνη.

— Αγάπη μου, ψιθύρισε με πάθος στ' αυτή της αξιωματικές.

Και μ'η διακρίνοντας το πρόσωπο της άγνωστης, έδλεπε μπροστά του με τα μάτια της φαντασίας του το πρόσωπο της γυναίκουλας του που θα τον περιέμενε με τόσο αγωνία.

Σε μία στιγμή η κοιμισμένη έγερθηκε κι' όταν κατάλαβε την τρανική της θεσι άρχισε να φωνάζει και να φωνετοί απεγνωσμένα. Μία άπερίγραπτη φόβη της παρέλυσε τη φωνή. Και το τελευταίο ίχνος του γλυκού της όνειρου διαλύθηκε απ' το πνεύμα της. Χρησιμοποίησε τώρα τα νύχια της, τα δόντια της, όλες της τις δυνάμεις, δεν κατόρθωνε όμως παρ' όλες τις προσπάθειές της να βγάλει εαυτό και την παραμικρή κραυγή.

— Αγάπη μου, γλυκειά! έπανέλαμψε ο αξιωματικός. Η δυστυχισμένη γυναίκα έμοιαζε πιά με ένα συντριμμένο ναυαγίο σε μία φουρτουνασμένη θάλασσα, κι' ένα μικρό χελιδνάκι μέσα στον άνεμο στρόβιλο. Άδύνατη έκ φύσεως και κουρασμένη, δεν άργησε να νικήθι και να υποχωρήσει.

Ο λοχαγός την έσφιγγε τώρα γλυκά στην άγκαλιά του θέλοντας να την κάνει να ξεχάσει με την τρυφερότητα του την κτηνώδη επιθυμία του. Αίσθανόταν τώρα οίκτο για το δυστυχισμένο εκείνο πλάσμα που έτρεμε χωρίς να βγάξει μιαν ήλωση, χωρίς δάκρυ στα μάτια, χωρίς την παραμικρή χειρονομία.

Και τότε στην άγνωστη έκλεινι γυναίκα έβωσε ένα όνομα, το οποίο έπρόφερε σιγά, με σεβασμό, με λατρεία:

— Μικρούλα μου, άγαπημένη μου Μαρία.

Η νέα τινάχτηκε άμέσως επάνω σαν να είχε δεχθεί μα στίγνισι. Ο Λαρβέν ξεπληγνι απ' την παράξενη αυτή ταρχή της. Κι' έξαφνα μία τρομερή ύπνωση πέρασε απ' το μυαλό του.

— Μικρούλα μου, άγαπημένη μου Μαρία.

Η νέα τινάχτηκε άμέσως επάνω σαν να είχε δεχθεί μα στίγνισι. Ο Λαρβέν ξεπληγνι απ' την παράξενη αυτή ταρχή της. Κι' έξαφνα μία τρομερή ύπνωση πέρασε απ' το μυαλό του.

— Μικρούλα μου, άγαπημένη μου Μαρία.

Η νέα τινάχτηκε άμέσως επάνω σαν να είχε δεχθεί μα στίγνισι. Ο Λαρβέν ξεπληγνι απ' την παράξενη αυτή ταρχή της. Κι' έξαφνα μία τρομερή ύπνωση πέρασε απ' το μυαλό του.

— Μικρούλα μου, άγαπημένη μου Μαρία.

Η νέα τινάχτηκε άμέσως επάνω σαν να είχε δεχθεί μα στίγνισι. Ο Λαρβέν ξεπληγνι απ' την παράξενη αυτή ταρχή της. Κι' έξαφνα μία τρομερή ύπνωση πέρασε απ' το μυαλό του.

— Μικρούλα μου, άγαπημένη μου Μαρία.

Η νέα τινάχτηκε άμέσως επάνω σαν να είχε δεχθεί μα στίγνισι. Ο Λαρβέν ξεπληγνι απ' την παράξενη αυτή ταρχή της. Κι' έξαφνα μία τρομερή ύπνωση πέρασε απ' το μυαλό του.

— Μικρούλα μου, άγαπημένη μου Μαρία.

ΔΕΥΤΕΡΟΚΟΙΝΟ ΧΙΟΝΟΜΟΡΦΟ

Το χρέος του πασα

Τόν καιρό που ήταν Σουλτάνος ο πανίσχυρος Άμπντούλ Άζις, είχε στο Γαλατά το μαγαζί του ένας Άρμένιος σαράφης που τον έλεγαν Μπoγκός.

Ο Μπoγκός ήταν καλός και τίμιος στη δουλειά του και κέρδιζε αρκετά χρήματα. Μία μέρα λοιπόν τον επικοιμήθηκε ένας πασάς και του ζήτησε να του δανείση ένα χρηματικό ποσό.

Ο Μπoγκός δεν έφερε αντίρρηση.

— Μετά χάρες, πασα μου, του είπε και του μέτρησε τα χρήματα.

Πέρασε όμως στο μεταξύ αρκετός καιρός κι' ο πασάς δεν γύρισε το ποσό στον Άρμένιο σαράφη. Έτσι, με τους τόκους έφτασε να του χρωστάει δέκα χιλιάδες λίρες χρυσές.

Ο Μπoγκός ο καυμένος έκανε υπομονή, ως που τέλος μία μέρα ο πασάς διωρίσθηκε υπουργός των Στρατιωτικών. Ο Άρμένιος τότε προσάδωσε κανοντάς του όλο και πιο συχνές επισκέψεις και τεμενώδες, να του ξεκολλήσει ένα μέρος τουλάχιστον απ' το ποσό που χρωστούσε. Άλλα οί επισκέψεις του πηγαιναν από κακό. Ο πασάς πρόφρασε τακτικά καφέ, κι' έκανε τον κουτό, λές κι' ήθελε να τον εξοφλήσει με καφέδες!

Κάποια μέρα ωστόσο ο Άρμένιος πέτυχε τον πασα στην πόρτα του ύπουργείου των Στρατιωτικών. Ο πασάς είχε μπη στο αμάξι του, και καθώς είδε τον Μπoγκός να του κάνει πάλι ένα βαθύ-βαθύ τεμηνά, τον φώναξε:

— Καλημέρα, φίλε μου. Ο Άλλας μαζι σου. Έλα να κάνουμε έναν περιπατο με τ' αμάξι.

Ο Μπoγκός ανέβηκε και κάθισε πλάι στον ύπουργό που τον πέρασε αμαξάδα απ' τους πιο κεντρικούς δρόμους και τις πλατείες της πόλης και τον πήγε ύστερα σπίτι του.

Τη στιγμή μάλιστα που ο Μπoγκός κατέβαινε, απ' τ' αμάξι ο ύπουργός του είπε χαμογελώντας:

— Ε, έλπιζω να μην έχης πιά παραπονο! Είσαι πληρωμένος και με το παραπάνω...

Ο Μπoγκός έμεινε τότε μ' ανοιχτό το στόμα! Τι! Τρελλός ήταν ο πασάς; Σε καλό του! Νόμιζε πως έτσι ξεπληρώνονται δέκα χιλιάδες λίρες, κι' έναν περιπατο; Άνεσχε λοιπόν ο Μπoγκός στο σπίτι του άνηλικος και στενωχωρημένος κι' όλη τη νύχτα δεν έκλεισε μάτι. Τα ζηρωμάτα η ύπνωση του έτρεξε στην κάμαρά του, τον έγνιωσε, και του είπε:

— Άφέντη! Το σαλόνι, γέμισε «μουσιέδες» (κυρίους) που θέλουν να σου μιλήσουν για σοβαρές υποθέσεις. Σάστισε ο Μπoγκός. Έτρεξε στο γραφείο του. Ο πρώτος απ' τους επισκέπτες που μπήκε σε λίγο στο γραφείο του, αφού τούκανε ένα τεμηνά, του είπε:

— Ερχομαι, αφέντη Μπoγκός, να σε παρακλώσω — και με τρόπο άκούρηστο στο τραπέζι μία σασκουλα γεμάτη χρυσές λίρες — να μου κάνης μία μεγάλη εκδούλευση! Εχω μία μεγάλη παρακαταθήκη από ύρραμα για στρατιωτικές στολές και σε παρακαλώ να μεοσλαθήσης στον ύπουργό των Στρατιωτικών, το φίλο σου να την αγοράση.

Και του άναφερε ότι τον είχε δη στο πλευρό του πασα, μέσα στο ύπουργικό αμάξι, έπομένως, είχε τη γνώμη ότι οι σχέσεις του με τον ύπουργό ήσαν στενότερες.

Τα ίδια, πάντο, κάτ, του είπαν κι' οι άλλοι επισκέπτες και καθένας του άπινε κι' από ένα σεσθούτο ποσό, νι δόλωμα και του ύποσχεσαν κι' άλλα, αν κατόρθωνε να πείσι τον πασα ν' αγοράσει άρθυλλα ή άλογα ή άλλα, για το στρατό... Σε λίγες ώρες μέσα, ο Άρμένιος σαράφης είχε μαζέψει κιόλας, και με το παραπάνω, το ποσό που είχε δανεισμένο του πασα, μ' όλους τους τόκους και τα επιτόκια! Και τότε κατάλαβε την κουδέντα που του είχε ο πασάς την προηγουμένη ήμέρα.

— Υοτε! άπο κάμποδες μέρες, ο Μπoγκός παρουσιάζοιτε πάλι στον πασα, στο σερασαράτι.

— Εξοχότητε, του είπε με ύφος μελιστάλαστο, έρχομαι να σας παρακλώσω να ευδοκίσητε να μου ζητήσετε άσθενικές μερικές άκόμα χιλιάδες λίρες και... να με θεωρήτε πάντα φίλο σας, πιστό κι' άφοσιωμένο.

— Να, να, σ' άκούω, τραύλισε ο Έβού.

— Καθώς έρείς, δεν έχω σκοπό να καθήσω στο σκαμνί του κακουριοδείου. Παίρνω όρκο γι' αυτό, Κα σου; — Ούτ' έγω. Θά κάνω ό,τι κρίνεις έσύ καλλίτερα.

— Τ' όρκίζεσαι;

— Ναί.

— Πρέπει να είσαι έτοιμος να κρατήσης το λόγο σου. Έχουμε δυό μέρες καιρό. Η βάρκα «Ματίλντα» είναι για πούλημα, άλοστολίστη και με μία προμήθεια από κονοβές. Θά την αγοράσωμε, θά προμηθευθώμε ό,τι θά μάς χρειασθί και θ' άνοιχθώμε στο πέλαγος. Προηγούμενος θά φροντίσωμε ν' άδειάσωμε

Δύο καταχρασται

Ο Ράντολφ Μούρ εξαγωγεύς σπουδαίος στη Γιοκοχάμα πέρνοσε τον περισσότερο καιρό του στο Γέβο, άφηνοντας να διευθύνη τις υποθέσεις του ο πρώτος υπάλληλός του ο Ζέλλαντ, τον οποίο εκτιμούσε ως άνθρωπον άποφασιστικό κι' ένεργητικό. Δεν ήξερε όμως ότι ο έμπιστός του ήταν τρομερά χαρτοπαίκτης περνώντας τις νύχτες του στη χαρτοπαίκτη λέσχη του Μαδέσα.

Στις άρχες ο Ζέλλαντ κερδίζει πέρα πολλά και ζώσε πολυτέλεστερα κι' από τον προϊστάμενό του. Έπειτα όμως άρχισε να χάνη τεράστια ποσά μαζί με τον φίλο του Γουλιέλμο Έβού, με τον όποιον έπαίζαν συνεταιρικά κι' έμειναν χωρίς πεντάρα. Ο Γουλιέλμος ήταν νεαρός Άγγλος, υπάλληλος στον ίδιο έμπορικό οίκο. Ο Ζέλλαντ τον είχε κάνει πειθήνιο όργανό του.

Μία νύχτα ο Ζέλλαντ είπε κάτι χαμηλόφωνα στον κρουπιέρη.

— Βέβαια, κύριε Ζέλλαντ, άπάντησε εκείνος. Ένα τσέκ δικό σας άξίζει όσο κι' ένα χαρτονομίσμα.

Ο Ζέλλαντ αφού ύπογραψε γρήγορα ένα τσέκ ποντίρισε στο μαύρο. Μά έχασε. Ουμωμένος τότε ύπογραψε δεύτερο τσέκ. Μά και πάλι έχασε.

Λίγα λεπτά κατόπιν ο Ζέλλαντ με το πούρο στο στόμα κατέβηκε τις σκάλες της λέσχης μαζί με το φίλο του.

Πρέπει Γουλιέλμο του έλεγε να μεταφέρουμε στον τρεχούμενο λογαριασμό λίγα χρήματα του ταμείου. Ο γέρο Μούρ πριν από το Πάσχα δεν θά γυρτάξη τα βιάζα. Από τώρα ως τότε η τύχη θά μάς εύνοηση και θά είνε εύκολο να βάλουμε τα χρήματα στη θέσι τους.

Κι' αν δεν μάς εύνοηση η τύχη; ψιθύρισε ο Γουλιέλμος.

Το άλλο βράδυ οι δυό «συνεταίροι» έγκατέλειψαν το τραπέζι του παιχνιδιού. Είχαν χάσει πέντε χιλιάδες λίρες που είχαν πάρει από το ταμείο του καταστήματος.

Αυτό έκανε τον Ζέλλαντ να πεισμώση περισσότερο.

— Έχουμε ένένα έδωμάδες όσώτο να γίνη η επιδέσμησις των βιάζων, είπε. Θά παίξουμε άκόμη...

Ο Έβού όπότες τρομερά από τύψεις. Όταν βρισκόταν μπροστά στον Ζέλλαντ γινόταν θαρραλέος. Όταν όμως έμεινε μόνος τότε εύνοιασε σε τι επικίνδυνη περιπέτεια μπλέχθηκε.

Στις στιγμές περίμενε την καταστροφή του. Και δεν συλλογιζόταν τίποτε άλλο παρά τη γρηνή ήττα του, ή όποτε ήταν υπερίφανη για τη θέσι που κατείχε ο γυός της. Δεν μπορούσε να κοιμηθί. Στριφογύριζε στο κρεβάτι του όταν σε μία στιγμή άκουσε τον ύπνιέρη του να του λέη:

— Ο κ. Ζέλλαντ είνε κάτω και σάς θέλει.

Ντύθηκε γρήγορα, κατέβηκε κάτω και στο φώς ενός κεριού είδε τον Ζέλλαντ πολύ άρχο να κρατάει στο χέρι του ένα έπισκεπτήριο.

— Αυτομάτι που σε έγνιωσε, Γουλιέλμο, αυτή την ώρα. Έλπιζω ότι κανείς δεν μάς άκούει... Έ, λοιπόν, να, τελείωσε η παρτίδα μας! Βρήκα από το μπλιέτο όταν γύρισε σπίτι μου. Με έδοποιε ο Μούρ ότι φθάνει τη Δευτέρα για να εξετάση ας βιάζα.

— Είμαστε χαμένοι! φώναξε ο Έβού. — Άμα άρχίσης τις μουριόρες δεν θ' άργήσωμε να χάθώμε. Προσάσθησε να με άκούσης, έχουμε καιρό να σωθώμε.

— Ναί, ναί, σ' άκούω, τραύλισε ο Έβού.

— Καθώς έρείς, δεν έχω σκοπό να καθήσω στο σκαμνί του κακουριοδείου. Παίρνω όρκο γι' αυτό, Κα σου; — Ούτ' έγω. Θά κάνω ό,τι κρίνεις έσύ καλλίτερα.

— Τ' όρκίζεσαι;

— Ναί.

— Πρέπει να είσαι έτοιμος να κρατήσης το λόγο σου. Έχουμε δυό μέρες καιρό. Η βάρκα «Ματίλντα» είναι για πούλημα, άλοστολίστη και με μία προμήθεια από κονοβές. Θά την αγοράσωμε, θά προμηθευθώμε ό,τι θά μάς χρειασθί και θ' άνοιχθώμε στο πέλαγος. Προηγούμενος θά φροντίσωμε ν' άδειάσωμε

δ,τι έχει άπομείνει στο ταμείο του καταστήματος. Μόλις νυχτώση θά τα μεταφέρουμε στη βάρκα και θά προσπαθήσωμε να φθάσωμε στη Καλλιφόρνια. Περισσότερο να διατάξης φίλε μου, γιατί δεν έχουμε τίποτε άλλο να κάνουμε. Πρόσεξε καλά, γιατί αν περνούσε το Μούρ καμμία ήδα και μάς έπαιρνε το κατόπιν πριν της Δευτέρας, τότε θά ήμαστε χαμένοι.

— Μπορείς να είσαι βέβαιος ότι θά σε άκολουθήσω...

Την άλλη μέρα, άγόρασαν τη «Ματίλντα». Φυσικά ήταν μικρό το σκάφος για ένα τέτοιο ταξίδι, μα αν ήταν μεγαλύτερο δεν θά μπορούσαν να το κυβερνήσουν δυό άνθρωποι.

Την ήμέρα προημυθέτηκαν νερό και το βράδυ μεταφέρανε τα χρήματα και τα έκρυψαν στη βάρκα. Στις δυό πριν από τα μεσάνυχτα σηκώσαν την άγκυρα χωρίς να προκαλέσουν την παραμικρότερη ύπνωση. Με κόπο μεγάλο άνοιξαν το πανί και ξεκίνησαν. Έπτά μίλια μακριά από την ήρρα ο άέρας είχε κοπάσει κι' ο δρόμος της βάρκας κόπηκε.

— Όλη η Κυριακή πέρασε χωρίς να κάνουν ούτε ένα μίλι, και η Γιοκοχάμα φαινόταν άκόμα.

Τη Δευτέρα το πρωί ο Ράντολφ Μούρ έφρασε από το Γέντο και κατ' εύθεον πήγε στο κατάστημα. Εκεί βρήκε τους τρεις ύπνιέρη να κάθονται στη πόρτα.

— Τι τρέχει; τους ρώτησε άνήσυχος. — Δεν μπορούμε να ύπομει, άπάντησαν εκείνοι. Ο κ. Ζέλλαντ κι' ο κ. Έβού είχαν πάει να πηγαιναν εκδρομή χθές και δεν έχουν σηνή άκόμα.

— Νά σπάσωμε τη πόρτα, είπε ο Ράντολφ Μούρ.

Πραγματικά η πόρτα με δυό κλωστές όπισθοχώρησε. Όταν ο Μούρ μπήκε στο γραφείο κατάλαβε τι είχε συμβή. Είθε το χρηματοκιβώτιο άνοιχτό και άδειο. Χωρίς να χάση στιγμή ρώτησε:

— Πού τους είδαν για τελευταία φορά; — Το Σεσθότα άγόρασαν την «Ματίλντα» κι' άνοιχτηκαν στο πέλαγος.

— Έτρεξε άμέσως στην άκρογιάση. Μα τα κιάλια του έζητάσαν τον όρίζοντα.

— Θεέ μου, νά η «Ματίλντα» εκεί κάτω, φώναξε. Την άναγνωρίζω από τα πανιά της. Να ίδούμε τώρα πού θά μού πάτε άκτιήριοι!

Κανένα πλοίο δεν όπρηξε για άναχωρησι κι' ο Μούρ κατέφυγε στην άστυνομική σκάφη κι' ο Μούρ επιδόσθηκε σ' αυτό.

Ο Ζέλλαντ κι' ο Έβού άπελπιζομαι από την έλλειψη άνέμου είδαν έξαφνα μακριά να πλησιάζη το άστυνομικό σκάφος. Τρόμαξαν. Ο Ζέλλαντ κραύνασε:

— Μας κυνηγούν, Γουί! Μα πάρ' η όργη, έχουμε γκίνια γιατι ύστερ' από μία ώρα θά σηκωθί ο άέρας.

Γονατιστός στο μπροστινό μέρος της βάρκας ο Έβού σκεπτόταν τη μάνα του μουρωριζόντας:

— Μάνα μου, κακόμοιρη γρηά μάνα μου!

— Δεν θά μάθω ποτέ ότι κατένησες στο κακουριοδείο, μην κλαίς. Οι δουλειές μας δεν πηγαν καλά. Ναί, πάρε το πιστόλι!

Ο Ζέλλαντ έτεινε το γεμισμένο όπλο στον Έβού, ο όποιος όπισθοχώρησε κλαίγοντας.

— Δεν είνε καιρός για κλάματα. Τι διάβολο, γιατί διατάξης; Όρκίσθηκες. — Όχι, όχι Ζέλλαντ.

— Εν πάση περιπτώσει, έγω όρκίσθηκα ότι δεν θά συλλάβωμε ούτε έμένα ούτε έένα. Λοιπόν, λέγε, άποφασίζεις; — Δεν μπορώ, δεν μπορώ...

— Τότε θά κάνω έγω ό,τι έπρεπε να κάνης έσύ.

Οι επιβάτες του άστυνομικού σκάφους, το όποιο τώρα δεν άπείχε πολύ από την «Ματίλντα» άκούσαν έξαφνα δυό πυροβολισμούς.

Την ίδια στιγμή άγρια τρικυμία σηκώθηκε. Η «Ματίλντα» έγυρε προς τα ένα μέρος, τα πανιά της φούσκωσαν κι' άρχισε να τρέχη σαν έλαφι.

Το πλέρωμα του άστυνομικού σκάφους κολληλάωσε μ' άλλη του τη δύναμη άλλ. Η βάρκα που Ζέλλαντ άποκαρύνεταν τόσο γρήγορα ώστε σε πέντε λεπτά είχε εξαφανισθί.

Το άστυνομικό σκάφος γύρισε στη Γιοκοχάμα μισοπλημμυρισμένο από το νερό.

Κι' έτσι η βάρκα «Ματίλντα» έχοντας επάνω της πέντε χιλιάδες δολάρια και τα πτώματα δύο νέων χάθηκε στον άκεανό. Πώς τελείωσε το ταξίδι του Ζέλλαντ; Κανείς δεν το έμαθε ποτέ.

ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥΓΛΑ

ΗΛΙΟΛΟΥΤΡΑ

Η μανία που όλοένα και περισσότερο κυριεύει τον κόσμο να εκθέτη το σώμα του στον ήλιο, τόσο κατά τα χειμερινά όπορ, όσο και τώρα το καλοκαίρι στη θάλασσα, η όμοδική αυτή επαναλαμβανώ κοσμική μανία της ήλιοθεραπείας που εκδηλώνεται τόσο αλόγιστα και δίχως κανένα μέτρο και περιορισμό ώφελει η γίνεται μάλλον τις περισσότερες φορές πρόζενος μεγάλων κακών. Γιότε και πως η ήλιοθεραπεία μπορεί να έχη ώφελιμα άποτελέσματα χωρίς να προκαλή βλάβες; Γιότε επιτρέπονται τα ήλιολουτρα και σε ποιές περιπτώσεις άπαγορεύονται; Σ' όλα τα μέρη της Εύρωπης, το ζήτημα αυτό άπασχολεί σοβαρά τον έπιστημονικό κόσμο, κατόπιν των μεγάλων κινδύνων που παρουσιάζει πολλές φορές η ήλιοθεραπεία.

Η έπιστημη μάλιστα Ίατρική Ύδρoλογική και Κλιματολογική Έταιρεία των Παρισίων, κατόπιν επανειλημμένων έπιστημονικών συζητήσεων διαπρέπων Καθηγητών άπεφάσισε να συστήση σ' όλες τις Δημομαρχιακές άρχες όλων των παραλίων όπου συνήθως γίνονται θαλάσσια λουτρά το καλοκαίρι, να τοκολλήσωμε σε μέρη καταφανή το κείμενο μίας μακράς άποφάσεως της στην όποία δικαιολογεί λεπτομερώς τους λόγους για τους όποιους η ήλιοθεραπεία, όταν γίνεται χωρίς σύστημα και μέτρο, όχι μονάχα δεν ώφελει, αλλά πολλές φορές γίνεται πρόζενος μεγάλων και σοβαρών κακών.

Μεταφέρω παρακάτω επί λέξει τον έπίλογο αυτής της άποφάσεως:

«Επειδή η ύπερμετρος έκθεσις του σώματος στον ήλιο, συνεπάγεται μεγάλους κινδύνους για τον οργανισμό του ανθρώπου, συνιστάται στο κοινόν να μην κάνη ήλιοθεραπεία παρά μονάχα σύμφωνα με τον τρόπο που θά ύποδείξη στον καθένα ο γιατρός του κατόπιν λεπτομερούς εξέτάσεως των διαφόρων συστημάτων».

Αυτά γίνονται στην Εύρωπη. Το πράγμα δεν είδαμε να μπειν στον κύκλο της γενικής συζητήσεως όμως ώστε να μπειν να διαφωτισθί ο κόσμος με τον ήμεροσιο και περιοδικό τύπο.

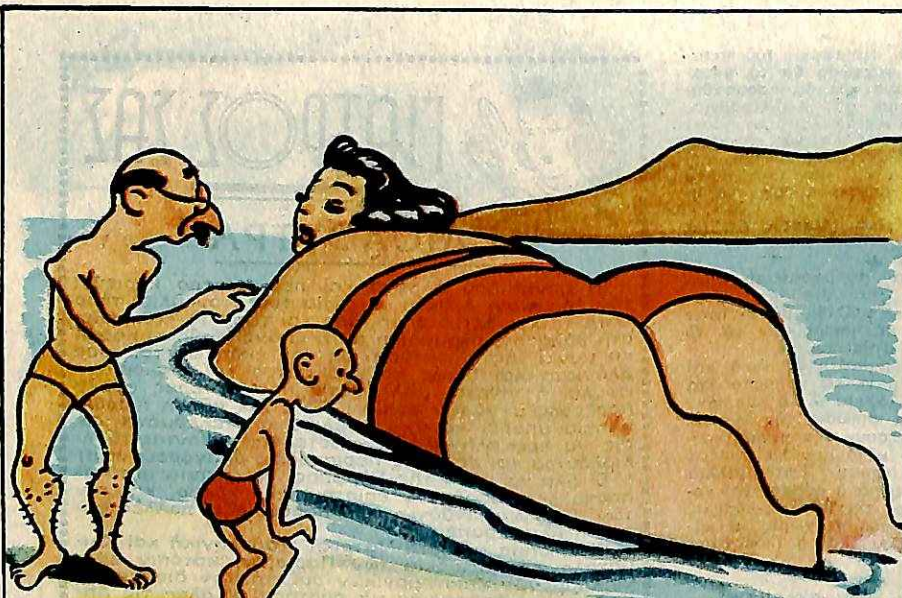
Όρωνν ότι έπιτελώ ύπερτατο και έπιθεθλήμένο κοινωνικό καθήκον και ως γιατρός και ως άνθρωπος αν προσπαθώ εκλαίκευμένα να σας εξηγήσω έπιστημονικώς τους σοβαρούς κινδύνους που διατρέχετε με την άπεριορίστη αυτή ήλιοθεραπεία.

Λόγοι καθαρώς ύγιεινής δεν ένέπνευσαν και δεν διέδωσαν τόσο την ήλιοθεραπεία, αλλά η μόδα της μεγαλουργίας έπιδερμίδος. Πρέπει να όμολογήσωμε ότι η άπόκτησι του μπροστινού χρώματος έπρόκαλεσε την μόδα της ήλιοθεραπείας στο πολύ κοινόν και την διέδωσε τόσο. Κανείς από όλους που μαυρίζουν δεν έζειν γιατί μαυρίζει, πως μαυρίζει και τι συνέπειες μπορεί ναχθί το ψάσιμο αυτό όχι μόνο για την έπιδερμίδα του αλλά και γενικώς για την ύνεια του. Για τους περισσότερους λαομένους και παραθερίζοντας αυτό είνε το βασικό ζήτημα.

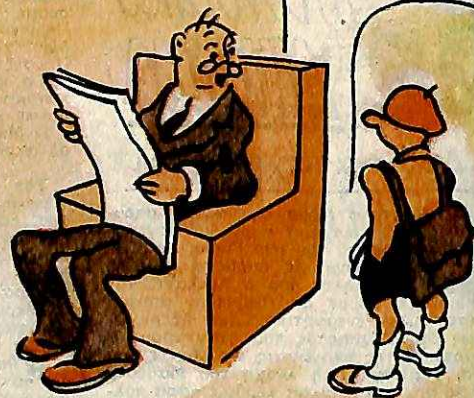
Αψηφούν, και αυτό θεθαίως εξ άγνοίας, όλους τους κινδύνους που διατρέκουν, φτάνει ναχούν το δέρμα μπροσύντινο, γυρίζοντας απ' την έξοχή σαν ένα... πιστοποιητικό παραθερισμού! Άς έλθωμε τώρα στα κακά της ήλιοθεραπείας από γενικής ύγιεινής άπόψεως.

Άποκλείεται από της άπόψεως αυτής, έπιστημονικώς, όλότελο η ήλιοθεραπεία; Φυσικά όχι. Τούναντιον μάλιστα η ήλιοθεραπεία λογική, μετρημένη και κανονική έχει έξαίρετα άποτελέσματα σε μερικές άσθενείες γιατί ο ήλιος είνε ένα διεγερτικό του δερματος και ως τοιούτον, τονώνει όλες τις λειτουργίες του δερματος και συνεπώς και του όργανισμού. Ύπαρχουν όμως και άτομα που όταν έκθεσουν το δέρμα των στον ήλιο παθαίνουν δερματίτιδα ή έκζεμα. Απλάδη παραπρέπει σ' αυτά τα άτομα το έξης φαινόμενο: το δέρμα των αντί να γίνεται μελαφό, μπροσύντινο — πράγμα το όποιον δεν είνε άλλο παρά άποτέλεσμα άντιδράσεως ενός ύγιους δερματος στον έρεθισμό των ήλιακών ακτίνων — κοκκινίζει μόνο, σκάζει, πονεί. Συνεπώς ό,τι για τον ένα είνε διεγερτικό, για τον άλλο είνε έρεθιστικό, όποτε και η ήλιοθεραπεία όχι μόνο δεν ώφελει, αλλά μόνον μεγάλων κακών πρόζενος μπορεί να γίνη.

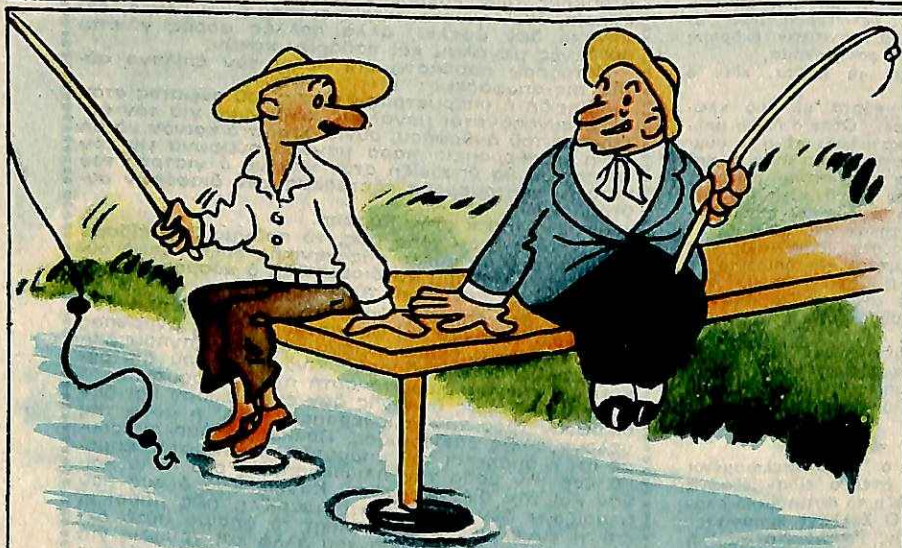
Γι' αυτό όταν όπτε την κατάστασι αυτή άμέσως να διακόψετε και την πιο σύντομη παραμονή σας στον ήλιο. Άλλά και γενικώς από αισθητικής άπόψεως οι ήλιακές ακτίνες προκαλύνοντας όδυνάρα ένοκαύματα της έπιδερμίδος έχουν ως άποτέλεσμα την εμφάνισι σ' αυτήν διαφόρων έξαυσημάτων, πανάδων κτλ. Γενικώς η έπιδερμις από την μακράν βάσανον και την παρατεταμένη έπίδρασι των ήλιακών ακτίνων ξηραίνεται, σκάζει και

— Δέν χωράμε, παιδάκι μου... Στάσου νά βγῇ πρώτα ἡ μαμά σου... — Γιατί δέν μπαίνουμε, μπαμπάκα;

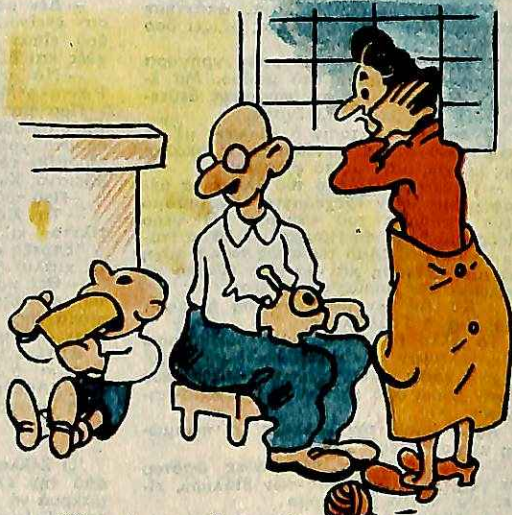

— Κατάλαβε ὁ δάσκαλός σου, Τοτό, δι-
σ' ἐβοήθησα στήν ἐκθεσή σου;
— Ὁχι μπαμπά, ἀλλά μοῦ εἶπε δι-
εἶνε ἀδύνατο νάχω κάνει μόνος μου τόσα ὀρθο-
γραφικά λάθη.

ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ ΨΑΡΑΣ

— Τί τὰ θές τ' ἀγκύστρια καί τ' ἄλλα κουρουφέξαλα. Ἐγώ
τά κατήργησα ὅλα. Τό ἀποτέλεσμα καί γιά τοὺς δύο μας
εἶνε τὸ ἴδιο!.. Ὅτι ἔπιασα ἐγώ, ἔπιασες καί σύ.

— Ὁ μπέμπης εἶνε φρόνιμος σήμερα.
— Μά βέβαια, μιά καί δέν ἔχομε ζάχαρι,
τοῦδωσα νά γλύφει τὸ δελτίο του...

— Εἶνε ἡ φωτογραφία τῆς κόρης μου, μοῦ τὴν στέλνει ἡ
γυναίκα μου καί μοῦ γράφει πῶς μοιάζει. Τί λέτε κι
ἐσεῖς;

— Πενήντα δραχμές αὐτὸ τὸ κρεμαστά-
ρι; Δέν δίνω παραπάνω ἀπὸ ἓνα δεκάρι-
κο.
— Ἰότε περᾶστε στὸ τμήμα τῶν καρ-
φῶν!...